

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHELLY LAURENSTON

LIKE A WOLF WITH A BONE

THE PRIDE SERIES

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Shelly Laurenston tarafından da

Gurur Serisi Yele
Etkinliği İçindeki
Canavar
Yele Cazibesi Yele
Sıkma Kötü Davranan
Canavar Büyük Kötü
Canavar
Ayı Kızla Buluşuyor
Bunun İçin Uhuyn
Yararları Olan Kurt
Isırır Beni

Kargaların Çağrısı Serisi

Serbest Bırakma
Yıkım
Boyun Eğmeyen

Bal Porsuğu Günlükleri

Porsuk Usulü Ateşli
ve Öfkeli
Kemiğe Kadar Porsuk

Kemikli Bir Kurt Gibi

Shelly Laurenston

KENSINGTON KİTAPLARI

www.kensingtonbooks.com

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Sayfası

KEMİKLİ BİR KURT GIBI

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ

BÖLÜM

DOKUZUNCU

BÖLÜM ONUNCU

BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ

ON BEŞİNCİ BÖLÜM ON

ALTINCI ON BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ ON

DOKUZUNCU BÖLÜM

SONSÖZ

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, bu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

KENSINGTON BOOKS, Kensington

Publishing Corp. tarafından yayınlanmaktadır.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2012 Kensington Publishing Corp.
"Kemikli Bir Kurt Gibi" coyright© 2012 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Tüm Kensington Başlıkları, Baskıları ve Dağıtılmış Hatları, satış promosyonları, primler, bağış toplama ve eğitim veya kurumsal kullanım için toplu alımlar için özel miktar indirimleriyle mevcuttur. Özel ihtiyaçlara uygun olarak özel kitap alıntıları veya özelleştirilmiş baskılar da oluşturulabilir. Ayrıntılar için, Kensington özel satış müdürünün ofisine yazın veya telefon edin: Kensington Publishing Corp., 119 West 40th Street, New York, NY 10018, Attn: Special Sales Department, Phone: 1-800-221-2647.

Kensington ve K logosu Reg. U.S. Pat & TM Off.
İlk Kensington E-kitap Baskısı: Haziran 2020

eISBN-13: 978-1-4967-3393-1
eISBN-10: 1-4967-3393-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

KEMIKLI BİR KURT GIBİ

Shelly Laurenston

BİRİNCİ BÖLÜM

Evden dışarı adımını atar atmaz onu fark etmiş ve babasının verandasının etrafından dolaşarak evi çevreleyen ormana doğru bakmaya başlamıştı. Ağabeyleri ona "şirin" ve "güzel sayılır" derken aynı zamanda uzak durmasını, çünkü ablalarının buna izin vermeyeceğini söylemişlerdi. Ama ağabeyleri yanılmıştı. O sevimli ya da güzel değildi.

Hayranlık uyandırıcıydı.

Egbert Ray Smith, 1971 model Plymouth GTX'ine yaslanmış, sürüsünün ve Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri'nden onun varlığından haberdar olanların gözünde Eggie olan Dişi Kurt'un usulca iç çekişini ve gözlerini devirişini izliyordu. Ara sıra başını sallıyordu. O da nedenini biliyordu. Arkasındaki evin içinde devam eden tartışmalardı. Tüm o lanet tartışmalar. Eğer eve bu şekilde geleceğini bilseydi, gelmezdi.

Zaten Eggie, tam insanların "tatil" ya da asker kardeşlerinin "izin" dediği şeylere zorlanmaktan nefret ederdi. Tatile ihtiyacı yoktu. Tatil de *istemiyordu*.

Yaşamak için yaptığı işten zevk alan dünyadaki birkaç adamdan biri olacak kadar şanslıydı ve yaptığı şey öldürmektir. Ama öyle rastgele değil. Katil bir pislik değildi. Hayır, Eggie kendi türünü ve gerçekten sevmediği ya da umursamadığı ama tamamen farklı bir varlığa dönüşebilen herkes kadar korunmayı hak ettiğini düşündüğü diğer ırkları ve türleri korumak için öldürüyordu.

Eggie öldürme konusunda iyiydi. Bazıları muhtemelen Eggie Ray Smith'in iyi olduğu tek şeyin bu olduğunu söyleyebilirdi. O halde neden sırf denizci arkadaşları "Eggie bizi sinirlendirmeye başladı" diye ısrar ediyor diye iyi olduğu tek şeyden uzaklaştırılsındı? Eggie bunu nasıl yaptığını anlamıyordu. Her gün yaptığından farklı bir şey yapmıyordu.

Ama tüm müfrezesi - adı, numarası olmayan, sadece dişleri ve pençeleri büyüyeabilenler tarafından bilinen müfrezesi

ne zaman isterlerse "ara vermesi" gerektiğini söylediklerinde, Eggie artık ara vermişti.

Önümüzdeki bir ya da iki ay boyunca, amirlerinin ona ne zaman ihtiyaç duyacağına bağlı olarak, yapacak başka bir şeyi olmayan Eggie eve dönmüştü.

Ve üç dakika öncesine kadar, bunun uzun zamandır verdiği en aptalca karar olduğundan emindi. Kardeşleri kendilerine dişi bulmak için umutsuzca çabalarken. Elbette çoğu kurt şekil değiştiren için dişileri güvence altına almak, onları baştan çıkarmak ya da hâlâ parçalanmakta olan geyiklerle baştan çıkarmak anlamına geliyordu.

Ne yazık ki Smith erkekleri çoğu kurt değiştiren gibi değildi.

Eggie'nin kardeşlerinden hiçbiri "baştan çıkarmak" ya da "ayartmak" kelimelerini anlamıyor gibiydi. Bunun yerine dişi kurtlarıyla tartışıyorlardı. Hem de sürekli. Eggie'nin iki ağabeyi Benjamin Ray ve Frankie Ray ve en küçük kardeşi Nicky Ray ile yeterince kötü olmuştu, özellikle de küçük kızlarından biri gerçekten sinirlendiğinde biraz tükürük saçtığı için.

Yine de hiçbir şey Eggie'nin küçük kardeşi Bubba Ray ve onun cehennemden gelen dişi şeytanı Janie Mae Lewis'in önüne geçemezdi. Babaları Janie Mae'den hoşlanıyordu çünkü o, hepsinin eş olarak almasını istediği türden bir Dişi Kurdu temsil ediyordu. Güçlü, kendine güvenen, doğal bir Alfa. Ama babaları Janie Mae'yi çok sevdiği için, Bubba zor olmak zorundaydı. Oyun oynamak zorundaydı. Daha da kötüsü, Janie Mae de bu oyunlara karşılık veriyordu. Henüz doğru düzgün çiftleşmemiş olan çiftin iki oğlu vardı, Dişi Kurt Bubba'nın üçüncüsüne hamileydi ve hâlâ bir yuva kuramamışlardı. Bunun yerine Smithtown, Tennessee ve Smithville, Kuzey Carolina'daki sürü bölgeleri arasında gidip geliyorlardı ve görünüşe göre yol boyunca tartışıyorlardı.

Eggie tüm bu tartışmaları anlamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, insanlarla tartışmazdı. Tartışmak zorunda da kalmazdı. Ya onunla tartışanlar gidene kadar bakar ya da onları öldürürdü. İkisi arasında bir yol yoktu, öyleyse tartışmanın anlamı neydi? Ne yazık ki Bubba aynı felsefeye sahip gibi görünmüyordu. Janie Mae ile tek yaptığı tartışmaktı. Aslında Eggie ailesinin Tennessee'deki evine daha adımını atmıştı ki, kardeşleri onu arabasına geri itti ve birdenbire Kuzey Carolina'ya doğru yola çıktı. Ve Tanrı biliyordu ki bu yapmak istediği son şeydi.

Ta ki onu gördüğü ana kadar.

Evet, o kesinlikle Lewis'in en küçük kardeşi idi. Lewis'lerin Eggie etraftayken hakkında hiç konuşmadıkları kız kardeş. Gerçi ona göre bu kız kardeş diğer dördünden çok daha güzeldi. Uzun boyluydu,

Tam ortadan ayrılmış düz kahverengi saçları, iri kahverengi gözleri ve dolgun dudaklarıyla çok tatlı bir yüzü çerçeveliyordu. Ayrıca çok şirin diyebileceği yanakları vardı. Gerçi yanakların sevimli olması gerektiğinden emin değildi. Diğer Lewise'ler gibi burnu uzun ve zarifti ama kız kardeşlerinden daha küçüktü. Neredeyse 1.80 civarındaydı. Bir Lewis dişisi için bu biraz kısaydı. Bir Smith dişisi içinse düpedüz küçük sayılırdı.

Eggie oraya gidip, erkeklerin tanışmak istedikleri güzel bir kadın gördüklerinde yaptıkları gibi kendini tanıtmayı düşündü. Ama sonra kim olduğunu hatırladı. O Eggie Ray Smith'ti, eğitilmiş bir katil. Onun gibi bir kız, onun gibi bir kurtla ne yapardı? Onun konuşkan olmasını ister miydi? Ona çiçek almasını mı? Bir geyik sürüsünü öldürmesini mi? Zaten tüm ailesi prensip olarak ondan nefret ediyordu. Hayatını kazanmak için yaptığı şey pek çok şekil değiştiren arasında pek saygı görmüyordu, her ne kadar hepsini güvende tutmak için gerekli olsa da.

Hayır. En iyisi hiçbir şeye karışmamaktı. En iyisi olduğu yerde kalmaktı. Burada. Arabasının üzerinde. Şehirde bir otel bulup biraz uyuyabilmek için bağırırların kesilmesini bekliyordu.

Bu yüzden verandadaki kadına bakmaya devam etmek iyi bir fikir değildi ve bunun yerine ayaklarını incelemeye karar verdi - ta ki birinin nefes aldığını duyana kadar.

Ve bu o değildi.

Darla Mae Smith'in patronunun onu "ziyaret" için eve göndermesi için onca zaman varken -bilmediği bir nedenle ısrar ettiği bir ziyaret- neden şimdi olmak zorundaydı?

Dürüst olmak gerekirse, sadece kendi sürüsü olan bir patron böyle bir şeyde ısrar ederdi. Tanrı biliyor ya, tam insan bir şef asla böyle bir şey yapmazdı. Eğer istedikleri olsaydı, alt düzeydeki çalışanlarına asla rahat vermezlerdi. Ama Darla tam bir insan için çalışmıyordu. Hayır, San Francisco'daki bir Van Holtz Steak House'da pasta şefi yardımcısıydı ve Van Holtz kurtları sürü hayatından anlardı, bu yüzden patronu - San Francisco Van Holtz'larının yönetici şefi ve Alfa'sı - aniden, damdan düşer gibi, Darla'nın biraz "sürü zamanı" için eve gitmesinde ısrar etmişti. Bu, şu ya da bu nedenle akrabalarından ayrılmak zorunda kalan çoğu Dişi Kurt'un hoşuna giden bir şeydi. Yine de hiçbir lanet olası tartışmalarla uğraşmak zorunda değildi!

Darla iki hafta önce babasını aradığında sadece o, Darla'nın annesi ve kardeşleri vardı. Kız kardeşleri Smithtown, Tennessee'de, baş belası Smith'lerle uğraşıyorlardı. Bu yüzden Darla

Mutlu bir şekilde otostop çekerek ülkeyi bir uçtan bir uca geçti, bu yapmayı sevdiği ama ailesine pek bahsetmediği bir şeydi. Ancak Kuzey Carolina'daki evine vardığında, lanet olası kız kardeşleri geri dönmüş ve lanet olası tartışmalarının ortasına düşmüşlerdi! Birbirleriyle değil, ki buna zar zor tahammül edebiliyordu, ama o lanet Smith kurtlarıyla.

Üstelik tek bir tartışma da değil, birkaç tartışma! En büyükleri olan Francie Mae, eşi Benjamin Ray ile Lewis ailesinin işleri söz konusu olduğunda Benji'nin koca Smith burnunu neye sokup sokamayacağı konusunda tartışıyordu. Roberta Mae ve Frankie Ray, Robbie'nin eteğinin yeterince uzun olup olmadığını tartışmakla meşguldü - görünüşe göre değildi - Janette Mae ve Nicky Ray ise Nixon hakkında tartışıyorlardı. Nixon, onca insan arasından!

Ancak tüm bunlardan daha kötüsü Janie Mae ve Bubba Ray Smith arasında yaşananlardı. İkili birkaç yıldır bir dargın bir barışıktı. Birbirleriyle her türlü oyunu oynuyor, birbirlerini kıskandırmaya çalışıyorlardı. Janie ilk oğluna hamile kaldığında, aile rahat bir nefes almış, çiftin *sonunda* eş olacağını ve tüm çekişmelerin sona ereceğini düşünmüştü.

Ne yazık ki bu gerçekleşmedi. Bunun yerine, didişme daha da kötüleşti. Çok daha kötü. Şimdi, iki oğuldan sonra, üçüncüsü de yolda, çift Kuzey Carolina ve Tennessee arasında gidip geliyor, biri genellikle diğerini takip ediyor, ara sıra da muhtemelen daha iyisini hak eden yol ortasındaki dinlenme tesislerinden birinde tartışmak için duruyordu.

Gerçekten bu kadar zor olması gerekiyor muydu? Sevgi ve şefkat bu kadar saçma ve talepkâr mı olmalıydı? Darla öyle düşünmüyordu. San Francisco'daki arkadaşları da öyle düşünmüyordu - Baltimore Van Holtz restoranında staja başlamak için on sekiz yaşında evden ayrıldığında tanıştığı şekil değiştirenler ve tam insanlardan oluşan sevimli bir karışım. Tanrım, 1974 yılıydı! Etraflarında harika şeyler oluyordu. Zaman değişiyordu. Güzel müzik vardı ve insanlar savaş ve şiddetin hayatın tüm zor sorularına cevap vermediğini anlamaya başlıyordu. Dünyayı gezip görme, yeni ve ilginç insanlar, dinler ve türler keşfetme zamanıydı.

Ancak Darla'nın akrabaları, Darla'nın parçası olmak istemediği bir dünyaya kilitlenmişti. Bir sürüde yer kapma mücadelesiyle dolu bir dünya. Tam kan kurt meslektaşlarının aksine, şekil değiştirenler hayattaki konumlarına nadiren razı oluyorlardı. Her zaman daha fazlasını, daha azını ya da farklısını isterlerdi ama asla sahip olduklarını değil. Ve akıllı olan herkes Janie'nin istediği şeyin Smithtown Sürüsü'nün Alfa Dışısı olmak olduğunu görebilirdi. Daha azıyla yetinemezdi ve yetinmeyecekti de,

Bu, Bubba'nın annesini şu anki Alfa pozisyonundan atmak anlamına gelse bile. Tabii ki bu Janie Mae'nin tarzıydı. Ve Darla'nın diğer kız kardeşleri, daha büyük olmalarına rağmen, mükemmel Beta'lardı. Janie'ye istediğini elde etmek için savaşacaklardı, bu konuda kendi eşleriyle kafa kafaya gelmeleri gerekse bile.

Darla'nın tahminine göre asıl soru, Bubba Ray'in ne istediğiydi. Otuzuna birkaç yıl kalmıştı ve erkekti. .. ne istediğini bilmiyordu. Özellikle de bu kendi ailesinden kaçmak anlamına geliyorsa. Ama Bubba muhtemelen gerçek bir Alfa Erkeğı gibi, ne istediğine hazır olduğunda karar verecekti. Bu Janie Mae'nin hoşuna gitmiyordu çünkü bugün Alfa olması gerekmesede şu anda bunun gerçekleşeceğine dair taahhütler istiyordu.

Böylece kavga devam etti. Ve devam etti. Ve devam etti.

Darla buradayken böyle bir şey olacağını bilseydi, arkadaşlarından birinin ona bahsettiğı bir komünde mola verirdi. Ya da Avrupa'ya gider ve sırt çantasıyla yine Fransa'yı dolaşırdı. Tanrı biliyordu ki Darla'nın Fransa'da deneyimleyip keşfedebileceğı ve yapmayı öğrenebileceğı bir dünya güzel hamur işi vardı. Ama o Fransa'da değildi, *buradaydı*.

Belki bir ya da iki gün içinde ayrılabilirdi. Ailesiyle, özellikle de bu kavgadan en az Darla kadar nefret eden babasıyla biraz zaman geçirdikten sonra yola koyulabilirdi. Ancak o zamana kadar, evde olup biten tüm gereksiz saçmalıklardan uzaklaşmakla yetinmek zorunda kalacaktı.

Merdivenlerden atlayan Darla ormana doğru ilerledi. Daha fazla uzaklaşmamıştı ki, ailesinin topraklarında, rüzgârın arkasından gelen tanımadığı bir kurdun kokusunu aldı.

Durdu, döndü. Darla havayı tekrar kokladı ve sonra "Merhaba?" diye seslendi.

Arkasında bir dal kırıldı ve Darla döndü, kendisine doğrultulmuş silahı görünce dişleri anında diş etlerinden fırladı. Silahı tutan adam şaşkınlıkla göz kırptı. Ama bu sadece bir anlıktı. Hiçliğin ortasında genç bir kadının dişlerini görünce sadece bir anlık şaşkınlık. Sonra tam insan olan erkek silahını doğrulttu ve Darla pençelerini serbest bırakarak bedenini değışmeye ve saldırmaya hazırladı.

Kendisini kurt olarak görmenin yarattığı şaşkınlığın, onu parçalamak için ihtiyaç duyduğu değerli saniyeleri vereceğini umuyordu.

boğazını sıktı.

Darla'nın kasları kendini fırlatmadan saniyeler önce titredi, adama doğru uçarken havada yer değıştirdi. Ama silah hiç patlamadı. O kurt

şimdi insanın arkasında duruyordu. Silahı tutan el ezilmiş, boyun kırılmıştı.

Kurdu incitmemek için kendini geri çeken Darla takla atarak geri döndü ve kurt bedeni büyük bir ağaca çarptı. Yere düştüğünde başını kaldırıp erkek kurda baktı. Onu şahsen tanıdığı biri olarak tanıımıyordu ama onun bir Demirci olduğunu biliyordu. Normal kurtların omuzları bu kadar geniş ya da boyunları bu kadar kalın olmazdı. Ayrıca dolgun bir sakalı ve omuzlarına ve yüzüne sarkan koyu renk saçları vardı, bu da onun herhangi bir şeyi görmeyi nasıl başardığını merak etmesine neden oluyordu.

Ona doğru bir adım attı, kurt gözleri ona dik dik bakıyordu. En azından onun dik dik bakıyor olabileceğini düşündü. Bunu söylemek zordu.

Darla ayağa kalkmaya başladı ama gözlerini dikmiş bakan Smith kurdu o güne kadar gördüğü en büyük av bıçağını çekti. Smith standartlarına göre zayıf olduğunu düşündüğü için boğazını kesmek üzere olduğundan emin olan Darla, sırtını ağaca dayayarak ondan uzaklaştı.

Ancak adam onu öldürmedi, dönüp bıçağı fırlattı ve arkasından gelen insan erkeğine sapladı.

İşte o zaman Darla ilk insanın yalnız olmadığını fark etti. Tanrım. Küçük kasabasında kaç tane insan dolaşıyordu? Kasabanın yardımcıları neredeydi? Diğer Smith ve Lewis kurtları neredeydi? Ayılar? Aslanlar? Bardaki herkes sadece içiyor muydu? Bu nasıl kabul edilebilirdi?

Ama en önemlisi, neden tüm bu insan erkekler ona geliyor gibi görünüyordu? Dürüst olmak gerekirse, hiç gülümseymiş gibi görünen bu iri yarı Smith kurdu olmasaydı Darla'nın başı büyük belaya girecekti.

Kurt, dizlerinin üzerine çökmüş olan insan erkeğe doğru yürüdü. Ceset yere düşmeden önce, kurt bıçağı insanın kafasından çekip aldı ve silahı insanın elinden kaptı. Başka bir insan saldırdığında kurt silahı kot pantolonunun kemerine sokmuştu.

Darla kurdu uyayabilirdi ama buna gerek kalmadı. Çok hızlı hareket etti, kalın kalçasına bağlı kılıfından ikinci bir av bıçağı çıkardı. Adamın bacağının içini kesip biçti, sonra ayağa kalktı ve bıçakları boydan boya keserek neredeyse adamın kafasını koparacaktı.

Kurt yine ona baktı ve büyük bir işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Sssssh," diye fısıldadı ve ormanın içinde kayboldu.

Darla hiçbir şey görmese de yeterince iyi duyabiliyordu. O koca kurt onları öldürmeye devam ederken ölen adamların seslerini. Normalde Darla'yı dehşete düşürecek bir şeydi bu. Ne de olsa o bir barışseverdi. Ama yine de ... dehşete kapılmamıştı; sadece nedenini bilmiyordu.

Sonra patisinin altında yapışkan bir şey hissetti. Eğildi ve kokladı. Kan. Onun kanı.

Ağaca çarptığında olmuş olmalıydı. Sert vurduğunu biliyordu ama bu kadar sert değil. Ailesine seslenmeyi düşündü. Ulumayı. Ya da kurda seslenmeyi. Ama birden çok zayıf ve yorgun düştü.

Belki biraz gözlerini kapatırsa ...

Eggie son insanın işini bitirdi, eli adamın ağzındaydı, en sevdiği bıçaklardan biri bağırsaktan mideye kadar bir delik açıyordu. Adam çırpınmayı bıraktığında cesedi bıraktı, silahı aldı ve küçük Lewis kızına doğru geri döndü. Diğer adamın açık ağzından en sevdiği ikinci bıçağı çıkarmak için kısa bir süre durdu, bıçağı tekrar kınına sokmadan önce adamın kıyafetlerine hızla sildi.

Ormandan çıkıp küçük açıklığa doğru adım attı.

Dişi Kurda usulca "İyi misin?" diye sordu, bakışları ormanda daha fazla sinsi insan olup olmadığını tarıyordu - bu arada bildiği tek tür sinsiydi. Ama bir cevap alamayınca ona odaklandı.

Uyuyor gibi görünüyordu ama bundan şüpheliydi. Zavallı küçük şey bir kurt uykusu için fazla korkmuştu. Ona doğru yürüdü ve yanına çömeldi, kurt bakışları anında yere düştüğü yapraklarda biriken kanı seçti. Vücudunun ağaca çarptığını hatırladı, bu yüzden onu gövdeden biraz uzağa çekti ve dışarıya doğru çıkıntı yapan alçak bir dal gibi görünen şeyi gördü.

Eggie dikkatle Dişi Kurt'un boynunun arkasını yokladı ve yarayı buldu. Eğer insan olsaydı ölmüş olurdu ama o bir kurttu ve bu onun hayatını kurtarmıştı.

Eggie iç geçirerek Lewis ailesinin evine giden patikaya baktı. Onun ve aptal akrabalarının tartışmalarını hâlâ duyabiliyordu ve dürüst olmak gerekirse, bu kasabanın temel koruma anlayışından hiç etkilenmemişti. Böyle bir sızma Smithtown'da asla gerçekleşemezdi. Dışarıdan gelenler bölge sınırlarında yakalanır ve eğer

sadece bir kazaydı ve görmemeleri gereken bir şey görmemişlerdi, o zaman eski Tennessee'nin güzel bir "Buralarda yabancıları sevmeyiz" kovmasıyla yollarına gönderildiler. Ancak, Smithtown bölgesine girmeye *çalışıyorlarsa* veya açıklanamayacak bir şey görmüşlerse, o zaman işler farklı şekilde ele alınırdı. Genellikle kasabanın kadınları tarafından.

Smith dişileri kendi bölgelerine yabancıların girmesinden hiç hoşlanmazdı.

Ama görünüşe göre Smithville, Kuzey Carolina, insan cadı toplulukları ve günah içinde bir arada yaşayan karışık türleriyle işleri farklı ele alıyordu. Bu doğru değildi. Kurtlar kurtlara aitti. Ayılar ayılarla. Kediler kedilerle. Ve tilkiler görüldükleri yerde öldürülmeliydi. İşlerin doğru yolu buydu. Dürüst olmak gerekirse, güzel küçük Lewis Dişi Kurdu, onu en başta koruyamamış olan akrabalarına ya da Sürüye geri götürmek konusunda doğru hissetmiyordu.

O yüzden yapmadı.

Hayır. Bunun yerine Eggie Ray Smith küçük kızı kucağına aldı ve arabasına taşıdı. Doğru, kardeşlerini buraya o getirmişti ama onlar dönüş yolunu kendileri bulabilirdi.

Ayrıca Eggie acele ederse yakındaki Deniz Üssü'ne ulaşıp Dişi Kurt'un yaralarını uygun bir şekil değiştiren doktoruna tedavi ettirebileceğini ve ardından muhtemelen ekibinin bekleme araçlarından birini yakalayıp eve dönebileceğini biliyordu. Böylece Tennessee'ye dönmek için dokuz-on saat kadar araba kullanmak zorunda kalmayacaktı.

Evet. Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu. Dişi Kurdu dikkatlice arabasının arka koltuğuna yerleştirdi ve bagajdan aldığı bir battaniyeyle üzerini örttü. Hâlâ kurt formundaydı ve bu muhtemelen en iyisiydi. Büyük olasılıkla bu şekilde daha hızlı iyileşecekti.

Her şeyi hazırladıktan sonra Eggie sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı. Araba gümbürdeyerek çalıştı; kardeşleri evden ne kadar uzakta olursa olsun aracının bakımını yapmaya özen gösteriyordu. Arka koltuğunda yaralı bir kurt ve ellerinde hâlâ insan kanı varken ormandan çıkıp yola koyulduğunda bunu gerçekten takdir etti.

Gerçi bu son kısım biraz talihsizdi ama... ellerinin yapış yapış olmasından nefret ediyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

"Smith!" diye bağırdı Eggie'nin arkasından bir ses. "Burada ne halt ediyorsun? Neden sana emredildiği gibi buradan başka bir yerde değilsin?"

Eggie isteksizce yaralı hücumundan uzaklaşıp omzunun üzerinden arkasında duran aslan erkeğe baktı ve Binbaşı boğazını temizleyip "Pekâlâ... çabuk olun ve gidin. Anladın mı?"

Aslan gözlerini kaçırarak hızla uzaklaştı ve Eggie dikkatini yeniden Dişi Kurt'a ve onunla ilgilenen sağlık ekibine verdi.

Bir sırtlan olan doktor biraz kıkırdadı ve "Bu yarayı dikmemiz ve enfeksiyonu önlemek için ona biraz antibiyotik vermemiz gerekecek" dedi. Yanında duran çakala baktı. "Ona kıyafet getirin. İşim bittiğinde vardiyaya zorlamam gerekecek."

Sırtlan doğruldu. "Orada durup o tuhaf gözlerinle bana mı bakacaksın?"

"Dişlerle doğdum, en küçük yeğenim gibi kıkırdıyorum ama ucube olan benim, öyle *mi*?"

İkili, siyah bir ayı hantalca masaya gelene kadar birbirlerine dik dik baktı.

"Smith. Seni naklettim."

"Güzel." Eggie dişi kurdu işaret etti. "Çabuk düzelt onu, kıkırdayan."

Sırtlan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Belki de çok meşgulümdür. Başka görevlerim de var."

Eggie başını eğerek sırtlana baktı ve kendine özgü hırlamasıyla birlikte dişlerini diş etlerinden dışarı çıkardı.

"Tamam, tamam." Sırtlan ellerini havaya kaldırdı. "Geri çekil, Rin Tin Tin. Ona göz kulak olacağımı söyledim."

Piçin Eggie'nin şaka yapmadığını anladığından emin olmak için bir kez havladı ve sırtlanın tökezleyerek geri çekilmesinin tadını çıkardıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Takım lideri McMartin adındaki siyah ayı da onu takip etti.

Eggie ayıları sevmezdi ama McMartin'e yeterince iyi tahammül ediyordu. Muhtemelen siyah ayı olduğu içindi ve siyah ayılar boz ayılar gibi sessizdi ama onlar kadar kolay ürkmezlerdi ve kesinlikle kutup ayıları kadar gülünç büyüklükte değillerdi.

"Başka ne yapmamı istiyorsun?" McMartin sordu. "Onun ölmesini kimin istediğini bul."

"Onu hedef aldıklarından emin misin?"

"Evet. Eminim."

"Bunu sürüsünün halletmesi gerekmez mi? Kurtların birbirleri için yaptıkları bu değil mi?"

Eggie durdu, yüzünü ayıya döndü ve tek kelime etmedi.

McMartin bir dakika boyunca böyle konuştuktan sonra, "Peki," diye iç geçirdi. "Ben icabına bakarım." "Güzel."

"Ve pilotun nereye gittiğinizi bilmesi gerekiyor-"

"Tennessee."

Sonra başka bir şey söylemeden, Eggie ihtiyacı olan silahları almak için yürüdü.

Darla gözlerini açtı ama hemen tekrar kapattı. Arabanın hareketi ve pencereden gelen parlak ışık biraz midesini bulandırmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Neredeyim ben?"

"Arabamda," diye homurdandı bir ses ona.

Arabayı kullanan erkeğe bakmak için tek gözünü zorla açtı. Onu şimdi hatırlıyordu. Dün geceki Smith erkeği. O dün geceydi, değil mi? Rüya görmüyor muydu?

Darla boğazını temizledi ve bu küçük hareket bile biraz acıya neden olunca gözünü tekrar kapattı. "Neden senin arabadayım, uh ... ?"

"Eggie."

"Eggie?" Tek gözünü tekrar açtı. "Adın *Eggie* mi?" "Egbert Ray."

Herkes bana Eggie der."

"Oh." Ailesinde de kendine özgü lakaplar vardı, yani o kimdi ki ...

"Bir dakika. Egbert Ray mi?" Şimdi iki gözü de açıktı, bakışları yanındaki sürücü koltuğunda oturan iri kurda kilitlenmişti. "Sen Egbert Ray Smith misin?"

"Evet."

"Egbert Ray Smith mi?"

"Sadece birini tanıyorum." Gözleri hâlâ kurda kaymış bir şekilde ona baktı. "Ve o da benim."

Darla bir nefes verdi ve bunun daha çok bir ürperti olduğunu biliyordu.

Panik yapma, dedi kendi kendine. *Panik yapma*.

Her şeyin yolunda olduğundan emindi. Her şey yolundaydı. Egbert Ray Smith'le aynı arabada olmasının muhtemelen çok mantıklı bir nedeni vardı. Çok mantıklı bir neden.

Ama dün gece o insan adamlara yaptıklarını hatırlamak Darla'ya Egbert Smith -Eggie- hakkında yıllar boyunca duyduklarını hatırlattı. Daha otuzunda bile olmayan bu kurt, Smith Sürüsü'nün dünya çapında en korkulan katillerinden biriydi. Bunu öğrendiklerinde komşuları Smith'lerin "O çocuk denizci olmuş," diye rahatlamış iç çekişlerini çok net hatırlıyordu.

O çocuk. Hepsi de onu böyle tarif etmişti. O çocuk olarak. Sanki adını söylemekten korkuyorlarmış gibi, sanki bunu yapmak onu oraya getirecekmiş gibi. Memleketindeki cadı meclisinin dediği gibi onu çağırmaktan. Kız kardeşlerinin Eggie'den bahsederken sözlerini kestikleri bilinse de, Eggie'nin erkek kardeşleri ondan hiç korkmuyor gibiydi. Ama dürüst olmak gerekirse Darla buna pek inanmıyordu. Ona göre Smithtown'daki oğlanların hiçbiri pek mantıklı değildi.

Darla pencereden dışarı baktı, boynunu oynatmak sadece acı verdiği için hâlâ sadece gözlerini oynatıyordu ama nedenini anlayamıyordu. "Neredeyiz?" diye sordu, çünkü uçan hiçbir şeyi tanıyamıyordu.

"Tennessee."

Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Tennessee mi? Neden? Ne zaman? Anlamıyorum..."

"Sen iyisin."

"Ben iyi değilim! Beni sürümün ve ailemin güvenli evinden kaçırdınız ve eyalet sınırlarının ötesine götürdünüz!"

"O kadar da güvenli değil."

"Ne demek bu? O kadar güvenli değil mi?"

"Orada saldırıya uğradın. Tam insanlar tarafından."

"Smith County'de ya da Smithland'de ya da Smith Province'de ya da siz şu anda hangi lanet Smith isimli yerde ikamet ediyorsanız orada olsaydım böyle bir şey olmayacak mıydı?"

"Hayır. Muhtemelen olmazdı."

Adamın tavırlarından, başının ve boynunun fena halde ağrımasından ve çok korkmaktan bıkan Darla kolunu kaldırıp işaret etti. "Kenara çek."

"Ha?"

"Beni duydun. Kenara çek!"

"Önce Smithtown bölgesine gidelim."

"Şimdi kenara çek!"

"Pekala. Pekâlâ." Direksiyonu çevirerek iki şeritli otoyolun kenarında durdu, büyük kamyonlar gümbür gümbür geçiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi huysuz ve çirkindi. Darla'nın bildiği tek şey, arabada gerçekten aşağılık bir insanla birlikte olabileceği ve bunu bilmek zorunda olduğuydu. Gerçekten güvende olup olmadığını ya da boynu ağrısı da ağrımasa da kaçmaya çalışıp çalışmayacağını bilmek zorundaydı. Ve bunu yapmanın tek yolu da en sevdiği büyük teyzesinin ona öğrettiği yoldu.

Darla çok ağrıyan boynunu oynatmadan ellerini kaldırdı ve kurda işaret etti. "Buraya gel."

Tüm bu insanların arasında açıkta kalmak istemeyen Eggie, küçük kızın ne istediğini tam olarak anlayamadı.

"Pardon?"

"Buraya gel."

Belki de kızın hasta olduğunu düşünerek ona doğru eğildi. Vücudu hâlâ iyileşiyordu ve acı çektiği belliydi. Onu düzgün bir şekilde korunan bir bölgede yatağa yatırdığında kendini daha iyi hissedecekti.

"Daha yakına. Boynumu çeviremiyorum."

Bu yüzden daha yakına eğildi, dönmesine gerek kalmadan yüzünü görebilmek için ona doğru ilerledi. İşte o zaman küçük ellerini onun yüzüne koydu ve onu daha da yakına çekti. Gözlerinin içine baktı ve kısa, harika bir an için onu öpeceğini sandı. Ama kızın tek yaptığı dikkatle onun yüzüne bakmak, bakışlarıyla onu yoklamak oldu. Ne için, Eggie'nin hiçbir fikri yoktu. Daha önce hiç kimse ona bir seferde birkaç saniyeden fazla bakmamıştı.

"Kızdın mı yoksa?" diye sordu. "Hayır."

"Endişeli misin?"

"Korktun mu?" "Hayır."

"O zaman neden gözlerin hala kurt?"

"Değiller."

"Değil mi?"

"Hayır." Ona farkı göstermek için gözlerini kaydırđı. "Gördün mü? Bu değışti. Bu değil."

"Huh." Gözlerini kırptırdı. "Tek farkın kaymış gözlerinin biraz daha genişlemiş olması olduğunun farkında mısın?"

"Hiç dikkat etmemiştim."

"Elbette," diye içini çekti ve onun gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Eggie onun üzerinde ne kadar oturduklarını bilmiyordu, kollarını kalçalarının iki yanına dayamıştı, elleri çenesinde yumuşaktı ama bundan hoşlandığını biliyordu. Ve neredeyse hiç dokunmamışlardı.

Sonunda uzun bir nefes verdi, vücudu koltuğa doğru gevşedi.

Elleri kucağına düştü.

"Tamam," dedi.

"Tamam mı?"

"Uh-huh."

Eggie yavaşça koltuğuna geri döndü ve arabanın camından dışarı baktı. "Az önce ne oldu?" Çünkü Eggie bir şeyler olduğunu biliyordu.

"Sadece seninle güvende olduğumdan emin olmak istedim."

"Benimle güvende mi?" Ona baktı. "Benimle güvende olduğunu biliyor musun?" Öyleydi ama bundan nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

Gülümsedi, rahatlamış görünüyordu. "Uh-huh."

"Ve sen bunu biliyorsun çünkü . . bana baktığın için mi?"

"Temel olarak."

"Temelde mi?"

"Hı-hı. Temel olarak."

Kız gülümsedi ve Eggie onun o sevimli yanaklarında hayatında gördüğü en güzel ve en derin gamzelere sahip olduğunu fark etti.

"Yani devam etmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Hı-hı." Başını dikkatlice çevirdi, acıdan birazcık yüzünü buruşturdu. "Beni istediğin yere götürebilirsin Egbert Ray Smith, çünkü senin yanında asla şu an olduğumdan daha güvende olmayacağımı biliyorum."

Ve bu sözleri öylesine içtenlikle söylemişti ki, kendi akrabaları bile ona bu şekilde bakmazken, koyu kahverengi gözleri ona öylesine güveniyordu ki, Eggie o anda kimsenin bu Dişi Kurda zarar vermesine izin vermeyeceğini biliyordu. Onun rızası olmadan kimsenin ona yaklaşmasına asla izin vermeyecekti.

Darla Mae Smith'i hayatı pahasına koruyacaktı.

Yolu kontrol eden Eggie otoyola çıktı ve eve doğru yola koyuldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Demek meşhur Smithtown buydu.

Darla, kız kardeşleri Smith erkekleriyle ilişkiye girmeden çok önce burayı duymuştu. Smithville, Kuzey Carolina, tüm şekil değiştirenler için rahatlık ve dinlenme yeri, geyik, elk ve tatlı su foklarını avlarken kendileri olabilecekleri bir sığınak iken, Smithtown sadece Smith Sürüsü üyeleri ve onların akrabaları içindi. Diğer sürüler bile kavga arayışında olmadıkları sürece açık bir izin almadan Smithtown'a giremezdi.

Darla, kafasında bu geçmişle, cahil kurtlarla dolu bir taşra kasabası bekliyordu. Ama burası onu şaşırtacak kadar büyüleyiciydi. Küçük evler güzel küçük çimler ve bahçelerle güzel bir şekilde aralıklıydı, daha büyük evler ise güzel araziler üzerindeydi. Bir sürü ağaç, tepe ve etrafta serbestçe dolaşan geyik ve karacalar vardı. İçinden geçtikleri kasabada şirin vitrinler, şık bir restoran, daha sıradan bir lokanta ve *Dirty Mary*, *Crazy Larry* ve *The Golden Voyage of Sinbad* filmlerini gösteren bir sinema salonu vardı.

Sakin, hoş bir kasaba gibi görünüyordu ve yeni bir yer gördüğü için mutluydu. Ziyaret edecek yeni yerler bulmaya bayılırdı.

Sonunda toprak bir yola saptılar. Beş dakika daha yol aldıktan sonra verandası olan küçük bir eve vardılar.

"Burası babanın evi mi?" diye sordu.

"Hayır." Arabayı durdurdu ve dışarı çıktı.

"Pek konuşkan değilsin, değil mi?" diye mırıldandı, büyük kurdun arabanın önünden dolaşıp yanına gelmesini izlerken. Kapıyı açtı ve kollarını bacaklarının altından geçirip arkasına geçirdi.

"Yürüeyebilirim," dedi ona.

Adam onu duyduysa bile, bunu söyleyemedi. Adam hiç cevap vermedi. Homurdanmadı bile. Onu arabadan çıkardı ve kolayca eve doğru taşıdı.

Smith kasabalarının çoğunda olduğu gibi, yabancıların girmesine izin verilsin ya da verilmesin, ön kapısı kilitli değildi ve doğrudan evine girdi.

Eggie Smith'in evinin içi de oldukça seyrekti. Evet, seyrekti. Kelime seyrekti. Kötü falan değildi ama ev gibi de sayılmazdı. Oturma odasında katlanabilir bir iskambil masası, üç katlanabilir sandalye, sandalye olarak kullanıldığını tahmin ettiği iki varil ve duvara dayalı oldukça büyük bir televizyon vardı. Renkli bir televizyondur bu ve kumandası da setin üzerinde duruyordu.

Yine de muhtemelen uzun süredir evde olmayan bir adam için hiç de fena bir yer sayılmazdı. Birileri burayı tozdan uzak tutuyor ve arada bir havalandırıyordu. Yine de, kurdun odanın ortasında durup tüm odaya dik dik bakması, Darwin'e burayı ilk kez bir yabancıнын gözünden gördüğünü hissettirdi.

Onun kendini kötü hissetmesini istemeyen Darla, "Beni şuradaki sandalyeye oturabilirsin," dedi. Katlanır masanın etrafındaki katlanır sandalyelerden birini işaret etti ama adam biraz hırladı ve onu biraz daha sıkı tuttu.

Darla onun kollarında oldukça rahat hissettiği için kendini garip hissederek sordu: "Burayı tamir mi ediyorsun? Bütün aletleri görüyorum."

"İnşa ediyorum," diye cevap verdi.

"Oh, onun üzerine mi inşa ediyordun?" "O da var."

Darla gözlerini kırıştırdı, başını çevirmeden etrafına bakındı. "Bekle... burayı sen inşa ettin."

Homurdandı.

"Tek başına mı?"

"Çoğunlukla."

Büyülenen Darla parmağını daire şeklinde çevirdi. "Dön, dön." "Ha?"

"Görmek istiyorum. Göster bana."

Adam bir an kaşlarını çatarak ona baktı ve sonra yavaşça bir daire çizmeye **b a ş l a d ı .**

Gördüklerinden etkilenen Darla sırtıttı. "Bu çok güzel, Egbert Ray. Kendin mi tasarladın?"

"Hayır. Kuzenim bana planları verdi. Ben de bir araya getirdim. Erkek kardeşlerim ayık olduklarında ve kız kardeşlerinle tartışmadıklarında yardım ettiler."

Elleriyle bir şeyler inşa edebilen insanlar karşısında her zaman hayrete düşen Darla, çatık kaşlı yüze baktı. "Bu çok güzel."

"Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Sana sevinç gözyaşları döktüren bir ekler yapabileceğim doğru ama bunun dışında hiçbir şey yapamam."

"Peki... nazikçe teşekkür ederim." Etrafına bir kez daha baktı. "Yine de hiç mobilyam yok."

"Sandalyeleriniz ve bir masanız var."

"Tamam. *Gerçek* mobilyam yok."

"Ben camdan değilim Egbert Ray. Kıçım ihtiyaç duyduğu her yere oturabilir."

Yine homurdandı ve koridora doğru yürüdü. Mutfığa bir göz attı ve görebildiği kadarıyla çok da kötü değildi. En azından temel ihtiyaçlar vardı. Sonra onu sağlam merdivenlerden ikinci kata çıkardı. Onu ilk yatak odasına götürdü ve evdeyken burada uyuduğunu tahmin etti. Yatak büyük ve sağlamdı. Bir insan kral yatağı ya da bir ayı ikiz yatağı. Çerçevenin ayaklarının kalınlığına bakarak bunun bir ayı ikizi olduğunu tahmin etti.

Büyük bir dikkatle onu sırtını yatak başlığına dayayacak şekilde yatağa yerleştirdi. Geri çekilip ona baktı.

"Şimdi uyu... ya da başka bir şey yap."

Darla kahkahasının çıkmasını engellemek için ağzının içini ısırdı. Zavallı şey. Diğer denizcilerle uğraşmaya alışkındı, değil mi?

Kendini kontrol ettikten sonra Darla, "Dikişler" dedi. "Ne olmuş onlara?"

"Sanırım çıkmaları gerekiyor."

Adamın kaşları daha da çatıldı ve Darla belki de onu kızdırdığını hissetti.

Adam onu öne doğru itti ve kadın biraz eğildi. Parmakları saçlarını kenara çekti ve uçlarının yarasının üzerinde kaydığını hissetti. Adamın parmaklarını teninde hissettiğinde biraz titredi ama adam hemen elini geri çekti ve bir adım uzaklaştı.

"Seni incittim. Özür

dilerim." "Hayır,

incitmedin."

"Bu konuda sana yardım edecek birini

bulacağım." "Eminim yapabilirsin-"

Ama çoktan gitmişti, kapı arkasından kapandı. Birkaç saniye sonra onun sürüsüne uluduğunu duydu ama Darla'nın yarası için yardım mı istiyordu yoksa sadece rüzgâra mı söyleniyordu, bilmiyordu.

Her iki durumda da endişelenmemeye karar veren Darla, boynunu yastığa bastırmak zorunda kalmamak için yatağa yan yatarak yerleşti. Ellerini yanağının altına sıkıştırdı ve derin bir nefes aldı. Ne olduğunu anlayamadan bayılmıştı.

Rahatlamış bir şekilde iç geçiren Eggie ayağa kalktı ve bir omzunda büyük bir balta, sol gözünde bir yama ile ona doğru yürüyen Dişi Kurda gülümsedi.

"Anne," dedi Eggie.

"Bebeğim." Pauline Ann Jessop odun kesmek için kullandığı baltayı kaldırdı ve verandanın basamaklarına doğru giderken önünden geçtiği kütüğe sapladı. "Buraya ilk geldiğinde seni kaçırdığım için üzgünüm, hayatım. Ava çıkmıştım ve geri döndüğümde baban senin kardeşlerinle gittiğini söyledi."

Dişi kurt başını eğdi ve siyah kirpiklerinin arasından oğluna baktı. "Bubba dün gece aradı. Gerçekten çok mutsuz. Size kızları çalmamanızı söylediğimi sanıyordum."

"Onu çalmadım. Onu kurtardım."

"Ve geride bir yığın insan cesedi bıraktım."

"Bunu çoktan duydun, ha?" Bunun kardeşlerinin telefon hattında söyleyeceği bir şey olmadığını biliyordu, bu yüzden bilgi Smith kanallarından yaz şimşegi gibi geçiyordu.

"Tabii ki duydum. Şimdi kardeşlerin ve onların o sürtükleri-" "Anne."

"Muhtemelen küçük kızını almak için eve dönüyorlar." "Onu zorla tutmuyoruz. İsterse gidebilir." "İstiyor mu?"

"Bilmiyorum. Dövüş sırasında aldığı bir yara yüzünden iyileşiyor. Dikişlerini almanı istiyorum."

Pauline kaşlarını çatı. "Canım oğlum, dikişleri alabildiğini biliyorum."

"Evet, ama ..." Eggie omuz silkti ve yumruklarını kot pantolonunun ön ceplerine soktu. "O narin. Benim kocaman ellerim var."

"Eğer o bir Lewis ise, muhtemelen o büyük ellere aldırılmaz." "Anne."

"Sakin ol." Merdivenlerden çıktı, en sevdiği tüfeğini omzundan salladı ve Eggie'ye uzattı. "Küçük kızınla ben ilgilenirim. Sen eve git ve ikiniz için hazırladığım yiyecekleri getir. Kilerde, babanız *gerçekten* acıkana kadar bakacağı son yer."

"İyi olacağına emin misin?"

Pauline altı-dört yaşındaki oğluyla aynı basamakta durmuş, onun gözlerinin içine bakıyordu. "Ne düşünüyorsun oğlum?"

Darla boynundaki dikişler alınırken uyandı, ama dikişler alınıp bandaj takılana kadar hareketsiz ve sessiz kaldı.

"İşte böyle, sevgili kızım. Hepsi bitti."

Bir kadın sesi duyunca şaşırان Darla arkasını döndü ama devasa büyüklükte bir Dişi Kurt görünce donup kaldı. Dürüst olmak gerekirse, hayatı boyunca gördüğü en büyük dişi kurtlardan biriydi.

"Adım Pauline. Smith'lerin annesi. Ve sen de Darla'sın."

Bir şey söyle! Orada öylece oturmayın! Bu çok kaba!

Darla başını salladı, ancak bu hareketinden hemen pişman oldu. "Evet benim. Darla Mae Lewis."

"Oğullarımın etrafında gizlenen o kadınların küçük kız kardeşi." Ellerini silmek için bir havlu kullanarak yataktan uzaklaştı.

Dişi kurt tek kelimeyle yürekliydi. Yaklaşık oğlunun boyunda, neredeyse onun kadar geniş omuzlarıyla Darla'ya daha çok bir boz dişi domuzu hatırlatıyordu ama ... daha güçlüydü. Darla bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu, çünkü dişiden aldığı tek koku kurt kokusuydu.

Yamayla kapatılmamış gözü de Eggie'ninki gibiydi. Değişmek üzereymiş gibi kurt sarısıydı, değişmemiş olsa bile. Bol grili siyah saçları dağınık bir şekilde omuzlarına kadar uzanıyordu ve bol ve muhtemelen eski bir kot pantolonun üzerine kolsuz ekose bir gömlek giymişti. Kocaman ayaklarında iş botları vardı ve sağ elinin serçe parmağı ile sol elinin orta ve işaret parmakları yoktu. Darla yanılıyor olabilirdi ama ısırılmış gibi görünüyorlardı. Ayrıca boynunun yan tarafında, bir zamanlar bir şey onu oradan tutmuş gibi bir yara izi vardı ama Darla'nın kadının bir öküz kadar sağlıklı olduğundan ve üç ya da dört bin yıl daha yaşamaya niyetli olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Evet, öyleyim."

"Nasıl oldu da sizinle daha önce tanışmadım?" "San Francisco'daydım."

"Ne için?"

"Çalışmak için." Dişi kurt ona bakınca ekledi, "Pasta şefi olmak için."

"Bunun için çalışmak zorunda mısınız?"

"Yardımlı oluyor."

"Nasıl istersen," diye iç geçirdi ve ellerini kalçalarına dayadı. "Sen de mi oğlumun etrafında dolanacaksın?"

"Sadece ailemi görmek için tatildeyim. Dün gece ne olduğu ya da buraya nasıl bu kadar hızlı geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok ama oğlunuz beni korudu. Çok minnettarım."

"Evet, evet, evet. Minnettarım, doğru. Ama kız kardeşlerin gelir gelmez Smithville'e geri dönecek misin?"

Darla kız kardeşlerinin buraya geleceğini bilmiyordu ama omuz silkti. "Sanırım."

"Huh. Anlıyorum."

Darla, Eggie'nin annesini hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu ama nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de en iyisi hiç sormamaktı.

"Her neyse," diye devam etti Pauline, "sabaha kadar düzelir. Benim çocuklarımla çoğu yürümeye başlamadan önce dikiş atıyor ve alıyordum. İyi olacaksın."

"Teşekkür ederim, Bayan Pauline."

Dişi Kurt, "Huh" diye homurdanmadan önce Darla'ya baktı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

"Pekâlâ o zaman," dedi Darla gülerek. Çünkü başka bir şey olmasa bile, en azından biraz olsun sıkılmamıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eggie, Dişi Kurt'un güzel kahverengi gözleri açılana kadar ona baktı ve onu görünce gözlerini kocaman kırptırdı.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Aç mısın? Oh. Yemek için." Esneyerek doğruldu ve gerindi. İşte o zaman Eggie onun tişörtlerinden birini giydiğini ve başka bir şey giymediğini fark etti.

"Biliyor musun," dedi gülümseyerek, "ben açım. Açlıktan ölüyorum."

"Güzel." Yiyeceği vardı. Küçük bir orduya yetecek kadar yiyeceği vardı.

Darla'ya uzandı, kollarını bacaklarının altından ve arkasından geçirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Seni kaldırıyorum."

"Yürüyebiliyorum, Egbert

Ray." "Hâlâ iyileşiyorsun."

"Kim demiş?"

Onu kaldırdı, kollarında sıkıca tuttu. "*Ben* diyorum."

Bir süre ona baktı, sonra elini kaldırıp işaret parmağını onun alnına bastırdı. "Biliyor musun, bu şey o kadar alçak ki neredeyse burnuna değecek."

"İstedigimi yapman için gözünü korkutmaya çalışıyorum... ama beni dürtmenin bir faydası olmuyor."

Kız kıkırdadı, bu sesi ona bu kadar yakınken ve buna neden olan kişi kesinlikle kendisi değilken pek sık duymazdı.

Hayır, insanlar Eggie'nin yanında kıkırdamazdı. Ya da gülmezlerdi. Ya da çok sert nefes almazlardı. Ya da tehdit olarak algılanabilecek ani hareketler yapmazlardı. Hayır. Eggie'nin yanında değil.

Ama Darla yaptı.

"Pekala," dedi, parmağıyla burnunu okşayarak, "beni taşımakta ısrar edeceksen, hareket etsen iyi olur. Ben acıktım!"

"Pekâlâ. Pekâlâ, pekâlâ. Bana bir Doberman gibi hırlamana gerek yok."

Eggie Darla'yı merdivenlerden aşağı taşıdı ve oturma odasından geçerek yemek odasına ulaştı.

"Oh!" Darla ciyakladı, eliyle ağzını kapattı. "Um" Eggie durdu.

"Sorun nedir?"

"Uh ... hiçbir şey." Boğazını temizledi. "Görüyorum ki ben uyurken mobilya almışsın."

"Seni bir fiçinin üzerinde oturtamazdım. Bir hanımefendi için yanlış görünüyordu. Annem umursamayacağını söyledi ama babamın kız kardeşlerinden birinden arkadaşının dükkânından birkaç mobilya göndermesini istedim."

"Ahhh. Evet. Bu her şeyi açıklıyor."

Eggie üzerinde dev sarı ve yeşil çiçek desenleri olan büyük kanepeye baktı. "Bunun üzerinde gerçekten Egbert Ray Smith yazmıyor, değil mi?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve başını salladı. Adam onun onaylamadığını, sadece gülmemeye çalıştığını hissediyordu.

"Pek sayılmaz," diye cevap vermeyi başardı sonunda. "Muhtemelen senin için daha düz renkleri tercih ederdim. Daha koyu kırmızılar ve kahverengiler. Belki koyu bir mavi. Ama biliyor musun," diye ekledi. "Burada gizlice örtbas edemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

"Sanki ben hiç burada değilim. Önemli olduğundan emin değilim."

"Güven bana. Önemi var. Düşünsene, aylarca uzak kaldıktan sonra eve geldiğin o nadir zamanlarda ... kapıdan içeri giriyorsun, ışığı yakıyorsun ... ve ilk gördüğün şey o kanepeler oluyor."

Eggie başını salladı. "Biliyor musun... büyükannem birkaç yıl önce bana birkaç yorgan yapmıştı. Üst kattaki dolapta duruyor."

"Mükemmel. Çünkü teyzene, annesinin yorganını kanepenin üzerine koyman garip gelmeyecek. Gördün mü? Neredeyse her şeyi örtbas edebilirsin ve kimsenin duygularını incitmek zorunda kalmazsın."

"Neden teyzemin duyguları hakkında endişeleneyim ki? Aslında. . . neden endişelenesin ki? Onu tanımıyorsun bile."

"Onu tanımana gerek yok. Yeğenine mobilya getirecek kadar nazikti ve-"

"Acil teslimat için benden iki katı nakliye ücreti aldı ve mobilyalarda aile indirimi yapmadı."

"Oh, gerçekten mi?" Darla kısa bir süre dudaklarını büzdü. "Eğer kendi akrabalarıyla tam fiyat ödeyeceksen, istediğini alacaksın. Bu saçmalığı yarın geri götürüp değiştiririz." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, parmaklarını pazularına vuruyordu. Ayakta olsaydı şu anda ayağını vuruyor olacağını hissediyordu.

"Üzgün olmana gerek yok, Darla Mae."

"Üzgün olduğumu kim söyledi? Ailem aileme iyi davranmıyor diye. Sanki ben bunları yaşamamışım gibi," diye mırıldanarak sözlerini bitirdi. Başını kaldırıp ona baktı. "Ben hâlâ açım, Egbert Ray."

"Tamam, tamam. Hırlamaya gerek yok."

Gerçi Eggie onun böyle yapmasından hoşlanıyordu.

O iğrenç mobilyaların aksine, yemekler güzeldi. Tabii ki bu yemek Eggie'nin annesi, Alaska'daki Jessop Sürüsü'nden Pauline Jessop tarafından yapılmıştı ve bu da Dişi Kurt'un büyüklüğünü açıklıyordu. Jessop kurtları büyüklükleri ve hızlarıyla tanınırdı, sadece Vikinglerin soyundan gelen Arktik kurtlarından daha büyüklerdi. Jessop'lar aynı zamanda Jessop Mountain Timber kereste imparatorluğunun da sahibiydi, bu da Pauline Ann'in gerçek paradan geldiği anlamına geliyordu ... ve muhtemelen birkaç yıl oduncu olarak eğitim görmüştü. Erkek ya da kadın tüm Jessop sürüsü için bu gerekliydi.

Darla'ya çok fazla iş gibi gelmişti. O ekmek hamurunu yönetmeye devam edecekti, çok teşekkür ederim.

Darla makarna ve peynirin kalanını Eggie'ye doğru itti. "Ne?" diye sordu.

"Gözünü dikmiş bakıyordun. Bari bitirseydin." "Yeterince yedin mi?"

"Eggie, üç kişi olsaydım bu kadar yeterdi. Hadi git." Ama adam onun için yeterince hızlı hareket etmeyince, Darla tabağına bifteklerden birini koyarak ona yardım etti ve ardından birkaç büyük kaşık dolusu peynirli makarna getirdi.

Adam ona bakmadan önce birkaç saniye tabağını inceledi. "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet. Şimdi ye."

Kurt yemeğini yerken Darla elindeki tatlı çay bardağını aldı ve mutfağa baktı. Annesinin bu odayla çok ilgisi olduğuna dair bir his vardı içinde. Güzel donatılmıştı ve genişti. Belki de fazladan alana ihtiyaç duyduğunda burayı kullanıyordu.

"Peki Egbert Ray... Deniz Kuvvetleri'nde ne yapıyorsun?"

Yemeyi bıraktı, çatalı ağzının yanında duruyordu. Gözleri ona odaklandı ve biraz daraldı. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü ben bir casusum."

Çatalını indirdi. "Ne?"

"Ah, evet. Burada oturmuş sana bilgi pompalıyorum. Viet Kong için yaptığım şey bu."

Çatalını tabağa vurdu. "Bu konuda şaka yapma, Darla Mae."

"Oh, hadi ama," diye alay etti. "Vietkong'a yardım edeceğime kim inanır ki?"

"Herkes. Şu anda hepsi paranoyak, o yüzden yerinde olsam bu konuda şaka yapmazdım."

"Benim gibi iyi Güneyli kızlar casusluk yapmaz." "O zaman neden söyledin?"

"Çünkü seni konuşturmaya çalışıyorum. Buna sohbet denir, Egbert Ray."

"Ben geveze değilim."

"İyi o zaman." Darla sandalyesini geriye itti ve tabağıyla çatalını aldı. Onları lavaboya götürdü ve musluğu açtı. Sabun ve sünger aramaya başladığında, Eggie'nin yanında durduğunu, kendi tabağını ve çatalını dikkatle lavaboya yerleştirdiğini fark etti.

"Vietnam'a hiç gitmedim," dedi ona, bakışları pencereden dışarıdayken. "Orada hiç görev yapmadım."

Darla'nın tanıdığı, son on yılda orduda görev yapmış hemen herkes savaşın harap ettiği o ülkede bir süre geçirmişti.

"Ama sen bir yerlerde bulundun, değil mi?" Darla adamın yara izlerinden, vücudunun her zaman sarmal ve en ufak bir provokasyonda harekete geçmeye hazır görünmesinden bunu anlayabiliyordu. Bu, savaşın dokunmadığı bir adam değildi.

Eggie ona dönmeden önce alnını kaşıdı. "Birim olarak adlandırmaya başlamak üzere oldukları şeyin içindeyim."

"Oh!" Başını salladı. "Uh-huh."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Bilmeme gerek var mı?" Adam gözlerini devirince hemen ekledi: "Bak, ben bu savaflara ve kavgalara inanmıyorum. Aslına bakarsan... Ben bir pasifistim."

Eggie ona bakakaldı. "Nasıl *hem* yırtıcı *hem de* barışçı olabilirsin?"

"Bu mümkün."

"Hâlâ kendi etini avlıyor musun?"

"Ben bir pasifistim, Eggie Ray. Vejetaryen olduğumu söylemedim." "Vejetaryen-ne?"

"Unut gitsin." Ona lavabodan uzaklaşmasını işaret etti. "Sen git, kalan kâseleri ve diğer şeyleri getir. Ben bulaşıkları yıkayacağım."

"Dinleniyor olman gerekirdi."

"Beni kızdırma, Eggie Ray."

"Barış yanlısı olduğumu sanıyordum! Bu ne içindi?" diye sordu ayak bileğini ovuştururken.

"Sinirlerimi bozuyorsun. Şimdi sana söylediğimi yap ve benimle tartışmayı aklından bile geçirme."

Bacağını indirdi. "Çok ısrarcı bir pasifistsin." Darla sırtıttı.

"Çünkü ben aynı zamanda bir feministim."

Eggie'nin başı yana eğildi, ona biraz garip bir ses duyan bir köpeği hatırlattı. "Neden?"

"Ne demek neden? Bu toplumda kadınlara adil davranıldığına gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır. Ama sen bir dişi kurtsun."

"Yani?"

"Yani hiçbir kurt, boğazının parçalanmasını gerçekten ummadığı sürece sana bir şeyi yapamayacağını söylemez."

Onu asıl kızdıran şey, adamın haklı olmasıydı ama konu bu değildi. "Bu doğru, ama ben *tüm* kadınları düşünüyorum."

"Ama sen bir Dişi Kurtsun."

"Ben ne olduğumu biliyorum, Eggie."

"O zaman ne anlamı var anlamıyorum."

"Biliyor musun?" diye tersledi. "Bu konuda konuşmamız bitti."

"Konuşmak istediğini söyleyen sendin."

"*Fikrimi değiştirdim!*"

"Bağırmana gerek yok, Darla Mae. Tam burada duruyorum."

Ağır bir iç geçirdi ve tekrar lavaboya döndü. "Bulaşıkların geri kalanını da getir," diye emretti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Seni kızdırmak istememiştim." Darla irkilerek Eggie'ye baktı. "Ben kızgın değilim."

"Değil misin?"

"Tanrım, hayır, Eggie. Sinirlendin mi? Birazcık. Ama kızgın değilim. Kızdığım zaman ... bunu gerçekten anlayabilirsin."

"Bundan daha mı kötü?"

"Bu mu?" Darla güldü ve Eggie'nin kolunu okşadı. "Bu bir şey değil."

Kaşları düştü ama bu kez kızgın görünmüyordu. Sadece kafası karışmıştı. "Gerçekten mi?"

"Egbert Ray," diye güldü, yine bulaşıklara odaklanarak, "sen çok tatlı bir şeysin!"

Adamın şaşkın kaşları daha da çatıldı. "*Gerçekten mi?*"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Darla'nın onu neyin uyandırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Güvende olduğunu ve vücudunun neredeyse iyileştiğini biliyordu. Sadece kafatasının tabanından başlayan küçük bir baş ağrısı vardı. Ama bunun dışında . .

Yine de bir nedenden ötürü uyandığını biliyordu.

Yataktan kayarak çıkan Darla aşağıya indi. Yemek odasının önünden geçerken mutfığa bir göz attı ve büyük pencerelerden verandayı görebildi. Durdu ve etrafında dönerek verandada duran kurda baktı. Orada öylece durmuş, küçük evini çevreleyen ağaçlara bakıyordu.

Kapıya doğru yürüdü ve hafifçe aralayıp dışarı çıktı. "Eggie?"

Adam ona baktı. "Yatakta olmalıydın." "Senin de öyle."

"Sadece nöbet tutuyorum."

Bir adım daha yaklaştı. "Bütün gece burada mıydın?"

"Belki."

"Belki mi?" Darla iç çekti. "Sen *tam* bir koruyucusun."

"Öyle miyim?"

"Elbette öylesin. Ama burada güvendeyiz. Kendiniz söylediniz." "Biraz daha fazladan-"

"Tanrım!" Kolundan tuttu ve onu arka kapıya doğru çekti. "Hadi gel."

"Nereye?"

"Uyuman gerek. Saatlerdir ayaktasın." "Buna alışkınım."

"Alışmamalısın. Evdeyken olmaz."

Darla onu evin içinde sürüklemeyi ve merdivenlerden yukarı çıkarmayı başardı ama kullanmasına izin verdiği yatak odasına varır varmaz olduğu yerde donup kaldı.

Eggie onu kısa kesince Darla biraz ciyakladı. Onun sadece kendisini evin içinde sürüklemesine *izin verdiğini* fark etti.

"Sorun ne?" diye sordu. Yatağına geri dönmek istiyordu. "Neden oraya gidiyorum ki?"

"Böylece biraz uyuyabilirsin."

"Ama nerede uyuyacaksın?"

Darla ellerini kalçalarına koyabilmek için Eggie'yi serbest bıraktı. "Bana şaka yaptığını söyle."

Tabii ki şaka yapmıyordu. Onunla yatamazdı.

Çünkü "uyumak" derken aslında "seks" demek istiyordu, değil mi? Çünkü bir kadınla yattığını söylediğinde kastettiği şey buydu. Seviştiklerini.

"İkimiz de yetişkiniz, Eggie," diye mantık yürüttü. "Bunun ne alakası var?"

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı. "Biraz uyuyabilir miyiz, lütfen?"

"Birlikte mi?"

"Evet."

"Sadece uyuyabilirim-"

"O çirkin kanepeyi mi? Hayır. Ayrıca, o kanepeye biraz bile salyanı akıtırsan, içimden bir ses teyzenin onu değiştirmene izin vermeyeceğini söylüyor."

"Salyam akıyor."

"Ve diğer iki odada yatak yok."

"Çünkü erkek kardeşlerim ne zaman kız kardeşlerinizle kavga etseler, uyumak için buraya gelirler. Eğer yerde yatmak zorunda kalacaklarını düşünürlerse, uzak dururlar."

"O zaman başka nerede uyuyacağız?" "Bu doğru olmaz."

Bir an için onu inceledi. "Seninle seks yapmaktan bahsetmediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Bahsetmiyor musun?"

Darla'nın nefesi kesildi ve koluna bir tokat attı. Biraz acımişti. "Hayır, yapmıyorum!"

"Bağırmana gerek yok."

"Senden istediğimin bu olduğunu düşünüyorsan, kesinlikle istiyorum."

"Seni aşağılamaya çalışmıyordum, Darla Mae. Sadece... bir kurt ve dişi kurt aynı yatağı paylaşıyor ve-"

"Bu seks yapmak zorunda oldukları anlamına gelmez." "Zorunda değiller mi?"

"Hayır. Şimdi gel." Kadın onun kolunu tuttu. "Bu konuda hâlâ emin değilim," diye geçiştirdi.

"Neden olmasın? Daha önce de erkek arkadaşlarımla kaza yapmıştım." "Öyle mi?"

"Tabii ki. Konserler sırasında ya da restoranda geçirilen uzun bir geceden sonra. Bazen bir partiden sonra. Eggie, büyütülecek bir şey değil."

"Peki," dedi, onu arkasındaki odaya çekmesine izin vererek. "Eğer eminsen."

"Tabii ki öyleyim. Yani, onca kez erkek arkadaşlarımla *yattım* ve hâlâ bakireyim, yani-"

Eggie, Darla'nın cümlesinin sonunu hiç duymadı çünkü onun sözleri üzerine bir şekilde kafasını kapıya çarptı. Tökezleyerek geri çekildi, burnundan kan damlamaya başlamıştı.

"Oh, Eggie! İyi misin?" "Evet.

Elbette."

Tanrım, *tam* bir yalancıydı.

Neyse ki burnunu kırmamıştı. Gerçi görünüşe göre bu çok da önemli bir şey değildi çünkü zaten on yedi kez kırmıştı. Darla bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama adamın masal anlatmayı pek sevmediğini de biliyordu. Bu onun içinde yoktu.

Buza sardığı el bezini adamın burnundan çekti ve bir kez daha baktı. "Kanama durdu."

"Evet. İyi olacak. Sadece biraz başım ağrıyor." "Bakire olayı yüzünden mi?"

Omuz silktili. "Beni biraz şaşırttı." "Özür dilerim. Öyle olsun istemedim."

"Biliyorum."

"Um . . ." Darla elindeki bezle oynadı. "Kız kardeşlerime söylemeyeceksin, değil mi?"

"Cennette ya da cehennemde neden kız kardeşlerine bekaretinden bahsedeyim ki?"

Bunu söylemek zorunda kalmaktan bile iğrenen Darla gözlerini devirdi ve "Bu konuda benimle dalga geçiyorlar" diye itiraf etti.

"Neden?"

"Çünkü hep öyleydiler. On beş yaşımdan beri. Her neyse, yaklaşık üç yıl önce, sonunda yalan söyledim ve onlara her şeyin bittiğini söyledim.

Bu konuda konuşmayı kes."

"Ama bana neden anlattın?"

"Çünkü umursamayacağını biliyordum." Darla arkasını döndü ve Eggie'nin bacağına oturdu. "Benimle dalga geçmeyeceğine güvenebileceğimi biliyordum."

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum.

Daha yirmi yaşındasın." Darla boğazını temizledi. "Yirmi beş."

"O zaman bu çok trajik."

Darla onun göğsüne yumruk attı. "Eggie Ray!"

Ve ilk kez onun kıkırdadığını duydu. Sayılır. Homurtulu bir kıkırdamaydı.

"Sadece şaka

yapıyordum."

"Ha-ha."

"Kız kardeşlerine bir şey söylemeyeceğim. Zaten benimle konuşmuyorlar."

Darla ona baktı, kaşlarını çattı. "Neden?"

Adam o kocaman omuzlarını silktiler. "Benden hoşlandıklarını sanmıyorum." "Senden neden hoşlanmasınlar ki? Çok tatlısın."

"Bunu bana söyleyen tek insanın sen olduğunu biliyorsun.

. annem hariç ve onun sayıldığından emin değilim."

"Tabii ki sayılır ve ben her zaman haklıyım. Bunu anladığında, iyi olacaksın." Ayrıca, kız kardeşlerini daha sonra düzeltecekti. Eğer burada yaşayacaklarsa ve Smith Sürüsü'nün bir parçası olacaklarsa, Eggie de dahil olmak üzere tüm kardeşleri kabul etmek zorundaydılar. Aksi doğru olmazdı.

"Artık uyuyabilir miyiz?" diye sordu başını onun omzuna yaslayarak.

"Gerçekten istediğine *emin* misin?"

"*Hâlâ* bundan mı bahsediyoruz?"

"Pekâlâ. Pekâlâ. Bu tonda konuşmaya gerek yok."

Eggie kolunu kızın beline dolayarak onu kucağından kaldırdı ve yatağa yatırdı. "Yorganın altına gir," diye emretti.

Darla yorganın altına girdi ve Eggie'nin onu takip edişini izledi.

"Gece yanlışlıkla birbirimize dokunmayalım diye aramıza bir duvar örmek ister misin?" diye sordu tatlı tatlı.

"Beni kışkırtma."

Kıkırdayarak yatağa yerleşti. Eggie açık unuttuğu lambayı kapattı ve yatağa uzanıp rahatladı.

"İyi geceler,

Darla." "İyi

geceler, Eggie."

"Ve, Darla . . . ?"
"Hhmmh?"
"Teşekkür ederim."
"Ne için?"
"Benden korkmadığın için."
"Korkmam mı gerekiyordu?"
"Herkes öyle."
"*Ben* herkes değilim, Egbert Ray Smith. Bunu hatırlasan iyi edersin."
Kıkırdadı -yine!- ve "Bunu asla unutacağımı sanmıyorum" dedi.
"Güzel. O zaman sanırım her şey yoluna girecek."
"Belki de."
"Beni kızdırma, Eggie Ray."
"Bir barışsever için çok kolay sinirleniyorsun."
"Sessiz ol."
"Evet."

Eggie birinin kendi bölgesine girdiğini her zaman anlardı. Bunu sadece o hissetmekle kalmaz, yakındaki hayvanlar da ona söylerdi. Yine de çoğu zaman ona bilmesi gereken şeyleri söylerlerdi. Hava değişmek üzere olduğunda, tehlike yaklaştığında ya da ailesi evine doğru yola çıktığında.

Darla'yı uyandırmaktan nefret ediyordu ama Darla'nın göğsüne sarılmış, bir kolunu beline dolamış, başını omzuna yaslamış halde bulunmak istemeyeceğini de biliyordu.

Eggie bütün gece dışarıda dursa uyuyacağından daha fazla uyuduğundan şüpheliydi ama bir saat kadar burada uzandıktan sonra nadiren yaptığı bir şeyi yapmaya başlamıştı. Doğru, Darla Mae'yi arayan yabancılar ortaya çıkarsa en ufak bir kışkırtmada öldürmeye hâlâ hazırды ama yerde ya da mutfak masasında uyuyakalana kadar volta atma ihtiyacı ortadan kalkmıştı.

Gerçekten de yatağında uyumak güzeldi. Daha önce hiç uyumamıştı.

Penceresinin dışındaki ağaçtan bir karga öttü, yakındaki kargaları işgalcilere karşı uyarırken Eggie'ye kardeşleri olduğunu haber verdi. Bunu karganın çıkardığı panik sesi sayesinde anlamıştı. Kargaların şaşırtıcı derecede uzun hafızaları vardı ve o aptallar tarafından birden fazla kez kovalandıktan sonra, Smith'ler yakınlardayken kargalar her zaman uyarı gönderirlerdi. Sadece Eggie'ye izin verilirdi, ne kadar uzun süre dışarıda olursa olsun.

ve karşılığında kargaların avlara katılmasına izin verdi. İşler yolunda gitmişti.

"Bunlar kardeşlerin olmalı," diye mırıldandı Darla, nefesi teninde sıcacıktı. Üzerine bir tişört giymesi gerektiğini biliyordu çünkü bu çok hoş bir histi.

"Uyanık olduğumu bilmiyordum."

"Sadece kısa bir süre için. Çok rahattım; gerçekten hareket etmek istemedim."

Eggie bunu anlamıştı.

"Sanırım şimdi daha iyiyiz," dedi ona yumuşak bir sesle, parmakları yanağındaki saçları düzeltmek için kaşınıyordu. "Kardeşlerimin seni tişörtümün içinde görmesini istemiyorum. Her türlü yanlış fikre kapılabilirler."

Darla onun yüzüne bakabilmek için başını biraz geriye yasladı. "Benden utanıyor musun, Eggie Ray?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Sadece *benimle* yatakta bulunmak istemeyeceğini düşündüm."

"Neden olmasın?"

Eggie cevap veremeden yatak odasının kapısı çarparak açıldı. Zaten yarıya kadar açık olduğu için aşırı gibi görünüyordu.

Janie Mae Lewis, arkasında Darla'nın diğer üç kız kardeşiyle birlikte odaya girerken, "Seni orospu çocuğu," diye hırladı. "Seni piç, katil orospu çocuğu!"

"Janie Mae!" Darla dizlerinin üzerine çökerek tersledi.

"Kapa çeneni, Darla Mae. Bırak ben halledeyim."

"Neyi halledeyim? Senin neyin var böyle?"

Darla'yı görmezden gelen Janie, Eggie'yi işaret etti. "Kız kardeşimden faydalanmak mı?" "Ben öyle bir şey yapmadım-"

"Onunla o pis, iğrenç şekilde sevişirken bilinci yerinde miydi?"

Eggie daha bu sözlere hakaret etme şansı bulamadan -ki bulacaktı- Darla Mae kükredi: "*Yeter artık!*"

Dişi Kurt ona bakmadan önce birkaç nefes aldı. "Eggie, neden gidip alt kattaki kardeşlerinle ilgilenmiyorsun? Benim kız kardeşlerimle bir dakika konuşmam gerekiyor."

Eğer hepsi akraba olmasaydı, Eggie Darla'yı çılgın bir dişi kurtla, özellikle de *hamile* çılgın bir dişi kurtla asla yalnız bırakmazdı. Ama günün sonunda hepsi akrabaydı ve aralarına girmek Eggie'nin haddine değildi.

Yataktan kalktı ve odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Mutfağa adım attığında kardeşleri arka kapıdan yeni girmişlerdi.

Onlara başıyla selam verdi. Onlar da başlarıyla onayladılar.

Bu tipik bir Smith çocuklarının sabah selamlaşmasıydı.

Eggie aşağı indiğinde Darla kız kardeşleriyle yüzleşti. "Senin
-"

Darla'nın sorusu Janie'nin aniden onu y a k a l a y ı p sıkıca sarılmasıyla kesildi.

"Seni zavallı şey," dedi Janie, elleri Darla'nın saçlarını okşarken. "Seni hastaneye götürelim mi?"

"Hastane mi?" Darla kız kardeşinden uzaklaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bize yalan söylemek zorunda değilsin hayatım," diye yatıştırdı Francine. "Ya da utanmana. Bu senin kontrolün dışındaydı." "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Sadece bize söyle eğer o"-Roberta diğerlerinin arasında bir ileri bir geri baktı
-"Seni incitmek."

"Beni incitmek mi? Eggie neden incitsin-"

Kız kardeşinin sözlerini tekrar kesen Janie, Darla'yı tekrar kollarının arasına aldı, Darla'nın başını büyük göğsüne bastırdı ve sinir bozucu bir şekilde Darla'nın başının yan tarafını okşadı.

"Şşşt, sevgilim. Şşşt. Her şey yoluna girecek. Hadi onu buradan çıkaralım," dedi diğerlerine. "Egbert Ray Smith'le sonra ilgileniriz."

Darla tekrar kız kardeşinden uzaklaştı, bu kez kol mesafesinden çıktı. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Darla-"

"Eggie Ray hayatımı kurtardı ve tam bir centilmen oldu."

"Evet," diye mırıldandı Janette, "siz ikiniz böyle sarmaş dolaş yatarken tam bir centilmen gibi görünüyordu."

"Bütün evde sadece bir yatak var." "Bir de kanepe."

"Şu kanepeyi gördün mü? O şeyin üzerinde uyumasına izin veremezdim. Kabuslar görmesine neden olabilir."

"Sen ve senin çirkin mobilyalar hakkındaki düşüncelerin," diye iç geçirdi Roberta.

"O adam benim hayatımı kurtardı. Geceyi çirkin mobilyaların üzerinde geçirmesine izin verecek değilim." Parmaklarını şıklattı. "Bu bana şunu hatırlattı. O çirkin mobilyayı teyzesine geri götürmesine yardım etmem gerekiyor. Korkarım ona yardım etmezsem, yaptığı yanına kâr kalacak."

Janie ona, "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye emretti. "Mobilyaları iade etmesine yardım etmek mi?"

Dün gece senden nasıl faydalandığı konusunda bize gerçeği söylememek mi?" "Dün gece benden faydalanmadı!"

"Zavallı şey," dedi Roberta üzüntüyle, Darla'nın omzunu okşayarak. "Sen çok masumsun."

Kız kardeşinin elini tokatladı. "Ben masum değilim."

"Bekâretini kaybetme hikâyesini mi kastediyorsun?"

Janette sordu.

"Evet," diye içini çekti Francine. "Hiçbirimiz buna gerçekten inanmadık. Ama iyi denemeydi."

Bıkmış olan Darla, "Bana giysi getirdin mi?" diye sordu.

"Çantan aşağıda ama nereye gidiyorsun?" "Uzağa. *Senden* uzağa."

Kız kardeşleri onun peşinden gitti, Janie Mae önden gidiyordu.

Merdivenlere varmadan hemen önce Janie, Darla'nın kolunu yakaladı ve onu etrafında döndürdü. "Şimdi bir saniye bekle, küçük hanım-"

"Sana rapor vermiyorum, Janie

Mae." "Seni korumaya

çalışıyorum." "Kimden? Eggie'den mi?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum."

"Dur tahmin edeyim," dedi Janie, Darla'nın dişlerini her zaman diken diken eden ses tonuyla. "Onun ruhuna baktın ve temiz kalpli olduğunu gördün."

Kız kardeşleri kıs kıs güldü ve Darla bir an için gurur duyduğu Güneyli kontrolünü biraz olsun ele geçirdi. "Büyük Teyzem Bernice'in bana bu yolu öğrettiğini söylediğimde bana inanmadığınızı biliyorum-"

"Vesaire, vesaire, vesaire," diye araya girdi Janie. "Bunların hepsini daha önce de duyduk, Darla Mae. Ama sen insanların ruhlarını göremezsin, mistik güçlerin yok ve o katil av köpeğinin etrafında bir saniye bile geçirmeyeceksin!"

Darla parmağıyla kız kardeşinin yüzünü işaret etti, Janie'nin bundan nefret ettiğini biliyordu. "Onun hakkında böyle konuşmayacaksın," diye uyardı Darla onu. "Benim yanımda olmaz."

"Hepiniz." Roberta aralarında durdu. "Bu işin çirkinleşmesine gerek yok. Hadi eve gidelim ve bunu babamla konuşalım." "İşim bitince eve geleceğim."

"Şimdi eve geliyorsun," diye emretti Janie.

"Hayır, gelmeyeceğim."

"Bununla işim bitti." Janie, Darla'nın kolunu kavradı ve onu merdivenlere doğru çekti.

Kız kardeşinin gülünç ve düpedüz kaba davranışlarından bıkan Darla, kız kardeşinin elini tokatladı. Janie de onu geri itti.

"Aşağı in ve kışını kaldırıp bu evden defol, Darla Mae." "Sen de benim işime karışma, Janie Mae."

"Hepiniz," diye uyardı Roberta.

Ama Roberta'nın daha iyi bilmesi gerekirdi. Sözleri durumu yatıştırmak yerine, daha çok ateşleyici bir tabanca gibi davrandı. Roberta konuşur konuşmaz Darla ve Janie birbirlerinin saçlarını tuttular ve diğer kız kardeşleri onları durdurmaya çalışırken ikisi de çılgık atarak merdivenlerden aşağı yuvarlandılar.

Bu, annelerinin Güneyli bir hanımefendiye yakışır bir davranış olarak nitelendireceği bir şey *değildi*.

Hepsi de Dişi Kurtların merdivenlerin başında tartıştıklarını duydu ama mısır gevreklerini yemeye devam ettiler. Şekil değiştiren dünyanın geri kalanı ne düşünürse düşünsün, Smithler aptal değildi. Ne zaman savaşıacaklarını ve ne zaman ormanda kaybolacaklarını bildikleri için bu kadar uzun yaşadılar - ve bazıları çok uzun süre yaşadı. Ve her Smith erkeğinin öğrendiği tek şey, bir Dişi Kurt kavgasının ortasına girmemektir. Özellikle de kız kardeşlerin olduğu bir kavgaya.

Bu yüzden Eggie'nin mutfağında durup mısır gevreklerini yediler ve tüm atışmaları dinlediler.

Eggie de duyduklarından incinmemişti. Buna alışkın sayılırdı. Janie Mae ondan hiç hoşlanmamıştı. Eggie nedenini bilmiyordu ama Janie Mae kararını verecek kadar çok şey duymuş olmalıydı ve ... *şey, herhangi bir şey* hakkındaki duygularını asla saklamazdı. Ama kesinlikle ondan ne kadar hoşlanmadığı ya da ona ne kadar güvenmediği konusunda değil.

Gerçi Eggie'yi sevmeyen pek çok insan vardı ama bu onun geceleri uykusunu kaçıran bir şey değildi.

Yemeğini ilk bitiren Nicky Ray, çünkü aslında pek de bir şey yemiyordu, "Peki onu neden kaçırdın?" diye sordu.

"Kaçırmadım. Kurtardım."

"Smithville'deki herkesin endişelendiği kadarıyla değil."

"Smithville'deki herkesin ne düşündüğü umurumda değil."

Bubba Ray, "Ve o cesetleri bıraktığın için teşekkürler," diye yakındı.

"Temizlemeye gönderdim."

"Neden *sen* temizlemedin?"

"Benim uzmanlık alanım değil."

Sırtlanları gönderdim." "Evet."

Bunun için teşekkürler."

Frankie Ray kaşlarını çatı. "Cesetleri temizlemek uzmanlık alanı mı sayılıyor?" "Otuz dakikadan kısa bir sürede girip çıkmak istiyorsan, evet."

Benjamin boş kâsesine baktı. "Başka mısır gevreğin var mı?"

Eggie mısır gevreği kutusunu almak için dolabına uzanırken tartışmalar kesildi ve çığlıklar başladı. Merdivenlerden düşen bir ceset ya da cesetlerin sesini duyduklarında, kardeşler kaselerini lavaboya ya da mutfak masasına fırlatıp koridora koştular.

Neyse ki kimse merdivenlerden düşmemişti -özellikle de Bubba'nın bebeğine hamile olan Janie- ama kız kardeşler aşağı inmek için mücadele ediyorlardı, Janie ve Darla da tam ortalarındaydı.

Kendi güvenliğini ya da ana damarlarının güvenliğini düşünmeden Eggie Darla'yı, Bubba da Janie'yi tuttu. Onları ayırmaya çalıştılar ama Dişi Kurtlar birbirlerinin saçlarını o kadar sıkı kavramıştı ki bu neredeyse imkânsızdı. Neyse ki diğer kız kardeşler araya girdi ve Eggie ile Bubba'nın ikisini birbirinden uzaklaştırmasına yetecek kadar uzun süre onları serbest bırakmayı başardı.

Ancak artık birbirlerine tutunamadıkları için çığlıklar kesildi ve bağırışlar başladı.

"Eve geliyorsun, Darla Mae!"

"Hiçbir yere gitmiyorum! Eğer burada Eggie Ray ile kalmak istiyorsam, kalıyorum!"

"O orospu çocuğu seni uyurken öldürecek!" Hakarete

uğrayan Eggie, "Hey!" diye bağırdı.

"Kapa çeneni, katil!"

Darla onun kollarından kurtuldu ve kız kardeşine saldırdı. Eggie kolunu tekrar Darla'nın beline dolamıştı ki Darla elini geri çekti ve kız kardeşinin yüzüne bir tokat attı. Ses odanın içinde yankılandı ve kavgaya yerini şoka bıraktı.

"Bu ne cüret!" diye tısladı Darla kız kardeşine. "Bu adamın evine gelip ona hakaret etmeye nasıl cüret edersin?"

"Bana tokat attın," dedi Janie, elini şimdi kızarmış olan yanağına dayayarak.

"Çünkü kaba davrandın. Şimdi defolun."

"Seni öylece bırakmamızı mı bekliyorsun-

" "Çık dışarı!"

Bubba çocuklarının annesini "Hadi," diye ikna etti, "gidelim. Bunu herkes sakinleştğinde konuşabiliriz."

Janie Mae Bubba'dan uzaklaştı ve onun üzerinde döndü. Eggie kardeşinin çılgın eşinin arkasına yaslanışını izledi. Tanrım, şu kadın....

"Bunun için *seni* suçluyorum, Bubba Ray!

Seni!" "Ben mi? Bu nasıl benim suçum olabilir?"

Ama Janie çoktan hışımına ondan uzaklaşmış ve ön kapıdan çıkmıştı. Kız kardeşleri de hemen arkasından onu takip ediyordu. Kollarını havaya kaldıran Bubba, Benji hariç Eggie'nin tüm kardeşleriyle birlikte onun peşinden koştu.

Durdu ve "Sadece onu güvende tut. Bir yolunu bulacağız."

"Elbette."

Benji Darla'ya küçük bir gülümseme verdi. "Güvende ve sağlam olmana sevindim, Darla Mae. Bir şeye ihtiyacın olursa anneni ve babanı araman yeterli. Ya da sadece ulu. Biri gelecektir."

Darla başını salladı ama konuşmadı.

Ona kaşlarını kaldırarak -Benji'nin "Bu konuda iyi şanslar küçük kardeşim" deme şekli- ağabeyi gitti ve sonunda Eggie ile Darla'yı yalnız bıraktı.

Kollarının hâlâ Darla'nın belinde olduğunu fark eden Eggie onu serbest bıraktı. Kendini kötü hissetti. Kız kardeşlerin arasına girmek gibi bir niyeti hiç olmamıştı. "Darla Mae-" diye söze başladı ama Darla onun sözünü kesti.

"Giyinmem gerek." Gözleri birkaç farklı ülkenin çıkartmalarıyla kaplı kırmızı bir çantaya takılana kadar etrafına bakındı. Ona doğru yürüdü ve kaldırdı. "Kamyonetin var mı yoksa sadece bu araba mı var?"

"Bir pikabım var." Smithtown'daki herkesin bir pikabı vardı.

"Güzel. Bu iğrenç kanepayı evinden çıkarmalıyız ve yiyecek alışverişine gitmeliyiz." Onun yanından geçti. "Yemek yapmam lazım."

Eggie bu kelimenin başka bir anlama gelip gelmediğini bilmiyordu ama sormayacaktı. Hele de kız bu ruh halindeyken. Bu yüzden sadece başını salladı ve onun merdivenlerden çıkışını izledi. Yine de yarı yolda durdu ve ona baktı.

"Kız kardeşimin sana söyledikleri için çok üzgünüm, Egbert Ray."

Omuz silkti. "O benim sorunum değil. Bubba'nın sorunu. Yine de *sana* sorun çıkarmak istememişim Darla."

"Sen hiçbir şey yapmadın. Ama kimsenin seninle böyle konuşmasına izin vermeyeceğim. Kim oldukları umurumda değil."

"O zaman bütün kasabayla savaşmaya hazır mısın, sevgilim?"

Dudaklarını büzdü ve hiç tereddüt etmeden, "Gerekirse," dedi.

ALTINCI BÖLÜM

Evden çıktıklarında Darla'nın içinde bulunduğu ruh halini göz önünde bulunduran Eggie, Daphne Teyzesiyle bir yüzleşme bekliyordu ama Darla, Daphne'nin mobilya mağazasına kocaman bir gülümsemeyle girmiş ve iki saat sonra bile sadece uygun olduğu zamanlarda gülümsemesini kaybetmişti. Gerçi bunu nasıl başardığını hâlâ bilmiyordu.

"Bakın," diye içini çekti Daphne, "ortalıkta koşturup duramam, mobilyaları geri alamam ister istemez."

"Biliyorum," demişti Darla, Eggie'nin deyimiyle derin bir endişe ifadesiyle. "Biliyorum." Gülümsemesi aniden geri döndü ve Eggie tüm mağazanın aydınlandığını hissetti. "Ama bu yüzden mobilyaları Eggie'nin kamyonetiyle geri getirdik. Böylece onları aldırma konusunda endişelenmene gerek kalmadı. Biz her şeyi hallettik. Hepsi güzel ve temiz bir şekilde paketleni."

"Zararına satmak zorunda kalacağım."

Derin endişeye geri döndüm. "Ah, biliyorum. Biliyorum," diye bir kez daha tekrarladi. Mağazada bulundukları süre boyunca en sevdiği cümle bu olmuştu. "Ama ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu göstermenin faydasını bir düşün."

Daphne'nin gözleri bir Eggie'ye bir Darla'ya kaydı. "Aile mi?" Ve mağazaya girdiklerinden beri ilk kez

Eggie bir gülümseme ya da derin bir endişeden başka bir şey görmüştü... öfke görmüştü. Gerçek bir öfke. Ham. Ama o bunu hemen gizledi ve tekrarladi: "Aile. Size şunu söyleyeyim, bir süredir San Francisco'daki Yankee'lerin etrafında yaşıyorum ve o insanlar aile nedir bilmiyor. Ve bu, böyle büyük bir şehirde bile işlerini etkiliyor." Eğildi ve alçak sesle şöyle dedi: "Yani burada, Smithtown'da nasıl olacağını tahmin edebilirsin. Ama bu senin için önemli olmayacak çünkü buradan Kuzey Carolina'ya kadar herkese ne kadar harika bir dükkânın olduğunu ve akrabalarına ne kadar sadık bir Smith olduğunu anlatmaya başladığımda, kurt sürülerini buradan uzak tutamayacaksın."

Daphne dişlerinin arasından hava emdi ve eşine baktı. Omuz silkmekle yetinmiş, kararı ona bırakmıştı.

"Pekâlâ," demişti Daphne sonunda, Eggie'yi şok ederek, çünkü bu kadın senin kanından olmanı, Sürünün Alfa'sı olmanı ya da Birleşik Devletler Başkanı olmanı umursamıyordu. *Hiçbir şeyi* ele vermiyordu. "Peki. Yerine ne koymak istediğini biliyorsun-"

"Şu takım." Darla sergi salonunda koyu kahverengi bir kanepeyi, ona uygun birkaç kral koltuğunu, bir sehpayı, maun renginde üç yan sehpayı ve ona uygun bir yemek takımını göstermişti.

Normalde Eggie mobilyalara pek önem vermezdi. Hayatının çoğunu yüksek güçlü bir tüfek ve dürbünle ağaçlarda geçirmişti, bu yüzden nadiren bulunduğu bir evde sandalyelerinin olup olmaması gerçekten önemli değildi. Ama itiraf etmeliydi ki, eve döndüğünde bunu görmek güzel olurdu.

Ama şimdi, Benji ve Frankie ağır işlerde ona yardım ettikten sonra, Eggie tüm bu süslü mobilyaların üzerine oturdu ve kendini biraz yersiz hissetti. Ve endişeliydi. Böyle oturmak, hiçbir şey yapmamak onun tarzı değildi. Hâlâ kızgın bir Dişi Kurt orada yemek pişiriyor olmasaydı mutfığa giderdi. Yine de o her ne pişiriyorsa çok lezzetli koktuğunu söyleyebilirdi.

Eggie saatine tekrar baktı. Yeni mobilyalar, market alışverişi, bir aile kavgası ve daha dört bile olmamıştı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Eggie kolunu kucığına indirdi ve girişten kendisine bakan Dişi Kurda baktı.

"Uh-"

"Gergin enerjin beni geriyor."

Onu gerginleştiriyor muydu?

"Şey-"

"Ben burada olmasaydım, lezzetli ürünler pişirmeseydim normalde ne yapardın?" "Uh ... avlanırdım."

"O zaman git avlan."

"Seni yalnız bırakamam."

"Eğer sana ihtiyacım

olursa, ulurum."

"Bildiğimiz kadarıyla, sen hala dang-"

"*Dışarı!*" Ön kapıyı işaret etti. "Yemek hazır olunca seni ararım." "Buranın *benim* evim olduğunu biliyor musun?" Eggie bir diş parıltısı gördüğünde hızla ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, pekâlâ. Pekâlâ, pekâlâ. Sinirlenmenize gerek yok." Ayağa kalktı. "Ama bana *herhangi bir şey* için ihtiyacın *olursa-*"

"Ulumamı bir mil öteden duyacaksın, söz veriyorum."

Onun sözünü dinleyen Eggie evden dışarı çıktı, kıyafetlerini çıkardı ve kurda dönuştü. Tam verandanın merdivenlerinden iniyordu ki kardeşleri ormandan çıktı. İçinden bir ses onlara da evlerinden çıkma emri verildiğini söylüyordu. Lewis kardeşler kızginken yemek pişirmeyi severlerdi.

Bubba Ray havladı ve bir geyiğe rastlayıp onu kovalayana kadar ormanın derinliklerine kadar onu takip ettiler. Ne yazık ki ayların bölgesine, yani Collinstown'a girdiler ve Buck kardeşlerle karşılaştılar. Smith'lerden nefret eden ikiz kutup ayları.

Kavga çirkindi ama dikkatlerini dağıttı.

Saat sekiz civarında Darla, Eggie'nin evinin verandasına çıktı. Ellerini bir beze sildi ve "Eggie!" diye seslendi.

Darla daha dönüp içeri giremeden Eggie ormandan fırladı. Veranda basamaklarının önündeki toprağa daldı ve orada birkaç saniye yuvarlandı, zıpladı, fazla toprağı silkeledi ve eve girdi.

Darla peşinden koşarak, *"Sakin o kanepeye çıkayım deme, Egbert Ray!"* diye bağırdı.

Darla ona bağırdığında Egbert Ray sıçramanın tam ortasındaydı ama Darla'nın geçen gece yaptığı gibi kendini geri çekerek kullanılmayan şöminenin üzerine düştü. En azından ölümcül bir yara almamıştı. Çünkü bu kesinlikle akşam yemeğini mahvederdi.

"Yukarı çık ve duş al," dedi ona, ağzındaki kana burun kıvırmaktan kendini alamayarak. *Dağınık yiyici. İğrenç!* "Akşam yemeğı bekleyebilir."

Başını yana eğdi ve döndü ama koridora ve evdeki tek çalışan duşa giden merdivenlere yönelmek yerine yemek odasına doğru ilerledi. Ön patilerini sandalyelerden birinin üzerine koyarak kadının yemek için hazırladığı masaya baktı. Elinde pek bir şey yoktu ama Darla bir masa örtüsü, düzgün tabaklar, bardaklar ve tolere edilebilir gümüş takımlar bulmayı başarmıştı. Ayrıca bir çekmeceye tıkıştırılmış birkaç mum ve evin yakınında birkaç kır çiçeğı bulmuştu. Koşullar düşünüldüğünde. . . gerçekten iyi bir iş çıkarmıştı.

Eggie ona baktı, sandalyeden kalktı ve üst kata yöneldi.

Smith kurtlarının garip yöntemleri hakkında endişelenmemeye karar veren Darla mutfığa döndü.

Küçük mutfak masasına şöyle bir bakınca kız kardeşleriyle tartıştıktan sonra ne kadar sinirli olduğunu anladı. Bir kurdun yiyemeyeceği kadar çok pasta ve böreği vardı. Eggie'nin boyunda bir kurt bile. Bir ayı bile bunların hepsini yiyemezdi. Gerçi bir erkek aslan yiyebilirdi ama o da ne burada ne de orada.

Arta kalanları Eggie'nin ailesine verebilirdi. Ama kız kardeşlerine değil. Lanet olası düveler.

Gördünüz mü? Şimdi de ona küfrettiriyorlardı. Düveler!

Darla ne kadar ileri giderse gitsin, hayatında ne yaparsa yapsın, bireysel başarıları ne olursa olsun, kız kardeşleri onu hâlâ aynı şekilde görüyordu. Bakmak zorunda oldukları zayıf bir Omega yavrusu olarak. Ailesi ona saygı duyuyordu. Erkek kardeşleri de. Ama kız kardeşleri değil. Sadece ona göz kulak olamazlardı, hayır. Onunla dalga geçmek, onu en ufak bir şekilde bile ciddiye almamak zorundaydılar. On sekiz yaşına geldiğinde, babası nihayet ona Van Holtz restoranlarından birinde çalışması için kuzeye taşınma seçeneğini sundu. Her ne kadar Smith'ler ve Van Holtz'lar yıllar önce işledikleri bir cinayet yüzünden birbirlerini düşman sürüler olarak görseler de, Lewis'ler bütün bunlarla uğraşmıyordu. Günün sonunda onlar birer iş kurduyu ve para kazanmayı seviyorlardı. ABD'nin her yerinde dondurmacıları ve şekerçi dükkanları vardı ve ürünleri satın alındığı sürece kimin satın aldığı umurlarında değildi. Ve Van Holtz restoranları Lewis Ailesi'nin Eski Zaman Dondurması'nın büyük alıcılarıydı - boz ayılar Ballı Fındıklı Çilekli'ye, kutuplar Karamelli ve Deniz Aslanı Yağlı Vanilyalı'ya bayılırdı - bu yüzden babası için Darla'ya restoranda bir iş bulmak kolay olmuştu.

Sadece ona bir mola vermek istemişti. Kimsenin beklemediği şey Darla'nın gerçekten iyi bir pasta şefi olacağıydı. Elbette, yaşı nedeniyle en alttan başlamak, tam zamanlı pasta şeflerine yardım etmek ve ekmek hamuruyla ilgili tüm angarya işleri yapmak zorundaydı. Ancak bir yıl içinde Baltimore'daki restoranın müdürü -Wulgar Van Holtz- gerçek Fransız pastanelerinde eğitim alması için Fransa'ya gitmesi için para teklif etti. Her zaman seyahat etmek isteyen Darla, bu fırsatın üzerine atladı. Onu İtalya, İspanya, İngiltere ve Almanya'ya da göndermişlerdi - Bavyera'nın bu tarafındaki en iyi *Bienenstich* ya da arı sokması pastasını yapmıştı - ve sonunda Amerika'ya döndüğünde onu San Francisco Van Holtz restoranına yerleştirmişlerdi. Tanıştığı ilginç insanlar nedeniyle onun için gerçekten harika bir yerdi. Bir pasifist -hayır, kız kardeşleriyle olan kavgası sayılmazdı- ve feminist olarak, 'Frisco onun için uygun bir yerdi. En azından şimdilik.

Yine de bazı günler biraz fazla telaşlı, biraz fazla gürültülü olabiliyordu. Ve o kadar büyüktü ki Van Holtzes önümüzdeki birkaç yıl içinde iki restoran daha eklemeyi planlıyordu. Kendini en rahat hissettiği Güney'e geri dönmeyi ve belki de kendi küçük pastanesini açmayı düşünmüştü ama her gün kız kardeşleriyle uğraşma düşüncesi ...

Hayır. Düşüncesi bile onu ürpertiyordu. Onları seviyordu. Gerçekten seviyordu. Ama bazı günler onları tokatlamak istiyordu. . . katranı içlerinden çıkarmak istiyordu.

Kendini biraz acıkmış hissetmeye başlamıştı - bu da öfkesinin geçmeye başladığı anlamına geliyordu - Darla duvardaki saate baktı. Eggie duş almak için yukarı çıkmayalı asırlar olmuş gibiydi.

Ama onu bekleyebilirdi.

Yaptığı bütün tatlılara baktı. Bunların çoğunun üzerini örtmesi gerekecekti ve Eggie'de streç film olup olmadığını merak etti. Ya da daha uygun bir ifadeyle, annesinin ona streç film bırakıp bırakmadığını.

Henüz keşfetmediği dolaplardan birine giren Darla, önceden terbiye edilmiş dökme demir tavalar buldu, bu da yarın kahvaltı için lezzetli mısır ekmeğinden biraz yapabileceği anlamına geliyordu; birkaç Mason kavanozu daha, şimdiye kadar bulduğu toplam altı kavanoz oldu; çok ihtiyaç duyduğu bir rulo folyo; ve başka bir sivri uçlu 38'lik. İç çekerek folyoyu ve silahı aldı. Folyoyu daha sonra kullanmak üzere tatlılarla birlikte masanın üzerine koydu, silahı ise mutfak tezgâhının üzerinde giderek büyüyen yığına götürdü. Kurdun lanet mutfağının her yerinde av bıçakları ve silahlar vardı. Kurtların olduğu bir kasabada bu kadar çok silaha kimin ihtiyacı vardı ki? En azından aileden olan kurtların.

Silahı yere bırakmak üzereyken Darla arkasında birinin olduğunu hissetti ve Eggie'yi görmeyi umarak omzunun üzerinden baktı. Ama onun yerine bir yabancı gördü, ıslak kahverengi saçlı, yakışıklı, temiz traşlı genç bir adam. Hemen paniğe kapıldı ve hâlâ elinde tuttuğu 38'liği davetsiz misafirin üzerine savurarak, "Eggie! Eggie, buraya gel!"

Adam ellerini havaya kaldırdı ve homurdandı: "Tam önünde duruyorum kadın!"

Darla gözlerini kırıştırdı. "Eggie?"

"Silahını indir, Darla. Her şey yolunda." "Ama . . .

Eggie?"

"Darla, silahı indir!"

"Oh!" Silahı silah yığınının üzerine koydu ve sesi Eggie Ray Smith'e benzeyen adama döndü.

Büyülenmiş bir halde ona doğru yürüdü. "Bu gerçekten sen misin?"

"Şey ... evet."

Daha yakına eğildi, adamın ıslak saçları kullandığı şampuandan dolayı güzel kokuyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten!"

Darla hızlı bir adım geri çekildi. "Çok farklı görünüyorsun." "Tek yaptığım tıraş olmağı."

Ama bir tıraş ne kadar fark yaratmıştı. Yine de sormak zorundaydı, "Neden?"

Adam omuz silkti. "Şu süslü masayı gördüm ve güzel olacağını düşündüm." Üzerindeki kot pantolona ve Led Zeppelin konser tişörtüne baktı. "Gerçi giyecek bundan daha havalı bir şeyim yoktu. Onun yerine tıraş oldum."

Darla gülümsedi. "Benim için bunu yapmana gerek yoktu. Sakalını sevdim." "Biraz çabadan zarar gelmez diye düşündüm."

"Gerçekten minnettarım." Darla parmak uçlarına kalktı ve Eggie'nin yanağını öptü. Onun yutkundüğünü duydu ve o parlak kurt gözlerinin kendisine döndüğünü gördü.

İşte o zaman onun da kendisini öpmesini umduğunu fark etti. Sadece yanaktan da değil. Bakire olabilirdi ama rahibe olduğu söylenemezdi. Ama adam onu öpmeyi; sadece "Umarım yemeğı bu kadar uzun tutarak mahvetmemişimdir" dedi.

"Hiç de değil." Onun büyük elini kendi elinin içine aldı. "Hadi yemeğı gidelim."

Yemekler güzeldi. Limonlu beze turtası şaşırtıcıydı. Ama Eggie'nin kafasını karıştıran şey onun gülümsemesiydi.

Eggie hiçbir konuda böyle hissetmeye alışık değildi. O, sürü arkadaşlarının ve Deniz Kuvvetleri'nin tehlikeli durumlarla başa çıkmak için çağırdığı kurttu. Herhangi bir yere gizlice girebilir, herhangi birini öldürebilir ve kimse fark etmeden tekrar geri çıkabilirdi. Üç gün boyunca bir ağaçta oturup ateş etmek için doğru anı beklediğı bilinirdi. Baskıdan dolayı kendini kaybedebilecek diğerlerinin aksine Eggie asla kendini kaybetmezdi. Asla kabus görmedi ya da soğuk terler içinde uyanmadı. Hiç öfkelenmedi ya da masum halkı vurabilmek için kulelere çıkmadı.

Bu yüzden bu küçük güzel kızın onu neden bu kadar gerdiğini ve dürüst olmak gerekirse biraz terlettiğini tam olarak bilmiyordu.

Daha da tuhafı, neden böyle hissetmekten hoşlandığını da bilmiyordu. Hoşlanmamalıydı. Bir dişi kurdun gamzeleri olduğu için bir kurdun kendini zayıf ve çaresiz hissetmesi normal değildi. Dürüst olmak gerekirse, çok tatlı gamzeleri vardı. Yemek yerken ve konuşurlarken ona sürekli gamzelerini gösteriyordu ve o da ara sıra

homurdandı. Pek konuşkan biri olmaması Darla'yı rahatsız etmemiş gibiydi, konuşmaya devam etti. Normalde tüm bu gevezelik Eggie'yi fena halde rahatsız ederdi ama Darla'nın sesi hoşuna gitmişti. Onu biraz rahatlatıcı buluyordu.

"Cevizli turta? Vişneli? Boston Kremalı?"

"Çok fazla yemek yapmışsın."

"Kız kardeşlerim sinirlerimi bozduğunda yaptığım şey bu."

"Turtalarının neden bu kadar iyi olduğunu açıklıyor olmalı."

O gülümseme geri döndü. "Teşekkür ederim. Janie kendi cevizli turtasının benimkinden daha iyi olduğunu düşünebilir, ama onu yerken boğulabilir."

"O sadece seni koruyor. İçindeki Alfa bu. Bubba için iyi bir eş olacak."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Eş olarak kimi seçtiği umurumda değil."

"Hayır, hayır. Yani herkes onun bir gün Smithtown Sürüsü'nün Alfa'sı olacağını varsayıyor."

Eggie süt bardağını aldı. "Bu beni neden rahatsız etsin ki?" "Sen daha büyüksün... daha güçlüsün... daha geniş omuzların var."

Eggie sütünü içerken biraz tıkanıp ve çenesini silmek için hemen bir kağıt peçete kaptı. "Uh... Ben gerçekten sorumlu olmak istemiyorum. Bir sürünün değil. Bir takımla ya da bir ekiple başa çıkmak sorun değil ama bunun dışındaki her şey uğraşmak istediğimden daha fazla insan demek. Çoğunlukla kendi başıma olmayı seviyorum."

Yüzünü buruşturdu. "O zaman evinizi ya da en azından mutfağınızı ele geçirdiğim için özür dilerim."

"Aldırma. Etrafımda olman hoşuma gidiyor. Güzel kokuyorsun."

Güzel mi kokuyorsun? Gerçekten mi? Seni salak!

Dudağını ısırды ama ona güldüğünü gizleyemedi. Gülmeliydi de. Acınacak haldeydi!

"Şey... teşekkür ederim. Deniyorum."

Mississippi'nin bu yakasındaki en büyük ezik gibi görünmekten kurtulmak isteyen Eggie ayağa kalktı ve boş tabağını ve süt bardağını aldı. "Sanırım bunu temizleyeceğim."

O da ayağa kalktı. "Birlikte yaparız."

"Yapmak zorunda değilsin. Yemeği sen yaptın."

"Birlikte çalışırsak daha çabuk biter."

"Tamam." Eggie birkaç tabak daha koydu ve onları kaldırdı.

"Bu gece yine birlikte uyuyabilir miyiz?"

İyi bir dürbünle ve sert bir rüzgârda neredeyse bir mil uzaktaki bir hedefi vurabilen Eggie, tabakları neredeyse düşürüyordu, zar zor zamanında yakaladı. Yığını masaya geri koydu ve döndü. Kadına lanet olsun, tam arkasındaydı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, masum ve tatlı görünme cüretini göstererek.

"Bu adil değil, Darla Mae." "Ne adil değil?"

"Sen," diye suçladı, bakışlarını ondan başka bir şeye bakmaya zorlayarak, "güzel kokuyorsun ve çok güzel görünüyorsun."

"Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Herkes senin güzel olduğunu düşünüyor." "Pek sayılmaz."

"Bunu yapamam." "Neyi yapamazsın?"

Ondan bir adım uzaklaştı, sonunda poposunu yemek masasına çarptı. "Bunu. Seninle. Bu doğru değil."

"Neden?" Daha da yaklaştı. "Kız kardeşlerim yüzünden mi? Sana korkunç şeyler söyledikleri için mi?"

"Hayır, tabii ki hayır." Ayrıca. Kız kardeşlerine alışkındı.

"Beni aptal gibi gösterdikleri için mi?" diye sordu açıkça.

"Hayır ve yapmıyorlar." Yutkundu. "Sadece sen ... sen ..." "Ne? Ben neyim?"

"Bilirsin işte," diye omuz silktili. "Bir erkek tarafından dokunulmamış." "Ben olsam öyle demezdim," diye mırıldandı.

Eggie kaşlarını çatı. "Pardon?"

"Demek istediğim, ben masum değilim, Eggie. Sadece doğru zamanı bekliyordum..." Sırıttı, neredeyse onu öldürüyordu. "Doğru kurdun ortaya çıkmasını."

"Ama o ben değilim," dedi ona açıkça.

Darla bu adamı anlamıyordu. Onu istiyor muydu, istemiyor muydu? Bir an onu istiyor gibi göründü ama hemen sonra kaçmaya hazırды.

"Neden doğru kurt olmadığını sorabilir miyim?"

Eggie hâlâ Darla'nın gözlerinin içine bakmıyordu, ki bu bakışları çoğu zaman kendi yararına kullanıyor gibi görüldüğü için garip geliyordu, "Çünkü

ilk seferin, hak ediyorsun. . daha iyisini."

"Neyden daha iyisini?"

"Öldürme yeteneğiyle tanınan bir adamdan daha iyisini." "Ama senin iyi olduğun şey bu değil mi?"

Sonunda onun gözlerinin içine baktı. "Ah."

"Bunda utanılacak bir şey yok," diye hızla ekledi. "Hepimiz bir konuda iyi olmak zorundayız."

Az önce masaya bıraktığı tabakları aldı. "Ben bulaşıkları yıkayacağım."

Ve Darla, Eggie Smith'in uzaklaşmasını izledi. Dar poposu o kotun içinde hareket ediyordu. Annesinin ne diyeceğini biliyordu. İyi ve hazır olduğunda geri geleceğini ve düzgün bir Güneyli kızın bekleyeceğini.

Evet. Beklemeliydi. Beklemeliydi çünkü iyi Güneyli kızlar böyle yapar. Beklerler.

Eggie mutfağa henüz girmişti ki arkadan saldırıya uğradı. Belki de "saldırı" çok güçlü bir kelimeydi. Ama doğru kelime ne olursa olsun, o anda sırtına bir Dişi Kurt bağlıydı.

İyi de hissettiriyordu.

"Darla, ne yapıyorsun?"

"Annem kibar Güneyli kızların erkeğin uygun hamleleri yapmasını beklediğini söylerdi, ama sonra Lewis olduğumu hatırladım ve tüm bunlar pencereden dışarı çıktı. Yani beş kız kardeşten neden bir tek *ben iyi* biri olmaya çalışıyorum?"

"İyi olan sen misin?"

"Neden istediğimin peşinden gitmeyen bir tek *ben varım*?" Eggie güldü.

"Bu kadar komik olan ne? Bekle. Bu bir kahkahaydı, değil mi? Hâlâ senin farklı homurtularını öğrenmeye çalışıyorum."

"Gülüyordum çünkü istediğin şeyin peşinden gitmediğine gerçekten inanıyorsun."

"İnanmıyorum."

"Sırtıma bağlanan kız söylüyor bunu."

"Uzaklaşıyordun. Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Eggie lavaboya doğru yürüdü, Darla hâlâ ona tutunuyordu. "Kız kardeşinle ödeşmek istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Ha?"

"Hadi ama Darla. Kız kardeşinle ödeşmek için benimle yatmak en kolay yol olurdu. Janie Mae benden nefret ediyor. Ama sen öldürmekte iyi olmayan o mükemmel kurdu beklemeye devam ederken ona ne istersen söyleyebiliriz."

Tanrım, bu adam hiç kolay olmayacaktı. Yine de babası her zaman sahip olmaya değer hiçbir şeyin kolay elde edilemeyeceğini söylerdi ... ya da buna benzer bir şey.

Darla Eggie'nin sırtından kayarak indi ve onun yanında durdu. "Bulaşıkları lavaboya koy," diye emretti ve denizci olduğu için hemen itaat etti.

Birkaç parça bulaşık güvende olduğunda Darla, Eggie yüzünü ona dönene kadar onun kolunu çekti. Onu çekiştirmeye zahmet etmedi. Kurdun sadece canı istediğinde hareket ettiğini hissediyordu. Neyse ki o da öyle hissetmişti.

Onunla yüzleşti ama adam altı-dört yaşındaydı. Lanet olası bir dağ da olabilirdi. Etrafına bakınan Darla döndü ve sadece dişi kurtların sahip olduğu küçük bir numarayı kullanarak zıpladı ve poposu lavabo tezgâhının üzerine düştü. Hâlâ tam göz hizasında değildi ama kesinlikle yeterince yakındı.

Adamın tişörtünü yakaladı ve tutundu. Eğer şimdi kaçmaya çalışırsa, onu da kendisiyle birlikte sürüklemesi gerekecekti.

Ellerine ve tekrar yüzüne baktı. "Ne yapıyorsun?"

Darla derin bir nefes aldı ve adamın gömleğini daha sıkı kavradı. "İstediğimi alıyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Bunu yapamazdı.

Bu bir yalandı. Bunu yapabilirdi. Bunu yapmak *istiyordu*. Ama yapmamalıydı. Yapmamalıydı, değil mi? Bu yanlış olurdu. Değil mi? Biri ona bunun yanlış olacağını söylesin!

Ama sadece Eggie ve Darla Mae vardı. Ve Darla Mae şu anda ona pek bir şey söylemeye hazır görünmüyordu. Bunun yerine ona doğru ilerliyor, ona doğru eğiliyor, bakışları onun ağzına odaklanıyordu.

Tanrım, elleri çok yumuşaktı ve yüzü çok güzeldi.

Ayrıca ondan hoşlanıyordu. Biri kaba davrandığı için huysuzlandığı zamanları seviyordu. Ya da politika hakkında konuştuğunda veya şu lanet kadın özgürlükçü şeylerden bahsettiğinde. Onu ilginç ve çok tatlı buluyordu.

Sevişmek için çok mu tatlı?

Şimdi çenesini öptüğüne bakılırsa, artık o kadar emin değildi.

Ve birkaç saniye sonra artık umurunda olmayacaktı.

"Darla-"

Yumuşak elini adamın ağzına bastırdı ve başını salladı.

"Hayır," dedi, sesi alçaktı. "Hiçbir şey söyleme. Sadece öp beni. Lütfen."

Onu mahveden "lütfen" oldu. Bu, "iyi bir adam" olarak adlandırıldığını duyduğu şey olma ihtiyacını ortadan kaldırdı.

Eggie elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi, başparmakları kızın yanaklarını okşadı, parmakları hafifçe ensesini kavradı. Eğildi ama ağzını ağzına değdirmeden hemen önce durdu. O beklenti hissinin tadını çıkarmak için bir an ayırdı. Aralarında elektriklenme hissi vardı. O kadar güçlüydü ki.

Elleri adamın pazularını kavradı, parmakları kaslara gömüldü. Onu istiyordu. Bu tatlı, sevimli dişi kurt *onu istiyordu*. Eggie'ye göre bu, Tanrı'nın saf bir kanıtıydı.

Sonunda, bir saniye daha bekleyemeyen Eggie onu öptü. Ve bir anda *bunun* tüm hayatı boyunca beklediği Dişi Kurt olduğunu anladı.

Eggie onu öptü, dili dudaklarının arasından kaydı. Tadı hâlâ onun limonlu turtası gibiydi ve tarifi hiç bu kadar lezzetli olmamıştı.

Darla kollarını onun boynuna doladı ve Eggie'nin kolayca daha derine inebilmesi için başını yana eğdi. Yaptı ve Darla buna bayıldı.

Her ne kadar Darla'nın beklediği bu olmasa da, bu şimdiye kadar sahip olduğu en yumuşak, en tatlı öpücüğe dönüşüyordu. Ve daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

Darla, Eggie'nin tişörtünün altından tuttu ve kaldırdı. Öpüşmelerinden çekildi, böylece tişörtü Eggie'nin başından geçirebildi. Dudağını ısırarak bakışlarının tüm o sert etin üzerinde dolaşmasına izin verdi, parmakları dokunmak ve keşfetmek için kaşınıyordu. İlk hamleyi onun yapmasını beklediğini fark edince de yaptı. Kendi tişörtünü çıkardı. Zaten hiçbir zaman sütyen giyme zahmetine katlanmadığı için - annesinin tüm hanımefendi hassasiyetlerine aykırı bir şeydi bu - Darla hemen ona doğru uzandı, vücudunu kendi vücudunda hissetmek istiyordu.

Eggie bir adım daha yaklaşınca Darla kollarını onun omuzlarına koydu ve göğsünü onun göğsüne bastırmak için sırtını dikleştirdi. Adamın biraz hırladığını duydu ve sonra onu tekrar öpmeye başladı. Bu sefer biraz daha çaresizdi. Tamam, çok daha fazla. Ve Darla buna bayıldı. O da onu öptü, vücudu ısındı, meme uçları sertleşti.

Darla, Eggie'nin kot pantolonuna uzandı ve o zaman Eggie geri çekildi, ellerini yakaladı ve durdurdu.

"Bekle . . . um . . ." Nefes nefese kalmıştı, gözleri kapalıydı. Güzeldi. Bu iyiydi. Nefes nefese kalmak iyiydi, değil mi?

Gözleri hâlâ kapalı olan Eggie dudaklarını yaladı, bir nefes aldı ve "Bebeğimi doğurmak ister misin?" diye sordu.

Zor olsa da Darla bu soru karşısında paniklememeye karar verdi ve onun yerine kendi sorusunu sordu. "Şu anda mı demek istiyorsun?"

Eggie'nin gözleri açıldı ve ona baktı. "Ha?"

Kaşlarını kaldırdı çünkü ona ne sormaya çalıştığını gerçekten bilmiyordu.

"Ah." Gözlerini kırptırdı. "Ah!" Eggie başını salladı. Hâlâ nefes nefeseydi, yani bu hâlâ iyiydi, değil mi? "Demek istediğim ... şey ... um Yukarıda çantamda biraz var... ve... bilirsin... um..."

Darla bir an düşündü ve "Prezervatiflerden mi bahsediyorsun?" diye sordu.

Tanrım, kesinlikle mahcup görünüyordu.

"Evet. Kondomlar."

"Onlardan bahsetmenin bir sakıncası yok. Seks yapmak üzereyiz." "Evet ama sen bakiresin."

"Umarım uzun sürmez." Sonra dişlerini göstererek sırtıttı. Bu onu güldürdü ve onun biraz rahatlamasını izledi.

"Sadece seni korkutmak istemiyorum-"

"Bir çanta dolusu prezervatifiniz olduğu için mi?"

"Bir çanta dolusu prezervatifim yok. Sadece birkaç tane. Denizaşırı ülkelerde görev yaptığınızda, ordu deniz piyadelerinin-"

"Prezervatif dolu çantalarınız var mı?"

Bu noktada onun pes ettiğini görebiliyordu ve gülerek onu itti, "Git getir onları. Şimdi."

"Tamam." Başını salladı. "Tamam. Gidip getireyim." Ondan uzaklaştı ve hızla mutfaktan çıktı. Birkaç saniye sonra hemen geri geldi. "Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye sordu.

Kız cevap vermeden onu kucağına aldı ve mutfaktan dışarı taşıdı. "Yukarı çıkıp lanet prezervatifleri almak ve seni almak için aşağı inmek üzereyim. Beni delirtiyorsun!"

Adam onu yatak odasına götürürken Darla gülerek başını adamın omzuna koydu. Onu dikkatlice yatağın üzerine yatırdı. Onu öptü, uzaklaştı ama hemen geri geldi ve onu tekrar öptü. Darla daha ne olduğunu anlamadan yatağa uzanmıştı, Eggie onun üstündeydi ve dili ağzını keşfediyordu.

Ellerinin altında kendini çok iyi hissediyordu, iri vücudu onu yatağa bastırıyordu. Onun yanında kendini ne kadar güvende, ne kadar rahat hissettiğine inanamıyordu. Yine de kendini vahşi hissediyordu. Kontrolden çıkmıştı.

Özellikle de adam vücudunda aşağı doğru hareket etmeye başladığında, çenesini ve boğazını öptüğünde, ağzı sonunda göğsüne yerleştiğinde. Meme ucunu dudaklarının arasına aldı, dili alay ederken onu tuttu.

Darla'nın sırtı kavislendi, elleri adamın omuzlarına gömüldü. Adam diğer göğsüne yöneldi ve Darla daha fazla dayanamayacağını anladı. Adam başını kaldırıp ona bakana kadar onu itti. Onun altından sıyrıldı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Darla?"

Ona cevap vermedi. Veremezdi de. Çok sıcaktı, kaşınıyordu ve muhtaçtı ve ... ve ... yapamazdı!

Sandaletlerini çıkaran Darla daha sonra kot pantolonuna ve külotuna yöneldi, sırt üstü yatıp tekmeleyerek çıkarana kadar onları indirdi. Lanet olası şeyleri çıkardığında Eggie oradaydı ve ona doğru uzanıyordu. Artık o da çıplaktı ve Tanrım. Adam mükemmeldi. Sadece mükemmel.

Onu tekrar öpmeye başladı, elleri vücudunda geziniyor, sert uçları teninde hafifliyordu. Darla kıvranmaya başladı. Ona çok ihtiyacı vardı. Onu söylemeyi umabileceğinden çok daha fazla istiyordu. Şu anda adamın konuşmayı pek sevmemesine şükrediyordu. Konuşmaya devam etmek zorunda kalırsa hiçbir anlam ifade etmezdi. O yüzden konuşmadı. Sadece inledi ve kıvrandı. Eggie'nin ellerinden biri Darla'nın bacağına yan tarafını okşadı ve kalçalarının arasına yerleşene kadar gevşedi. Darla hemen kendini ona açtı. Adam kıpırdamayınca uzanıp elini kavradı ve parmaklarını daha yukarı çekti.

Boynuna doğru kıkırdadı ve Darla hayal kırıklığına rağmen gülümsedi. Sonra Eggie bir parmağını onun içine soktu, yavaşça içeri ve dışarı okşadı. Bu çok iyi hissettirdi, diye homurdandı Darla, kalçaları hareket etmeye başladı. İkinci bir parmak birincisine katıldı ve Darla ellerini onun saçlarına gömdü. Parmakları içinde hareket ederken onu tekrar öptü. Harika hissettiriyorlardı ama Darla onu istiyordu.

Çenesi boyunca öptü, kulağına yaklaşıp kadar ilerledi ve bir kez fısıldadı, "Lütfen, Eggie."

Eggie dondu kaldı, tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Bir süre sonra parmaklarını yavaşça onun içinden çekti ve iri bedenini onunkinin üzerine kaldırdı.

"Bana bak, Darla."

Darla da öyle yaptı, bakışlarını onunkilere dikti. Adam onu o gözlerle izledi. O güzel gözler ona insandan çok kurt olduğunu söylüyordu ama Darla bunu umursamıyordu çünkü kendisini güvende hissettiren kurttu. Korunduğunu. Önemsendiğini.

Hâlâ onu incitmek istemiyordu. Hâlâ kendine yeterince güvenmiyordu. Bu yüzden eğildi ve onun çenesini, boynunu ısırdı, parmaklarını omuzlarına gömdü. İşte o zaman, prezervatif takılıyken, adam içine girdi, onu itti. Düşündüğünden daha büyüktü ama son birkaç yıldır kız kardeşlerinin Smith oğlanları hakkında konuşmalarını dinledikten sonra belki de daha hazırlıklı olmalıydı.

Darla dudağını ısırdı ve yüzünü onun boynuna gömdü. Onun durmasını istemiyordu ama en ufak bir acı gösterirse duracağından korkuyordu.

"Bana bakmaya devam et, Darla."

Lanet olsun.

Nefes alarak, yüzünü görebilmesi için başını geriye yasladı.

"Benden saklanma. Tamam mı?"

Başını salladı ama adamın omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Onun durmasını istemiyordu. Eğer durursa bununla başa çıkabileceğinden emin değildi.

Eggie tekrar ileri doğru bastırdı ama Tanrım, gerçekten büyüktü ve onu gererek açtı. Yutkundu ama gözlerini ondan ayırmadı. Yine de fark etmedi. Onu kolayca okudu ve durdu.

Lanet olsun!

Ama geri çekilmedi. Onun yerine eğildi ve sıcak ağzını tekrar göğsünün etrafına sardı, dili ve dudakları önce bir meme ucuyla, sonra diğeriyle oynadı. Çekiştiriyor, ısıtıyor, emiyordu. Birkaç dakika sonra Darla yeniden kıvranmaya ve inlemeye başladı. Yaptığı şey çok iyi hissettiriyordu. Sanki göğüslerinden vücudunun geri kalanına, hatta el ve ayak parmaklarına küçük elektrik akımları yayılıyordu.

Tekrar nefes almaya başladı, vücudu daha da ısınıyor, bacakları daha da açılıyordu. Eggie'nin meme uçları arasında ne kadar ileri geri gidip geldiğini, ağzıyla onu ne kadar kızdırdığını bilmiyordu. Çok harika hissettiriyordu.

Eggie'nin kalçaları ileri doğru itildi ve adam içeri girdiğinde keskin bir acı hissetti, ama o kadar kısaydı ki, zar zor kaydedildi. Bunun yerine, ne kadar dolu hissettiğinden daha fazla bunaldı. Sanki tüm bölgeyi ele geçirmiş gibiydi. Umursadığından değil. Bir şeyin aynı anda nasıl hem bunaltıp hem de bu kadar harika hissettirebileceğini bilmiyordu ama Eggie bunu başarmıştı.

Daha da şaşırtıcı olanı, tekrar hareket etmeden önce biraz bekledi. Kendini hâlâ onun içinde tutuyor, ağzıyla göğüslerinin tadını çıkarmaya devam ediyor, elleri vücudunda dolaşıyordu. Darla'nın pençeleri gevşeyip omuzlarını tırmalamaya başlayana kadar da öyle kaldı. Adam aldırıyor gibiydi. Sadece bir homurtu, küçük bir kahkaha duydu ... sonra adam hareket ediyordu.

Ve, Tanrım, lütfen hiç durma. Lütfen.

Eggie acele etmiyor, Darla'nın içine doğru sallanıyor, Darla'nın vücudunun buna alışık olmadığını anlıyor ve onu acele ettirmeye gerek görmüyordu. Darla ona sarıldı, onu doruk noktasına ulaştırana kadar ona tutundu. Onu sıkıca kavradı, ağzı boynuna bastırdı, irkilmiş çığlığı teninde kayboldu.

Sonunda sakinleştiğinde, ayak parmakları hala kıvrılmış ve vücudu hala Eggie'ye sarılmışken, Darla gözyaşlarının yüzünden aşağı süzülüğünü fark etti. Bunu biliyordu çünkü Eggie başparmağıyla onları nazıkçe siliyordu.

"İyi misin?" diye sordu ona, sesi alçaktı. Neredeyse bir fısıltı.

Darla da o anda aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Seni beklediğim için çok mutluyum."

Eggie yine dondu, tüm vücudu kaskatı kesildi ve gözlerine baktığında ... gözlerindeki o küçük genişlemeyi gördü.

Kurdu ortaya çıkarmıştı.

Ona söyleyebileceği onca şey arasında, o anda onu işaretlemek istemesine neden olan tek şey buydu. Yapamayacağını biliyordu. Bu doğru olmazdı. En azından onun için. Onun için sorun olmazdı ama aynı zamanda bir dişi kurdu tuzağa düşürüp onun eşi olamayacağını da biliyordu. Onunla birlikte yaşamak asla kolay olmayacaktı, bu yüzden Darla'nın kendi başına yapacağı bir seçim olmalıydı. Ama Tanrı onun ateşle oynadığını biliyordu.

Eggie, son on yılda aldığı denizci eğitiminin her parçasını kullanarak kurdunu dizginledi, tasmaladı da denebilir. Yapmak zorundaydı. Ve onu dizginledikten sonra, tekrar Darla'ya odaklanabildi. Darla kocaman gözlerle ona bakıyordu. Biraz paniklediğini tahmin etti ama hiç korku görmedi. Bu iyi bir şeydi. Onun kendisinden korkmasını hiç istemiyordu. Dünyanın geri kalanı korkabilirdi ama Darla asla.

Ona gülümsedi ve o da ona gülümseyerek o lanet gamzelerini gösterdi. Dürüst olmak gerekirse, kadın onun kararlılığını test ediyordu!

Bu yüzden onun o güzel ağzını öptü ve başladığı işi bitirdi. Kendini tutmaya çalışarak onu okşadı. Kontrolden çıkmamaya çalışıyordu. Bekâretini yeni kaybetmişti ve bunun onu incittiğini biliyordu ama yine de boşalmayı başarmıştı. Bu yüzden, bir yük treni gibi ona çarparak tüm bunları mahvetmek istemiyordu. Ne kadar isterse istesin.

Bu yüzden Eggie yavaşça devam etti, sadece ne kadar iyi hissettiğinin, onu ne kadar sıkı tuttuğunun ve ne kadar sert nefes aldığının tadını çıkardı. Sonra kız onun adını fısıldadı ve Eggie'nin gözleri doldu. Sonra tekrar ve tekrar söyledi. Aniden tekrar boşalmakta olduğunu fark etti, bir çığlık daha atarken vücudu onunkinin etrafında sıkılaştı. Adam da hemen arkasından onu takip etti, o kadar sert boşaldı ki önemli bir kan damarını patlatacağından emindi. Ama çok iyi hissettirmişti. Daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Sadece boşaldığı için değil, Darla'yla birlikte olduğu için de.

Sonunda tekrar doğru dürüst görebildiğinde, kendini hızla onun üzerinden kaldırdı. O çok büyüktü ve kız çok küçüktü, onu ezmek istemedi. Ama o

Ondan uzaklaşırken Darla da onunla birlikte yuvarlandı, kolları hâlâ ona sarılıydı, onu sıkıca tutuyordu.

Sırt üstü yattığında kollarını Darla'ya doladı ve terden sırlsıklam olmuş alnından öptü.

Birbirlerine o kadar uzun süre sarıldılar ki Eggie onun uyuduğundan emin oldu. Ta ki kız içini çekip, "Kulağa garip geleceğini biliyorum ama şu anda bir dilim cevizli turta yiyebilirim," diyene kadar.

Oh, evet. Bu küçük dişi kurdu *sonsuza dek* elinde tutacaktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Birkaç dilim pasta aldılar ve yatak odasına döndüler. Ama onlar bunu yapamadan Darla eski bir çarşaf buldu ve yatağı onunla örttü çünkü ona göre, "Kimin ne dediği umurumda değil. Yatakta kırıntılar rahat *değildir*."

Şimdi karşı karşıya oturmuş, lezzetli turtalarını yiyor ve konuşuyorlardı. Şey . . . Darla konuşuyordu. Eggie yedi, birkaç kez homurdandı ve çıplak olduğu için ona baktı. Darla çıplak olmaktan hoşlanıyor gibiydi ve Eggie de onun çıplak olmasından hoşlanıyordu.

"Turta yapmayı gerçekten çok seviyorum," dedi inanılmaz bir neşe ve enerjiyle. Yarım saatten daha kısa bir süre önce yaptıkları düşünüldüğünde buna inanmak zordu. "Ama işimde çok sık yapamıyorum."

"Hayır mı?"

"Van Holtz restoranına gelen zengin şekil değiştirenler süslü Fransız pastaları istiyor. Onları da yapabilirim ama turtanın kendine has harika bir yanı var. Kabuğunu mükemmelleştirdikten sonra ortasına istediğin her şeyi koyabilirsin. Bu bana oyun oynama imkanı veriyor. Başarısızlıklarım bile lezzetli olabiliyor."

Eggie Boston Cream'den bir ısırik daha aldı ve yuttuktan sonra sordu: "San Francisco'da yaşamayı gerçekten seviyorsun o zaman?"

"Evet."

Kahretsin. San Francisco'ya taşınmak zorunda kalacaktı, değil mi? Eggie büyük şehirlerden nefret ederdi. Onlarda yaşama düşüncesinden daha da çok nefret ederdi. Smithtown'da kendi halinde olmanın verdiği özgürlüğü seviyordu. Ama "kendisinden olanlar" artık kardeşlerinin arkadaşlarını da kapsıyordu. Ve bunun Darla için bir sorun olduğunu görebiliyordu.

"Ama ben her yerde yaşayabilirim," diye ekledi cevizli turtasından bir ısırik daha aldıktan sonra. "San Francisco'da harika arkadaşlar edindim. Her türden ilginç insanla tanıştım. Ama eğer bakmaya istekliysen her yerde ilginç insanlarla tanışabilirsin."

"Yani etrafta birçok farklı türden insanın olduğu bir yere mi gitmek istiyorsun?"

"Elbette." Eğildi ve çatalıyla onun turtasından bir parça aldı.

Tamam, belki onu daha küçük bir şehirde yaşamaya ikna edebilirdi. Raleigh ya da Atlanta gibi. Hatta belki Teksas'ta, Eggie'nin ona yeterince hoşgörülü davranan kuzenlerinin olduğu bir yerde. Olabilir. Bu işe yarayabilirdi.

"Sonra tekrar-"

Tanrım.

"-Fransa'yı çok severdim."

"Fransa mı?"

"Uh-huh. İtalya, İspanya ve Almanya'yı da. Harika pasta şeflerinin yanında çalışmak için oraya gittim. Hiç Fransa ya da İtalya'ya gittin mi?"

"Evet." Tabii ki oraya sadece şekil değiştirenleri av olarak kullanan zengin avcıları takip edip öldürmek için gitmişti ama bu detayı paylaşmaya gerek yoktu.

"Beğendin mi?"

Eggie omuz silkti. "Eh."

Güldü. "Evet, seni Champs-Élysées'de bir kafede şarap yudumlarırken pek göremiyorum."

"İhtiyacım olan her yere gidebilirim."

Nedense bu söz onu gülümsetti ve tabağını uzatarak ona cevizli turtasından biraz ikram etti.

Bir çatal dolusu aldı. "Yani Avrupa'da mı yaşamak istiyorsun?"

"Elbette." Küçük bir tabak daha aldı ve bu kez limonlu kremadan bir dilim aldı. "O zaman yine-"

"Pekâlâ," diye araya girdi Eggie, bıkmaya başlamıştı. "Seçmek zorunda olsaydın- büyük şehir mi? Küçük şehir mi? Küçük kasaba?"

Gözlerini kaçırды, bir an düşündü, sonra sırtarak cevap verdi, "Herhangi biri!"

Eggie iç geçirerek çikolatalı kremalı pasta tabağını aldı ve ona odaklandı.

"Bugün Cumartesi, değil mi?" Darla boş tabakları ve çatalları Eggie'nin ellerine koyarken sordu.

"On dakika sonra olacak." "Hmmm."

"Neden?"

Eski arşafı dikkatle katladı, yatağı kırıntı dökölmemesine dikkat etti.
"Sanırım bugün büyük bir açık hava konseri var. Birkaç harika grup var."

"Nerede?"

"Bazı dağlarda."

Gözlerini kapadı, bir an düşündü. "Biraz daha açık olabilir misin, sevgilim?"

"Ummm ... büyük dağlar mı?"

Eggie ona baktı, parlak gözleri biraz kısılmıştı. Sonra tabakları dikkatle şifonyerin üzerine yerleştirdi. Darla kıkırdayarak geri çekildi. "Eggie . . ."

"Buraya gel."

"Hayır."

"Darla-"

Darla ciyaklayarak koşmaya başladı, elinde hâlâ o aptal çarşaf vardı ama merdivenlere kadar bile gidemedi. Eggie onu kollarına alıp kolayca yatak odasına götürürken, Darla kıpırdanıp gülüyor ve zayıf bir şekilde ondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Çarşafı kızın elinden çekip aldı ve yere fırlattı. "Dikkat et!" diye ciyakladı. "Yerde kırıntılar olacak." "Ne olmuş yani?"

"Eggie Smith! Bütün günümü bu evi temizleyerek geçirmeyeceğim."

"Tamam."

"Tamam değil. Etrafta kırıntı bırakırsan, haşaratları çekersin. Haşaratlı bir evde kalamam."

"Ama canımız sıkıldığında onları avlayabiliriz. Küçük ikramlar gibi."

Darla bu iğrenç öneriye cevap vermeye başlamıştı ki Eggie aniden Darla'nın ayaklarını yatağın üzerine koydu. Ellerini kalçalarına dayayarak Darla'yı kendisine doğru çevirdi. "Şu müzik şeyine gitmek ister misin?"

"Bazı iyi gruplar var."

"Burada kalmalısın. Güvenli bir yerde."

"Neden? Bana saldıran her kimse Kuzey Carolina'da saldırdı. Neden Tennessee'ye gelsinler ki?"

"ünkü insanların peşine düşen insanlar böyle yapar."

"Kurtlar bile, hareket etmeye devam eden bir geyikten eninde sonunda vazgeçer." Kollarını onun omuzlarına doladı, bileklerinden çaprazladı ve ona gülümsedi. "Ayrıca, eğlenceli olacak."

"Ben eğlenmem."

Darla kıkırdadı. "Kısa bir süre önce benimle eğleniyor gibiydin." Yanağına bir öpücük kondurdu ve "Biraz daha eğlenmek ister misin?" diye fısıldadı.

"Evet, ama-"

"Neden bunun bir ama'sı var? Bunun bir ama'sı olmamalı."

"Muhtemelen biraz ağrın var, hepsi bu. Dinlenmelisin ya da başka bir şey yapmalısın."

Darla Eggie'yi tekrar öptü. Onu öpmek gerçekten hoşuna gidiyordu. "Sen dünyadaki en iyi, en tatlı adamsın, Egbert Ray Smith."

"Ve bunu bana söyleyen tek kişi sensin." "Onlar seni anlamıyor."

"Peki sen

anlıyor musun?"

"Tabii ki

anlıyorum!"

"Yine de benden hoşlanıyor musun?"

"Hem de çok." Ellerini onun yanaklarına koydu. "Anlayamıyor musun?"

"Emin olmak istedim."

"Emin olabilirsin." Ellerini onun boynunda, omuzlarında gezdirdi. "Bana öyle bakmayı kes, Darla Mae."

"Ne şekilde?"

Sırıttı. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Ve artık uyumalıyız." "Uykum yok."

"*Darla Mae.*"

Onu asla incitmek istememesi onun için çok şey ifade ediyordu ama o da ihtiyaçları olan bir dişi kurttu. "Uygunsuz dokunma oynamaya ne dersin?"

"Uygunsuz ne?"

Darla ellerini Eggie'nin göğsünde gezdirdi. "Dur sana göstereyim. . ."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Darla harika bir ruh hali içinde uyandı. Güzel bir yaz günüydü, o güne kadar tanıdığı en yakışıklı kurt yanı başında uyuyordu ve hayatının en muhteşem gecesini geçirmişti. Her şey harikaydı.

Terden ve *başka* şeylerden yapış yapış olan Darla yataktan kalktı ve banyoya gitti. Duş aldı, dişlerini fırçaladı ve yatak odasına geri döndü. Eggie şimdi uyanıktı ve gözlerini tavana dikmişti.

"Ne oldu?" "Hiçbir

şey."

"Emin misin?"

"Evet."

Söylediklerini kabul etti ve kız kardeşlerinin onun için bıraktığı çantadan temiz giysiler çıkardı. Gereksiz yere zorlamak isteyeceği bir adam değildi. Buna katlanabilirdi ama katlanmak zorunda kalmamalıydı.

"Kahvaltıya ne dersin?" diye sordu.

"Seni bir yerlere götürmeliyim."

"Neden? Nefis bir kahvaltı için ihtiyacımız olan her şey bende var."

"Dün gece seni yemeğe götürmeliydim. Sana çiçek almalıydım. Belki biraz çikolata."

"Turta yedik."

Sandaletlerini giyerken onun homurtularını duydu. Yatağın üzerinde gerinerek başını onun göğsüne yasladı ve ona baktı.

"Dün gece kesinlikle mükemmeldi. Hayatımın en güzel gecesiydi. Birbirimize ve turtaya sahiptik. Başka hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu." Eliyle onun göğsünü okşadı. "Dünyevi doğamın sizi kandırmasına izin vermeyin. Ben özünde sadece küçük bir kasaba kızıyım."

Sonunda Eggie gülümsedi ve yüzündeki stresin az da olsa kaybolduğunu gördü.

"Dağlarda *bir yerde* tüm gün sürecektir olan şu konser olayına hâlâ hazır mısınız?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız... Varım. Çok güzel bir gün. Dışarı çıkıp bunu deneyimlemeliyiz."

Homurdandı, yavaşça doğrulup oturdu. "O zaman duşa girmeme izin ver."

"Ben de bize kahvaltı hazırlayayım." Kız uzaklaşmaya başladı ama Eggie onun elini yakaladı ve tuttu.

Başparmağı parmak eklemlerinin üzerinde gezindi ve sonunda "Senden gerçekten hoşlanıyorum Darla Mae" dedi.

Darla Mae'nin kalbi Eggie'nin sözleriyle yerinden fırladı ama bunu hemen bastırdı. Bir erkek size böyle bir şey söylediğinde hoplayıp zıplamak ve ellerinizi çırpamak asla iyi bir fikir değildi. Hele bu bir kurtsa daha da kötü bir fikirdi.

Bu yüzden, yeterince sakinleştğinde gülümsedi ve "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum!" dedi.

Bu sözlerin ağzından çıkmasından ürken Darla elini ağzına kapattı. *Lanet olsun!*

"Bunu söylememeliydim." "Neden söylememeliydin?"

"Sevimli ve baştan çıkarıcı bir şey söylemem gerekiyordu." "Sevimli ve baştan çıkarıcıydı."

"Hayır, hayır." Utancından yüzünü kapattı. "İlgini çekmek için seni baştan çıkarmam gerekiyordu. Kız kardeşlerim de böyle yapardı."

"Kız kardeşlerin benden nefret ediyor."

"Evet ama ben senin ilgini çekmeye çalışıyorum." Omuz silkti ve "Sıkılmamı istemiyorum" diye itiraf etti.

Eggie onun yüzüne bakabilecek kadar eğildi. "Darla. Ben bir köpeğim. Bir şey senin kadar eğlenceli olduğunda sıkılmam. Ayrıca," diye ekledi. "Turta."

Darla güldü ve onu öptü. Öpücüğünü geri çektiğinde Eggie'nin eli Darla'nın ensesinin arkasına kaydı ve onu tekrar kendisine doğru çekti. Öpüşmeleri devam etti ve Darla her saniyesine bayıldı ama Eggie onu tekrar yatağa indirmeye başladığında Darla ondan uzaklaştı ve başını iki yana salladı. "Oh, hayır yapamazsın, Eggie Ray Smith. Dışarı çıkıyoruz. Söz vermiştin."

Adamın küçük bir hırıltı çıkardığını ve ayağa kalktığını duydu. Darla bakmamak için kendini zorladı - çok istemesine rağmen. Tanrım, adam o kadar mükemmeldi ki.

"Uzun sürmez," dedi adam banyoya doğru giderken. Darla adamın çoktan çıkmaya başlamış sakalını ovuşturduğunu fark etti.

"Eggie?"

"Ha?"

"İstemiyorsan tıraş olmak zorunda değilsin."

Adam banyo kapısında durdu ve ona baktı. "Emin misin?"

Darla omuz silkti. "Sakalını seviyorum. Sakalsız halini de seviyorum. Rahat olduğun sürece benim için fark etmez. Ve eğer tatildeysen, rahat olmanı istiyorum."

"Bu bir emir mi?"

"Siz denizcilerin kaldırabileceği tek şey bu olduğuna göre." Ona göz kırptı ve merdivenlerden aşağı atladı. Mutfığa doğru giderken oturma odasında durdu. Eggie'nin dört kardeşi kanepede oturmuş mısır gevreği yiyor ve Eggie'nin renkli televizyonunda "Süper Arkadaşlar" çizgi filmini izliyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sorduğunda, su içmeye giden zebralar gibi hepsi aynı anda ona baktı. Hepsi birbirine çok benziyordu ama yine de Darla'ya göre en yakışıklıları Eggie'ydi.

"Yemek yıyorum," diye cevap
verdi Bubba Ray. "Kız kardeşlerim
sizi beslemiyor mu?"

"Bizimle konuşmuyorlar."

"Neden?"

Kardeşlerin hepsi birbirlerine baktı, ona ne kadarını söyleyeceklerini tartışıyorlardı.

Darla, "Bekliyorum," diye itti.

Bubba Ray mısır gevreğini bıraktı ve Darla'ya doğru yürüdü. "Dün gece kaçmana yardım etmek için onlarla birlikte gitmediğimiz için kızgınlar."

Darla kaşlarını çattı. "Kaçmak mı?"

Nicky Ray gülerek, "Sana Patty Hearst demeye başladılar," diye gönüllü oldu.

"*Kapa çeneni. Kapa çeneni,*" diye bağırdı Bubba Ray en küçük kardeşine. Darla'ya baktı ve omuz silkti. "Planı hiç uygulamadılar çünkü Eggie ile biz olmadan uğraşmak istemediler."

"Gerçekten mi?"

"Kızma Darla. Sadece senin için endişelendiler. Bir şey demek istemediler."

Darla bundan şüphelendi ama "Neden yapmadın?" diye
sordu. "Neyi neden yapmadım?"

"Beni kurtarmaya çalışmadın mı?"

"Sanırım kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünmediğin için."

"Ve Bubba bile Eggie'yle dövüşmek üzere değildi," diye araya girdi Benji.

"Nicky o geyik boynuzunu ondan almaya çalıştığında ne olduğunu hatırlıyor musun?" Frankie Ray sordu.

Smith'ler gülerken - Bubba Ray hariç, o sadece tiksiniş görünüyordu - Darla televizyonun önüne geldi ve kollarını göğsünde kavuşturarak orada durdu. Kardeşlerinin kahkahaları yavaşça dininceye ve sonunda Eggie için seçtiği sehpaye odaklanıncaya kadar onlara ters ters baktı.

"Yani ben sadece kardeşinin oynadığı bir kemik miyim?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi," diye mırıldandı üç kardeş, Bubba arkasını dönerken, ama onun gülümsemesini görmeden önce değil.

"Bu iyi bir şey. Babamın ve kardeşlerimin beni bu şekilde nitelemelerinden hoşlanacaklarını sanmıyorum."

Frankie başını kaldırıp ona baktı. "Karakter-ne?"

Yüce Tanrım. Bu kurtlar korkulan Smith oğlanları mı?

Çünkü sadece Eggie ve Bubba'da beyin ve kas gücü varmış gibi görünüyordu. "Ben size krep ve domuz pastırması yaparken siz de kaseleri temizleyin."

"Peki."

Darla onların kalkıp odadan çıkmalarını izledi. Bubba'nın yanına gitti ve Bubba kolunu onun omuzlarına doladı. Kardeşleri etrafta olmadığına çok daha arkadaş canlısı bir kurt oluyordu.

"Madem kardeşlerim benim için bu kadar endişeleniyordu," diye sordu Darla, "neden aramadılar? Cevap verirdim."

"Eggie'nin telefonu yok. Onları sevmez."

"Öyle mi?" Hiç fark etmemişti ama dikkati dağılmıştı. "Neden olmasın?"

"Bilmiyoruz. Ve hiçbirimiz ona soracak kadar cesur değiliz."

Ona göz kırptı ve Darla, "Kız kardeşimi dürüst bir eş mi yapacaksın, Bubba Ray?" diye sordu.

"Bana izin vermez. Kız kardeşin çok kaba, Darla Mae."

"Evet," diye itiraf etti Darla, "ama eminim sen de onun bu yönünü seviyorsundur."

Eggie mutfağa girdi ve kardeşlerini Dişi Kurdunun onlar için hazırladığı yemeği yerken buldu. Kabul edilemez bulduğu bir şeydi bu.

Darla ona gülümseyerek, "Kahvaltı hazır," dedi.

"Hiç yiyeceğiniz kaldı mı?" diye hırslayarak kardeşlerine baktı. Her zamanki gibi sadece Bubba onun bakışlarını tuttu, koca kafalı piç

Biraz sırtarak. Diğerleri hemen yemeklerine geri döndüler ve sanki her an ormandan bir aslanın çıkıp yemeklerini çalmasını bekliyorlarmış gibi kürekle yemeye başladılar.

Darla yemeğini bıraktı ve sandalyesine vurdu.

"Yedin mi?" diye sordu önünde durduğunda.

"Yedim. Sadece mutfağı temizlemem gerekiyor, sonra gidebiliriz."

"Hayır. Git eşyalarını topla. Kardeşlerim mutfağı temizleyecek." Nicky Ray,

"Seni temizlemeyeceğim-" diye söze başladı ama Eggie havladı ve Piç kurusu başını eğip yemeğe geri dönene kadar kardeşine hırladı.

"Biz icabına bakarız," dedi Bubba. "Sen git, Darla. Kendine güzel bir gün geçir."

"Hepiniz çok tatlısınız." Parmaklarının ucuyla Eggie'nin elini okşadı. "Uzun sürmez," diye mırıldandı.

"Acele etme."

Aptal akrabalarına odaklanmadan önce Darla'nın yukarı çıkmasını bekledi ve her şeyi onların kolayca anlayabileceği şekilde açıkladı.

"Bir saatten kısa bir sürede derinizi yüzer, kemiklerinizi ayırır ve gömerim. Bu eğitimin içinde var. O yüzden Darla Mae söz konusu olduğunda sakın bana karşı gelmeyin."

En büyükleri yemeklerini yerken daha da çömeldi, en küçüğü neredeyse krebende boğuluyordu ama Bubba Ray sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Sanırım bu onu sevdiğin anlamına geliyor" dedi.

Ama Eggie akrabalarıyla bu konuyu tartışmak istemiyordu. "Sadece yoluma çıkmayın, ben de hiçbirinizi öldürmek zorunda kalmayayım. Annemi üzmekten nefret ediyorum."

ONUNCU BÖLÜM

Eggie'nin evinde telefon olmadığı için yoldan aramışlardı. Eggie, Darla'nın kimi aradığını bilmiyordu ama arayan her kimse, ona açık hava konserini tam olarak nerede bulabileceğini söylemişti. Smoky Dağları yakınlarında büyük bir parktaydı ve Darla'nın arkadaşları tarafından düzenlenen bir etkinlikti. Eggie'nin tanımadığı ama pek de umursamadığı arkadaşları. Çünkü sonuçta müzik hiç de fena olmamıştı, Darla mutluydu ve ekibiyle buluşmak için mükemmel bir yerdi.

Eggie üç yıldır ekiple birlikte çalışıyordu. McMartin takım lideriydi; Taschen mükemmel bomba yapma becerilerine sahip bir çakaldı; Lloyd her yere uyum sağlayabilen ve keşif konusunda harika olan bir leopardı; ve Eggie de bir şeyleri öldürmekte gerçekten iyiydi.

Eggie tatile çıktığında Taschen ve Lloyd da tatile çıkmıştı ama McMartin Smith bölgesinde neler olduğunu anlamalarına yardım etmeleri için takım arkadaşlarını geri çağırmıştı. Doğru, denizci olarak Amerikan topraklarında bu tür işler yapmamaları gerekiyordu ama bu kişiseldi ve bir denizci arkadaşlarına yardım ediyorlardı.

Yol görevlileri ve sahne ekibi bir sonraki grup için hazırlık yaparken Eggie Darla'nın elini tuttu ve onu sahneden uzaklaştırdı.

Yürürlerken Darla, "Herkes dik dik bakmayı kes, Eggie Ray," dedi.

"Bakmıyorum. Sadece bacaklarına bakan erkeklere bakıyorum." Üzerinde kot pantolon, dar bir Jimi Hendrix tişörtü vardı ve ayakkabısı yoktu. Uzun saçları omuzlarına dökülmüştü ve bir kadının olabileceği kadar mutlu ve rahat görünüyordu. Ama Eggie, Darla'nın göremediğini tahmin ettiği şeyi görebiliyordu. Bu konsere gelen insanların tipini. Bazıları sadece bu sıcakta çok fazla içki içtiklerinde sorun yaratabilecek sıradan yerli çocuklar, bazıları iyi vakit geçirmek isteyen şehir dışından gelenler ... ve bazıları da diğerleriydi. Eggie'nin gözünü ayırmadığı "diğerleri"ydi.

Darla Eggie'ye doğru eğildi, parmakları Eggie'ninkilerle iç içe geçti. Eggie'nin son birkaç yıldır kardeşleriyle birlikte ara sıra izlediği kız kardeşlerinin aksine Darla açıkça sevecendi. Onun elini tuttu, kolunu

beline sarılır, havasında hissederse sarılırdı. Ve Eggie'nin büyük şaşkınlığına rağmen bu hoşuna gitmişti. Kızın sadece istediği zaman ona dokunurken rahat hissetmesi değil, onunla birlikte olmaktan gurur duyuyor gibi görünmesi de hoşuna gitmişti. Onu kendisininmiş gibi sahiplenmekten gurur duyuyordu.

Eggie durdu ve yavaşça başını çevirerek kalabalığı taradı. Bir an sürdü ama önce McMartin'i gördü. Ayı ona başını salladı ve Eggie de ona başını sallayarak karşılık verdi.

"Kim o?" Darla sordu.

"Benim bir arkadaşım."

"Denizci mi?"

"Evet."

"Peki, git ve onunla konuş."

"Benimle gel."

"Eggie, ben iyiyim." Küçük bir grubu işaret etti. "Sanırım şuradaki kızlardan birini tanıyorum."

"Hangisini?"

"Çakal olan. Eskiden birlikte çalışırdık."

"Çakalları sevmem."

Darla güldü. "Denizci arkadaşlarınızla devam edin, böylece ne olup bittiğini anlamamam için şifreli konuşmak zorunda kalmazsınız. "

Kahretsin, kadın akıllıydı.

"Yine de etrafa bakmak istiyorum." Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi git. Ben iyi olacağım. Belki içecek bir şeyler alırım."

"Sadece açılmamış şişeler ve kutular Darla."

"Uh ... tamam." Omzunun üzerinden ona bakıp el sallayarak uzaklaştı.

Eggie, takım arkadaşları etrafını sarana kadar bir süre onu izledi. "Bu o mu?" Taschen sordu.

"Evet."

"Çok tatlı."

"O benim."

"Söylemiştim," dedi McMartin Taschen'a. "Doktor tarafından tedavi edilirken gözlerinde gördüm."

"Peki o bu konuda ne hissediyor?" Lloyd sordu.

Eggie üç şekil değiştirene baktı. "Her zaman ne derim?"

"Gevezelikten nefret mi ediyorsun?" McMartin tahmin etti.

"O zaman siz orospu çocukları neden bana çene çalılıyorsunuz?"

Darla haklıydı. Çakalı tanıyordu. Eski bir Van Holtz restoran şef yardımcısıydı. Tabii beş dakika sonra Darla çakaldan hiç hoşlanmadığını da hatırladı. Biraz sinir bozucuydu. Şimdi olduğu gibi.

"Egbert *Smith* mi? Egbert *Smith*'le ilişkin mi var?"

Darla Coca-Cola'sını yudumlarken başını salladı. Harika bir şekilde ferahlatıcıydı.

Şu anda vücut boyası ve bikiniyle kaplı olan Barbie Klein, Darla'nın kolunu tuttu ve tam insan arkadaşlarına başıyla selam verdi. "Geri geleceğim."

Darla'yı kalabalığın kenarına çekti ve onunla yüzleşti. "Senin bir sorunun mu var?" Barbie talep etti.

"Pembe, yeşil ve sarı vücut boylarıyla kaplanmışsın ve *Bana* bunu mu söylüyorsun?"

"Bak tatlım, anlıyorum. Ben de o yollardan geçtim. Smith erkeklerinde baştan çıkarıcı olabilen bir *şeyler* var. Bunu ben bile kabul edebilirim. Ama sen ben değilsin ve Egbert Smith bir ... bir ..."

"Gerçekten iyi bir adam mı?"

"O iyi bir adam değil, Darla. O bir"

"Eğer söyleyemiyorsan, belki de söylememelisin."

"Tatlım, buradan İstanbul'a kadar her köpek Eggie Smith'i bilir ve ondan kaçır."

"O yanlış anlaşılıyor. Ayrıca, sen Smith'leri sevmiyorsun."

"Kimse Smith'leri sevmez Darla, diğer Smith'ler hariç. Manson ailesinin kurt versiyonu gibiler."

"Size bunun komik ve doğru olmadığını söyleyebilirim."

"Onlar bir sürü değil, suçlular ve 'parlatıcılarla' dolu bir köylü tarikatı. Dikkatli olmalısın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun ve burada durup bu saçmalığın bir kelimesini daha dinlemeyeceğim."

Darla öfkeyle gitmek için döndü ama karşısında tamamen insan olan bir adamın durduğunu görünce durdu. Üzerinde amblemler ve bir şeyler olan deri bir ceket giymişti.

"Özür dilerim," dedi dikkati dağılmış bir halde ve adamın etrafından dolaşmak için bir adım attı. Adam da bir adım atarak onu engelledi.

Ona tekrar baktı ve adam gülümsedi, bu da işleri daha da kötüleştirdi. Böyle bir gülümseme hiç kimse için iyiye işaret değildi. Tekrar adama baktı

Barbie'ye baktı ama tipik bir çakal olan küçük firari onu bırakıp kaçmıştı!

Darla ayrıca etrafının hızla sarıldığını ve şimdi önünde ve arkasında erkek ve dişiler olduğunu fark etti. Çoğu ilkiyle aynı deri ceketi giyiyordu. Ve bu sıcakta bunları giymeleri bir mesaj gönderdikleri anlamına geliyordu.

Hayır... bu muhtemelen iyi bir durum değildi.

Eggie gözlerini Lloyd'a dikti. "Emin misin?"

"Eminim. Onu bulmak için çok uğraşıyorlar. Patronu da biliyordu. Bu yüzden onu eve gönderdi. Gerçi oraya otostopla gitmesini kastettiğini sanmıyorum."

Eggie gözlerini kırıştırdı. "San Francisco'dan Kuzey Carolina'ya *otostopla* mı gitmiş?" "Görünüşe göre bunu her zaman yapıyormuş."

Eggie, bu dişi kurdu sadece kendisinden bile korumak için çok çalışacağını fark etti.

"Pekâlâ, pekâlâ." Derin bir nefes verdi. "Senden yapmanı istediğim şey.

.."

Eggie'nin sözleri, ekibinden kimsenin kendisine dikkat etmediğini fark ettiğinde kesildi. Yanına baktı ve nedenini gördü. Bikini giymiş ve vücudunu boyamış dişi bir çakal yakınında durmuş ona bakıyordu. Darla'nın daha önce ona işaret ettiği kişi. Ama Darla neredeydi?

"Sorun ne?" diye sordu hemen. "Darla'nın sana ihtiyacı var."

Eggie arkasını döndü, bakışlarıyla etrafı taradı. Bu yeterince hızlı işe yaramayınca havayı kokladı ve onun kokusunu aldı. Ekibine işaret etti ve onlar da kalabalığın içinde kayboldular. Sonra kadının peşinden gitti.

Adamlardan biri, "Hadi bebeğim," dedi ve Darla erkeklerin kendisine bebek demesinden ne kadar nefret ettiğini hatırladı, "Dostumuz Will'e biraz arkadaşça davranamaz mısın?"

Tam önünde duran, ona hiç de uygunsuz ve rahatsız edici bulmadığı bir şekilde bakan kişi Will olmalıydı.

Darla, "Çekil, Will," diye önerdi.

Will sadece gülümsedi. Ne planladıklarını biliyordu. Onu çevredeki ormana götürmek, motorcuların sevdiği deyimle onunla "küçük bir parti" yapmak.

Ama Darla uzun zamandır Amerika'yı dolaşıyordu ve pek çok arkadaşı vardı. Aslında sahip olmaması gereken arkadaşları bile.

"Darla Mae," diye seslendi ormandan bir ses, yaklaşık elli kişi dışarı çıkıp yavaşça tam insanların etrafını sarmadan önce.

Tam insan motorcular gibi, ormandan gelenler de deri ceket giyiyordu, ancak renkleri yoktu, deriye dikilmiş amblemleri yoktu. Bunlara ihtiyaçları yoktu çünkü onlar bir motorcu kulübü değildi. Onlar sadece motosikletleri seven bir kurt sürüsüydü. Özellikle Magnus Sürüsü ve bu konseri düzenleyen ve Lynyrd Skynyrd'ın sürpriz bir şekilde katılması da dahil olmak üzere grupları kiralayanlar, Darla'nın Eggie'yle birlikte gelmeleri için baskı yapmasının nedeni de buydu. Smiths'in çoğu gibi onun da hayranı olduğunu biliyordu.

Magnus Sürüsü bu elli kurttan çok daha büyük olmasına, Avrupa ve Asya'ya yayılmasına rağmen, Kuzey Kaliforniya'da yaşayan bir Alfa çifti tarafından yönetiliyordu. Darla'ya doğru yürüyen kurt ise tek oğulları Bruce Morrighan'dı ve kolunu Darla'nın tanımadığı bir dişiye dolamıştı. *Yeni kızlarından biri olmalı.*

Ona gülümsedi. Yakışıklı bir kurttu. Uzun boylu, güçlü. Ve adil. Bir gün iyi bir Alfa Erkeği olacaktı. "Merhaba Darla."

"Merhaba Bruce."

"İyi misin?"

"İyiyim."

Yanındaki dişi kurda başıyla işaret etti. "Bu Kylie Redwolf. Eşim."

Darla sıırttı. "Tebrikler." Ama Darla Dişi Kurt'a odaklandığında gerçek gülümsemesi soldu ve onun yerine sahte, güvenli bir gülümsemeyi zorlamak zorunda kaldı. Darla'nın kız kardeşleri ona hiç inanmamıştı. Büyük teyzeleri

Bernice gibi onun da bir insana bakıp neyle karşı karşıya olduğunu anlayabildiğine asla inanmadılar. Şimdi, bazen, Eggie'de olduğu gibi, emin olmadan önce uzun uzun ve derinlemesine bakması gerekiyordu. Bruce gibi diğerlerindeyse, bunu sadece

bir insanı tanımak için biraz zaman gerekir.

Ama bu Dişi Kurt'la, Kylie'yle, Darla'nın anlaması için o gözlere sadece bir saniye bakması gerekmişti. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlamadan önce. Vıga-Feilan Sürüsü'nün Alfa Erkeği'yle, kendi yetişkin yavrularına saldırmadan üç hafta önce tanıştığında da böyle olmuştu. Charles Manson'la tanıştığında da böyle olmuştu ve Tanrı biliyordu ki bu konuda haklıydı. Ve şimdi de Bruce'un eşine oluyordu.

"Kylie. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum." Dişi kurt, Darla'nın bir kış Van Holtz'un restoranında çalışmak için Teksas'a gittiğinde tanıştığı Kızılderili şekil değiştiren kabilelerden birine aitmiş gibi görünüyordu. Kylie güzel bir kadındı ama soğuktu. Çok, çok soğuktu.

"Peki burada neler oluyor?"

"Gitmeye çalışıyordum," dedi Darla Bruce'a, odağı arkadaşından çok onun üzerindeydi. "Bunu kolaylaştırmıyorlardı."

Bruce arkasını dönüp motorcu kulübünün başkanına baktı. Onunla konuşacaktı ama Darla bakışlarını Will'e çevirdi. Will onun sorunuydu. Eggie'nin konuşmamasının onu rahatsız etmemesi şaşırtıcıydı ama Will'inki kesinlikle ediyordu.

Kollarını açık bir meydan okumayla bedeninden ayıran tam insan lider Bruce'a, "Bana söyleyecek bir şeyin var mı zengin çocuk?" dedi. Bruce'un arkadaşına baktı. "Sen ve senin kırmızı tenli fahişen."

İşte o anda Bruce'un eşi yumruğunu savurdu, yumruğu tam insana çarptı ve onu yere düşürdü. Yüzünü kapattı, parmaklarının arasından kan akıyordu.

"Seni çılgın kaltak!"

Darla biraz homurdandı. Gerçek bir dövüşten önce çok fazla bağırış çağırış ve göğüs dövüşü bekliyorsa, Bruce'un Dişi Kurduna hiçbir şey söylememeliydi. Darla ona bir kez baktığında asla bir uyarı olmayacağını, asla kelimeler olmayacağını, acı, kan ve birinin ona deli sürtük demesinden başka bir şey olmayacağını anlayabiliyordu.

İki grup birbirine girmişken Darla kendi arkasını kollayarak Will'i aradı. Herkesin dikkati dağılmışken, onun gerçekten aptalca bir şey denemesi için mükemmel bir zaman olacağını biliyordu.

Darla kızışan savaştan uzaklaştı ve etrafına bakındı. Will yoktu. Yanında duran birkaç arkadaşından da iz yoktu. Onlar gitmişti. Darla havayı kokladı.

"Olamaz!"

Büyüyen kavgadan uzaklaşıp ormana doğru koşmaya başladı. Yaklaşık iki dakika sonra bir kayanın üzerine atladı ve "*Egbert Ray!*" diye hırladı.

Kurt, önünde yere diz çökmüş olan kanlı ve hırpalanmış adama baktı. Eggie bir eliyle Will'in saçını tutarken, diğer elindeki av bıçağını adamın boğazına dayamıştı.

Will'le birlikte olan diğerk iki adam da Eggie'nin arkadaşları tarafından tutuluyordu ve onlar da hayatlarının baharında dayak yemişlerdi. Beş dakikadan az bir süre sonra. Lanet olsun. Bu konuda küfretmekten kendini alamadı. Söylemek zorundaydı. Lanet olsun.

"Geri dön Darla," diye hırladı Eggie ona. "Şimdi."

"Bırak gitsinler."

Başını kaldırıp ona baktı ve kurt gözlerinin hafifçe açıldığını, dişlerinin dışarı çıktığını gördü.

"Geri dön, Darla."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim." "Darla-"

"Üç adamı öldürüp ormana gömerek güzel günümüzü mahvetmene izin vermeyeceğim. Buna izin vermeyeceğim."

Eggie ona baktı ve o da gözlerini kaçırmak istemeyerek baktı.

Bakın, o bir azize değildi. Bu adamların yediğı dayağı gerçekten umursamıyordu. Bunu hak etmişlerdi ve bu onlar için iyi bir ders olacaktı, böylece umarım başka bir kız benzer bir tehditle yüzleşmek zorunda kalmazdı. En azından onlardan değil. Ama Darla, her şey söylenip bittiğinde, aslında ona hiçbir şey yapmadıkları gerçeğinden kaçamazdı. Belki de denemek istemişlerdi. Ya da belki onu korkutarak işbirliği yapmasını sağlamayı ummuşlardı. Ya da belki de kalabalığın arasına karışıp kaçana kadar onu taciz etmeyi planlamışlardı. Bunu asla bilemeyecekti ve bu yüzden buna izin veremezdi. Smithler için bu tür şeylerin söz konusu olmadığını biliyordu ama o bir Smith değildi. Asla da olmayacaktı. Her zaman bir Lewis olacaktı ve daha da önemlisi, her zaman Darla Mae olacaktı.

"Haydi Eggie," diye ısrar etti, sesini yumuşatarak ve elini ona uzatarak. "Lynyrd Skynyrd'ın bu gece çalacağını duydum."

"Lynyrd Skynyrd'dan nefret ediyorum. Onları Alabama'lı kuzenlerim sever." "Oh." Omuz silkti, ona küçük bir gülümseme verdi. "Ooops."

Adam gözlerini kaçırdı ama bunun nedeninin öfkesinin dinmesini istememesi olduğunu biliyordu. Bunu anlıyordu. Kız kardeşleri hakkında da böyle düşünüyordu. Ama elini çekmedi ve gözlerini onun yüzünden ayırmadı.

"Smith?" diye sordu siyah bir ayı, ayağı şimdi o adamlardan birinin ensesindeydi. O devasa ayağın bir hamlesiyle o tam insan omurgası kuru bir dal gibi kırılabilirdi.

Eggie hırlayarak bıçağını kalçasındaki kılıfına geri soktu, tam insanı boğazından yakaladı ve onu yukarı kaldırdı. Ona vurdu

ve onu orada tuttu. Tam insan onunla mücadele etmeye çalıştı ama hiç zahmet etmese de olurdu. Eggie eğildi ve erkeğe bir şeyler fısıldadı. Darla başını eğerek onu duymaya çalıştı ama tek bir kelime bile çıkaramadı; ses çok kısıktı ve Eggie kurt kulaklarının mırıldanma dışında bir şey duyamayacağı kadar uzaktaydı.

Adam tam anlamıyla altına işediğinde ve kokuya bakılırsa altına sıçtığında Darla bir şey duymadığı için rahatladı. Bilmek de istemiyordu.

Eggie geri çekildi ve adamı yere bıraktı. Arkasını dönene kadar bir süre daha ona baktı - bunu yapmak istemediğini biliyordu, bunu yapmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu - ve Darla'ya doğru yürüdü.

Darla hâlâ elini uzatıyor ve parmaklarını ona doğru oynatıyordu ama Eggie başını salladı. "Ellerimde kan var."

Ama Darla Eggie hakkında bir şey fark etti. Onun ellerinde her zaman kan olacaktı. İster fiziksel ister mecazi anlamda olsun, hayatının geri kalanında ellerinde ya da patilerinde hep kan olacaktı. Artık bunu biliyordu. Anlamıştı. Ve uzanıp onun kanla kaplı elini kendi eliyle kavradığında, yıllar boyunca pişirmekten ve yemek yapmaktan hafif nasırlı ve yaralı olan eliyle, Darla onun bu özelliğini kabul etti.

Kabul etmek zorundaydı çünkü artık ona aşık olduğunu biliyordu. İstese de istemese de onu seviyordu.

Elbette kız kardeşleri ona aptal diyebilirdi. Egbert Ray Smith olduğu ya da Smith'lerden biri olduğu için değil, Darla'nın ilk aşkı olduğu için. Çünkü Darla için aşk ve seksi birbirinden ayırmak mümkün değildi. Onun için ikisi bir ve aynıydı, her zaman da öyle olacaktı.

Eggie'nin öfkeli yüzüne gülümsedi, öfkesinin kendisine yönelik olmadığını biliyordu, bu tehlikeli, ölümcül kurtla güvende olduğunu kuşkusuz ve endişesiz biliyordu.

"Haydi," dedi. "Açlıktan ölüyorum."

Lloyd'un üzerinde taşıdığı bir bezle ellerini kandan arındırdıktan sonra ormandan çıktılar. Adamları dövmekten dolayı oluşan sıyrık ve kesiklere bir faydası olmamıştı ama olsun. Belki de Eggie şanslıysa üçünü kimse bulamayacak ve yaralarından öleceklerdi. Darla'nın onu neden durdurduğunu biliyordu ama böyle adamları da tanıyordu. Eggie'nin tahminine göre yırtıcı tam-insanlar en kötüleriydi. Çünkü yiyecek ya da hayatta kalmanın neden avlandıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kesinlikle hiçbir şey. Ama eğer varsa

Eggie'nin işe yaramaz insanları öldürme aşkını dizginleyebilecek tek bir dişi vardı, o da Darla Mae Lewis ve sadece Darla Mae'ydi.

Ormandan çıktıklarında, büyük bir kurt grubu aniden onlara doğru yaklaştı ve içgüdülerinden ziyade eğitimlerine dayanarak Eggie ve takım arkadaşları Smith & Wesson Model 59 yarı otomatik tabancalarını çekip kurtlara doğrulttular. Sürü, koyu tenli bir dişi kurt dışında durma noktasına geldi ama uzun boylu bir erkek onu kolundan yakalayıp geri çekerek yanında tuttu.

"Darla?" diye sordu erkek.

"Egbert Ray," diye iç geçirdi Darla. "Onlar benim arkadaşlarım."

Eggie havayı kokladı ve "Magnus Sürüsü *kurtları* senin arkadaşın mı?" diye hırladı.

"Benim pek çok arkadaşım var. Silahlarınızı indirin beyler," diye emretti Darla.

Eggie ekibine başıyla selam verdi ve silahını kot pantolonunun arkasına, kot ceketinin altına soktu.

Magnus Kurtlarından biri "İyi misin Darla?" diye sordu. "İyiyim.

Çok iyiyim."

Kurtlardan bir diğeri sürünün arasından sıyrılıp öne çıktı. Eggie bir bakış ve baş sallamayla onun, gerektiğinde ekibinin bir şeyleri havaya uçurmasına yardım eden Donanma mühendislerinden biri olduğunu anladı. "Thorpe."

"Smith."

Ezra Thorpe on altı yaşından beri Magnus Sürüsü'nün bir parçasıydı ama Donanma'ya yirmi yaşında katılmıştı. Eggie'nin söyleyebildiği kadarıyla, tanıdığı en iyi yıkım uzmanlarından biriydi. Kurt, stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç zayıf dinamitle bütün bir bloğu yerle bir edebilirdi. Pek arkadaş canlısı değildi ama bu yüzden Eggie ona tahammül ediyordu. Gerçek dostlardan nefret ederdi.

"Smith mi?" diye hırladı genç kurtların sürü lideri. "Egbert Ray
Smith mi?"

Darla gülümsedi ve başını salladı. "Kesinlikle öyle."

Eggie yanılıyor olabilirdi ama kadının verdiği yanıtta gurur duyuyor gibiydi.

"Egbert Ray," diye devam etti, "bu Magnus'tan Bruce Morrighan
Sürü."

Eggie kurda homurdandı ve sürünün geri kalanı huzursuz olana kadar ona baktı. Ancak kurt, dişisi Eggie'ye tekrar saldırmaya çalışana kadar harekete geçmeye hazır görünmüyordu. Neyse ki Morrighan hızlıydı, yoksa Eggie

bu dişiyi bayıltmakta hiç tereddüt etmezdi. ılgınlığı gördüğünde anlardı ve Dişi Kurt da ılgındı.

"İyi olacak mısın?" Morrighan, sürüsü uzaklaşmaya başlarken Darla'ya sordu.

"İyi olacağım. Teşekkürler Bruce."

"Bana ihtiyacın olursa ulu," dedi ve Dişi Kurdu arkasından sürükleyerek uzaklaştı.

Thorpe sırttı ve sürünün geri kalanının peşinden gitmeye başladı.

"Hey. Thorpe."

"Evet?" diye sordu arkasını dönmeden. "Bir süre Tennessee'de mi kalacaksın?"

"Belki."

"Güzel." Ve Eggie bunu daha sonra kullanmak üzere dosyaladı.

Sürü ve motorcular gittikten sonra Eggie Darla'yla yüzleşti.

Darla ona gülümsedi. "Teşekkürler, Eggie."

Homurdandı ve hâlâ Darla'nın elini tutarak yürümeye başladı. Kalabalığın arasından ilerlerken Eggie, "Kuzey Carolina'da neden saldırıya uğradığımı öğrendim," dedi.

"Öyle mi?"

"Uh-huh."

Eggie durdu ve Darla'yı kısa bir süre için kendine çekti. Darla yüzünü ona döndüğünde, "İki hafta önce San Francisco'da bir cinayete tanık olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Darla gözlerini kırpıştırdı, kaşlarını çattı. "Ha?"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Eggie motoru durdurduktan sonra arabadan inen Darla, "Bu çılgınlık," dedi. Kapıyı kapattı. "Kesinlikle çılgınca. Sanırım gözümün önünde biri öldürülse fark ederdim."

Arabanın ön tarafına doğru yürüdü ama Eggie çoktan oradaydı ve onun evine girmesini engelledi.

"Belki de onu engellemişsindir."

"Eggie, ben daha önce ava çıkmamış hassas bir çiçek değilim."

"Geyik avlamak ve bir adamın öldürüldüğünü görmek iki farklı şeydir, tatlım."

"Babamın topraklarında ne yaptığını gördüm. Her bir parçasını hatırla,

"

Adam yüzünü buruşturdu ve Darla başını salladı. "Özür dilerim. Ben ..." Etrafindan dolaşmaya başladı ama Eggie onun kalçalarını yakaladı ve onu tuttu. Poposunu arabasının kaputuna yaslayarak onu daha yakına, bacaklarının arasına çekti.

"Beni dinle Darla. Kimse senin yanlış bir şey yaptığını söylemiyor."

"Ama ben birinin öldürüldüğünü görmenin stresini kaldıramayacak kadar kız mıyım? Eggie. . . gerçekten bir şey görmüş olsaydım polise gitmez miydim sanıyorsun? Bir şey yapmaz mıydım? Herhangi bir şey?"

Adam ona baktı ve sonunda başını salladı. "Bir şeyler yapardın. Bir şey yapmak ne kadar aptalca olursa olsun."

"Kesinlikle."

"Bu yanıt beni daha iyi hissettirmiyor, Darla Mae."

"Biliyorum."

Arabanın ızgarası onu durdurana kadar Darla'yı kendine doğru çekti. Darla kollarını onun boynuna doladı, o da kollarını Darla'nın beline doladı.

"Bak," dedi Eggie, "endişelenmeni istemiyorum. Takım arkadaşlarım bu işi benim için hallediyor."

"Neyi hallediyorlar? Henüz hiçbir detaya sahip değiller. Kim kimi öldürmüş ya da neden öldürmüş. Sadece polisin olası bir cinayetin tanığı olarak beni aradığını söylediler."

"Ekibim tüm detayları öğrenecek ve sonra da icabına bakacak." "Yani insanları öldürmeye mi başlayacaksınız?"

"Zaten biri seni bir kez öldürmeye çalıştı, o yüzden sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Bununla ilgili bir sorunum olduğunu söylemedim. Sadece bana karşı dürüst olup olmayacağını görmek istedim."

"Gönüllü olarak bilgi vereceğime söz veremem. Ve bazen sana bir şey söyleyemem çünkü yapamam."

"Çok gizli askeri şeyler mi?"

"Hemen hemen." Eggie ona sıkıca sarıldı ve yüzüne baktı. "Ama sana açıkça yalan söylemeyeceğim. Çünkü bu yanlış olur. Ama aynı zamanda saçmalıklarımı anlayacak kadar zeki olduğun için."

"Çünkü çok iyi bir yalancı değilsin." "Bu bir kusur."

Hayır. Gerçekten değildi.

Darla onu öptü ve Eggie hemen karşılık verdi. Kolları Darla'nın beline dolandı, hırıltısı Darla'nın ağzına doğru hafifledi.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, ikisi de kaşlarını çattı ve Eggie'nin ön verandasına doğru baktı. Kardeşleri orada durmuş onları izliyor ve Darla'nın mutfakta bıraktığı turtayı yiyorlardı.

Onun hırladığını duydu ve Darla hemen elini göğsüne bastırdı. "Eggie."

Onu sakinleştirdiğinden emin olunca, Eggie'nin verandasını dolduran pasaklı kurtlara odaklandı. "Size yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?"

"Kız kardeşlerinden çok daha kibar," dedi Nicky Ray. "Bu çok hoş bir değişiklik."

Eggie yine hırladı.

"Beyler?" diye itti, onu daha ne kadar tutabileceğinden emin değildi. Bubba,

"Annem hepinizi yarınki Pazar yemeğine çağırıyor," diye açıkladı.

"Getirebileceğim bir turta bıraktınız mı?"

Çiğnemeye devam eden kardeşler başlarını sallamadan önce birbirlerine baktılar.

Darla'nın Eggie'nin annesinin evindeki yemeğe iki günlük turta götürmek gibi bir niyeti yoktu ama yine de ... prensip böyleydi!

Tiksintiyle Eggie'den uzaklaştı ve merdivenlere doğru yürüdü. "Sanırım yarın alışverişe gidiyorum."

Benji merdivenlerde yanından geçerken Darla'ya "Gerek yok," dedi. "Sanırım kız kardeşlerinin hepsi turta getiriyor."

Darla kapıda durup Smith'lere baktı, gözleri kısılmıştı. "Öyle mi?"

Dört erkek ondan uzaklaştı. Onları suçladığından değil.

Burnunu çekerek hışımına eve girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

Darla kapıyı çarptıktan sonra Eggie'nin kardeşleri ürperdi. Sonra gitmek için döndüler ama Eggie ile yüz yüze geldiler.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Bubba. Ve piç yalan söylüyordu. "Neden?" "Bu yemek kimin fikriydi?"

"Annemin. En sevdiği çocukla geçirecek vakti yok gibi."

Eggie gözlerini devirdi. "Bunu bir keresinde içtikten sonra söylemişti ve sen *hala* hala atlatamadın, değil mi?"

"Yarın görüşürüz, ağabey." Bubba onun yanından geçti. "Gösteri için sabırsızlanıyorum."

Bubba ağaçların arasında kayboldu ve diğerleri de onu takip etti. Eggie iç çekerek evine girdi ve Darla'yı tüm dolapları karıştırırken buldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Yarın dükkândan ne almam gerektiğine bakıyorum." Darla onunla yüzleşti. "Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Mantıksız mı davranıyorsun?"

"Hayır. Bana meydan okuyorlar."

"Bunun söylendiğini gerçekten hatırlamıyorum."

"Kız kardeşlerimi tanımıyorsun. Bu iş daha bitmedi."

Eggie Darla'ya doğru yürüdü ve kolunu onun beline doladı. "Eggie . . . hayır."

Cevap vermedi, sadece boynunu öptü.

"Liste yapmalıyım ve ... ve bir şeyler."

Çenesini öptü.

"Eggieeeee," di ye sızlandı, kolları yukarı uzandı ve adamın omuzlarını kavradı.

"Beni o yatakta yalnız bırakma, Darla Mae." *Beni asla o yatakta yalnız bırakma. Bir daha asla.*

Darla onun yüzüne baktı. "Ama herkes Janie Mae'nin cevizli turtasının benimkinden daha iyi olduğunu düşünüyorsa ..."

Eggie gülümseyerek Darla'yı kucağına aldı ve merdivenlere taşıdı. "Merak etme. Bu asla olmayacak."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Darla yataktan çırılçıplak kalktı ve kollarını başının üzerinde gererek ayağa kalktı. Bütün vücudunu sarsarak sandalyenin üzerinden Eggie'nin siyah tişörtlerinden birini aldı ve aceleyle aşağı inerken başına geçirdi. Karnını ovuşturdu ve kahvaltıda ne istediğini anlamaya çalışarak buzdolabına baktı.

"Bu sabah ne yapıyorsun Darla Mae?"

Darla gözlerini kapadı ve arkasından gelen sesle yerinden fırlamamak için kendini zor tuttu. Kendini yeterince sakin hissettiğinde omzunun üzerinden baktı.

"Hey, Nicky Ray."

"Selam."

Duvarı işaret etti ve Darla gözlerini kırıştırdı. "Telefon mu? Telefon mu taktın?"

"Eggie öyle yapmamı söyledi." Sırıttı. "Bu ailede teknik açıdan en bilgili kişi benim."

Adamın duygularını incitmek istemeyen Darla gülümsedi ve başını salladı. "Elbette öylesin. Ama Bubba, Eggie'nin telefonlardan nefret ettiğini söyledi."

"Ediyor ama senin güvende hissetmeni istiyor. Smithville'den ilk döndüğümüzde benden bununla ilgilenmemi istedi. Sadece kimseye bahsetmedim." Nicky tezgâhın üzerinde duran elmayı aldı ve bir ısırık attı. "Bu gece geliyor musunuz?"

"Tabii ki geliyorum."

"Emin misin? Bütün aile orada olacak."

"Sorun değil." Esnedi ve sütü aldı.

"Önce Eggie ile mi konuşmalısın yoksa şimdi ikiniz adına mı konuşuyorsun?"

Darla bardağına süt doldurmadan önce kurda bir göz attı. "Biraz kışkırtıcı birisin, değil mi Nicky Ray?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." "Bence anlıyorsun."

Ona sıırıttı ve gitmek için döndü ama tam kardeşinin göğsüne çarptı. "Hey, Eggie."

Eggie dişlerini gösterdi ve hırladı. Nicky gözlerini yere dikerek kardeşinin etrafından dolandı ve arka kapıdan dışarı fırladı.

Darla gülerek başını salladı ve sütünü içti. "İyi uyudun mu?" Eggie ona sordu.

"Uyuduğumda, evet." Göz kırptı ve yarısı bitmiş süt bardağını ona uzattı. Eggie bardağı aldı ve kalanını bir yudumda bitirdi.

"Şimdi," diye sordu telefona doğru yürürken, "bu neden burada?"

"Güvenlik için. Herhangi bir sorun yaşarsan, sifıra basarsın ve Stacey, kasaba operatörü, şerif ve yardımcılarını hemen buraya gönderir."

"Tüm bunların gerekli olduğuna emin misin,

Eggie?" "İşimi şansa bırakmayacağım.

Seninleyken olmaz."

Darla sırtıttı ve Eggie ona doğru ilerlemeye başladı. Ama yeni telefon çaldı ve Eggie'nin tepkisi şaşırtıcı oldu. Yaklaşık bir metre geriye sıçradı ve telefona tekrar tekrar havlamaya başladı.

Telefonun duvardan sökülmesine ne kadar kaldığını bilmeyen Darla hemen ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

Devam eden gürültüden hiçbir kelime çıkaramayınca Eggie'ye baktı ve "Egbert Ray!" diye bağırdı.

Havlamayı kesti ama sonra sanki elinde canlı bir yılan varmış gibi telefona doğru hırladı.

Yüce Tanrım.

Eggie o lanet telefondan Darla'yı izliyordu. Telefonlardan nefret ederdi.

"Özür dilerim," dedi Darla. "Neydi o? Oh, merhaba, Bayan Pauline. Kim olduğunu biliyor muyum?" Darla nefes nefese kaldı ve kendine baktı. "Evet," dedi telefona doğru. "Evet. Onu tanıyorum. Lütfen onu buraya gönderin. Koruma altında lütfen. Çok teşekkür ederim, Bayan Pauline."

Darla telefonu kapattı ve tekrar kendine baktı. "Tanrım! Giyinmem gerek."

Adamın yanından hızla geçti ve Eggie de onu takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Temizlenmem lazım." Merdivenleri koşarak çıkarken arkasına baktı. "Her tarafım senle *kaplı*."

"Olmalısın da," diye mırıldandı adam, onu merdivenlerden yukarı ve banyoya kadar takip etmeden önce. Kadın duşu açarken adam dışarıda durdu.

"Peki buraya kim geliyor?" diye sordu.

"Patronum."

Eggie'nin gözleri kısıldı. "Patronun mu? Smith bölgesinde bir Van Holtz mu var?"

Darla dönüp Eggie'nin yüzüne baktı. "Egbert Ray, Bernhard Van Holtz'la sakın bir şey başlatma."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eve lanet olası bir Nazi geliyor."

"Öyle biri *değil* ve ona iyi davranacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Bir Van Holtz'a mı? Asla öyle bir şey olmayacak. Ve onun etrafında olmanı istemiyorum."

"O benim patronum."

Eggie ona baktı. "Yani oraya geri mi dönüyorsun?"

Darla gözlerini kırptırdı, sorusuna şaşırdığı belliydi. "Um Ben Gerçekten ..." Ellerini havada çırttı. "Egbert Ray, bütün bunlar için zamanım yok. Şimdi dışarı. Bilinen en hızlı duşu almam ve giyinmem gerekiyor."

Eggie koridora adımını attı ve Darla kapıyı kapattı.

Onun geri dönmeyi planlamasına şaşırmış değildi. San Francisco'ya ve lanet olası Van Holtz'un pasta şefi olarak hayatına geri dönmeyi planlıyordu. Ama onu şok eden şey, onsuz geri dönmeyi planlıyor olmasıydı. En azından birlikte döneceklerinden hiç söz etmediğinde böyle hissetmişti. Kapısına gelen *hercai* bir kurt yüzünden dikkati dağılmışken olmazdı.

Kafası karışmış, sinirlenmiş ve incinmiş olan Eggie aşağı indi, ön kapıdan çıktı ve verandasına oturdu.

Beklemeye başladı.

Darla küçük yazlık elbisesini çekiştirdi, sandaletlerini giydi ve hızla saçlarını taradı.

Merdivenlerden koşarak indi ve bardaklarla bir sürahi tatlı çay almak için mutfığa yöneldi, ama pencereden Bay Van Holtz'un çoktan burada olduğunu, Eggie'nin evinin önünde durduğunu ... ve Eggie'ye baktığını gördü.

"Oh, Tanrım!"

Kapıya doğru koştu ve kapıyı kapıp açtı. Verandaya doğru koşarken iki kurt da diğerine bakmıyordu. Merdivenlerin başında durdu ve Eggie ile patronunun arasına girdi.

"Merhaba Bay Van Holtz."

Kurt ona gülümsedi ve yüzünde gerçek bir endişe ve rahatlama gördü.

"Darla." Merdivenlerden yukarı çıktı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Eggie'nin hırlamasını duydu ama duymazdan gelmeyi tercih etti. "İyi olmana çok sevindim. Smithville'de olanları duydum. Çok üzgünüm."

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Seni neden eve gönderdiğimi söylemeliydim ama seni endişelendirmek istemedim."

Başını iki yana salladı. "Bunu düşünmeyin bile, efendim."

"Orada peşinize düşecekleri hiç aklıma gelmemişti ve sizi geri aramadan önce durumu çözmeyi umuyordum."

"Oh. Çözebildiniz mi?" "Üzgünüm, hayır. Henüz değil."

Darla bundan rahatladığı için kendinden nefret ediyordu ama emin değildi. Eggie onunla kalmasını istiyor muydu? Yoksa şimdilik sadece onunla kalmasını mı? Adamdan bunu anlamak zordu. Sinirlendiği zamanlar dışında duygularını ifade etme konusunda pek başarılı sayılmazdı.

"Sence biraz yürüyebilir miyiz?"

Bay Van Holtz'un soruyu sorarken kendisine bakmadığını fark eden Darla omzunun üzerinden baktı. Eggie şimdi onun arkasında duruyordu - onun hareket ettiğini bile duymamıştı - kollarını göğsünde kavuşturmuş, kurt gözleri Bay Van Holtz'a kilitlenmişti.

Van Holtz'lar uzun boylu ama zayıf kurtlardı. Daha az kas gücüne sahip olmalarına rağmen, iş kavgaya geldiğinde beyinlerini yıkıcı bir etki yaratmak için kullanırlardı. Ve iki sürü var olduğu sürece, Darla'nın nedenini bilmemesine rağmen, Smithler ve Van Holtzlar ezeli düşmanlardı. Yüzyıllar boyunca ikisi arasında Sürü savaşları olduğunu biliyordu. Bunlar çirkin, acımasız ve birçoğunun asla tekrarlanmamasını umduğu şeylerdi.

Darla merdivenleri işaret etti ve Van Holtz'u verandadan uzaklaştırdı. "Bana bir dakika izin verir misin?" diye sordu ve Eggie'nin üzerinde durduğu merdivenlere döndü.

"Hemen döneceğim," dedi ona. "Beni takip etme."

"Seni lanet olası bir Van Holtz'la yalnız bırakmamı mı bekliyorsun?"

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, Egbert Ray Smith. Ben sokaktan topladığın küçük bir fahişe değilim. Anladın mı beni?"

Adam homurdandı ve kadın bunu sorusuna "evet" cevabı olarak kabul etmeye karar verdi.

"Uzun sürmeyecek, Smith bölgesinden ayrılmayacağız, sadece ben dönene kadar bekle."

O bir şey söylemeyince, Van Holtz'un yanına döndü. "Hazır mısın?" diye sordu, gülümsemeye zorlayarak.

Darla'nın o tatlı dilli, şık giyimli, sıska kıçlı zengin piçle uzaklaşmasını izledi.

Eggie Van Holtz'lardan nefret ederek büyümüştü. Her Smith'e doğduğunda öğretilen buydu. Ama şimdi onlardan *gerçekten* nefret ediyordu. Hem de çok.

Bubba Eggie'nin evinden çıktı, ağzı Eggie'nin bir gece önce bulup sakladığı son dilim turtayla doluydu. "Onun senin kadınla gitmesine izin mi vereceksin?"

"İşime karışmak istemiyor musun?"

"Onu öldüremezsin. Babam onun korunacağına dair söz verdi ve annem buna çok kızar."

"Umurumda değil. Neden hâlâ benimle konuşuyorsun?" "Sebebi yok."

Eggie evine geri döndü, kapıyı çarparak kapattı, sonra kurda dönüştü, kıyafetlerini silkeledi ve arka kapıdan çıktı. Sonra Darla ve Van Holtz'u takip etti ve onlardan uzak durmaya dikkat etti.

Dehşete kapılan Darla, ellerini yanaklarına götürerek bir kayanın üzerine oturdu.

"Zavallı Bay Kozlow." Başını iki yana salladı. "Bana karşı hep çok tatlıydı."

Harold Kozlow, Van Holtz restoranının bitişiğindeki lüks kuyumcu dükkânının tam insan sahibiydi ve sigara içiyordu. Darla ne zaman mutfağa ara vermek istese arka tarafa giderdi ve Bay Kozlow'u genellikle orada bulurdu. Zamanla, sigara içmemesine rağmen, arkadaş olmuşlardı. Her zaman sohbet ederlerdi ve ona hamur işleri getirirdi. Darla'nın keyif aldığı hoş ve neşeli bir ilişkiydi bu.

Bay Van Holtz ona, "Onu yaklaşık bir hafta önce buldular," dedi.

"Oh. Bu korkunç." Darla gözlerini kırptırdı. "Ama ... bunun benimle ne ilgisi var? Bay Kozlow'a bir şey olduğunu görmedim."

"Seni tatile göndermeden iki gece önce Bay Kozlow'un oğulları Alvin ve Petey'i gördün mü?"

Darla'nın dudağı biraz kıvrıldı. O ikisinden hiç hoşlanmamıştı. Tüylerini diken diken etmişlerdi. "Sanırım öyle. Yanlış hatırlamıyorsam. Ama sadece bir saniyeliğine ya da

iki."

"Ama sizi gördüler?"

"Sanırım gördüler."

"Ertesi gün tutuklandılar." "Ne için alındılar?"

"Polis, babalarını öldürdüklerini gören bir tanıkları olduğu için olduğunu söyledi."

Darla başını salladı. "Ben değildim."

"Biliyorum ama nedense sen olduğunu düşündüler. En azından bir süreliğine."

"Ne demek bir süre?"

"Senin olmadığınızı anlamış olmalılar çünkü asıl tanık, polislerin güvenliği için bu kişiyi koydukları otel odasında öldürüldü."

"Bu korkunç bir şey." Darla bir dakika düşündü. "Ama onları gören kişiyi buldularsa, neden hâlâ benim peşimdeler?"

"Hâlâ senin bir şey gördüğünü düşünüyor gibiler."

"Ben görmedim. Babalarının dükkânının arka kapısından çıktılar ve ben de onları gördüğümde her zaman yaptığım gibi restorana geri döndüm."

"Onları son gördüğünüzde babaları da yanlarında mıydı?"

"Hayır." Bir an düşündü. "Hayır. Bay Kozlow'u hiç görmedim. Spor çantaları taşıyorlardı ama ..."

Van Holtz tek kaşını kaldırmış ona bakıyordu ve Darla tiksintisini gizleyemedi. "Eeew. Babaları o çantaların içindeydi, değil mi?"

"Muhtemelen."

"Zavallı Bay Kozlow!"

"Sorun şu ki Darla, onları hâlâ babalarının ölüm mahalline yerleştirebilirsin. Sen hâlâ bir tehditsin."

"Polisle konuşmak zorundayım."

"Seni korumak için mi?"

"Hayır. Onlara gördüklerimi anlatmak için."

Van Holtz başını salladı. "Darla, bunu yapman gerektiğini sanmıyorum."

"Yapmaman gerektiğini biliyorum ama yapmam gereken bu. Yapılacak en doğru şey bu. Eğer Bay Kozlow'un oğulları onu öldürdüyse, bunun bedelini ödemeliler." Ayağa kalktı ama Van Holtz onun elini tutarak uzaklaşmasını engelledi.

"Henüz bir şey yapma." Onu serbest bıraktı. "Lütfen. Bana ve sürüme birkaç gün daha verin, bakalım bunu bir şekilde düzeltebilecek miyiz?" Kız tereddüt edince, "Lütfen, Darla." diye zorladı.

Darla iç çekti. "Pekâlâ."

"Teşekkürler, Darla."

"Ben teşekkür ederim." Kadın küçük bir omuz silkti. "Seni geri götüreyim."

"Sorun değil. Kendi yolumu kendim bulabilirim." Onu kayaya doğru götürdü.

"Neden bir süre burada oturmuyorsun? Rahatlamaya çalış."

"Teşekkürler Bay Van Holtz."

Adam gülümsedi, Darla'nın omzunu sıvazladı ve uzaklaştı.

Darla bacaklarını kayanın üzerine çekti ve çenesini dizlerine dayadı. Kollarını baldırlarına doladı ve bir iç geçirdi. Bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ve ilk kez bunun farkına varmak onu rahatsız etmişti.

Eggie koşar adımlarla arka kapıdan geçip mutfağa girdi. Oraya vardığında insana dönmüştü ve kot pantolonunu çekti. Tam tişörtüne uzanmıştı ki bir koku aldı ve mutfak masasının üzerinde bıraktığı silahı alıp kendi bölgesindeki yabancı kurda doğrulttu.

Van Holtz hareket etmedi ve paniklemedi.

"Son birkaç yıldır meşhur Egbert Ray Smith hakkında çok şey duydum." Başını salladı. "İster inanın ister inanmayın, umarım hakkınızda söylenenlerin hepsi doğrudur. Çünkü Darla'nın şu anda tam da ihtiyacı olan şey sensin."

Darla eve döndüğünde Bay Van Holtz gitmişti, Eggie de öyle. Darla, Eggie'nin Bay Van Holtz'u aramak yerine geyik avlamaya gittiğine inanmaya karar verdi.

Başka ne yapacağını bilemediği için mutfak masasına oturdu ve kız kardeşleriyle yarışmak için bu turtaları yapacaksa ihtiyaç duyacağı malzemelerin listesini hazırladı. O düvelerin en iyi işlerini çıkaracaklarını biliyordu ve Darla onların kazanmasına izin vermeyecekti. Ayrıca, bu kadar saçma bir şeye odaklanmak, bir spor çantasına tıkılmış zavallı Bay Kozlow'u düşünmekten daha kolaydı ... *birkaç* spor çantası.

Ürperdi ve listesini bitirdi. İşi bitince yukarı koştu ve elbisesini çıkarıp daha rahat bir şort ve tişört giydikten sonra mutfakta biraz daha oturdu. Eggie'nin ne kadar kalacağını bilmiyordu. Adam avlanmayı seviyordu ve annesinin evine gidip ailesiyle ilgilenmeden önce bugün daha fazlasına ihtiyacı olabilirdi.

Eggie'nin dün gece arabasının anahtarlarını bıraktığı tezgâha göz attı. Başka tarafa baktı, dudağını ısırđı ve geri döndü.

"Oh, ne zararı olur ki?" diye sordu havaya, ayağı kalkıp tezgâha doğru koşarak anahtarları kaptığında. Ayrıca mutfak çekmecesine gitti ve orada içinde birkaç bin dolar, bir silah ve Eggie'ye benzeyen ama aynı isme sahip olmayan birkaç farklı kişinin pasaportunun bulunduğı bir kutu buldu. İhtiyacı olandan daha fazla olan yüz doları çıkardı ama tedbiri elden bırakmadı ve kutuya Eggie'ye I.O.U. olduğunu bildiren bir not koydu.

İşini bitirdikten sonra dışarı çıktı ve Eggie'nin arabasına bindi.

Plymouth'u çalıştırdı ve mırıldanarak canlanırken gülümsedi. Darla'nın kendine ait bir arabası yoktu çünkü hayatında fazladan yük taşımaktan hoşlanmıyordu ama kız kardeşleri gibi o da gerçekten güzel arabaları seviyordu. Özellikle de bakımlı olanları.

Yola çıkan Darla etrafına bakındı, yakınlarda kimsenin olmadığını gördü ve gaza bastı.

Saatte yüz beş mil hıza ulaştığında, müthiş bir zaman geçiriyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Darla bir ışıktaki durduğunda, Eggie'nin ona bahsettiği Collinstown tarafsız bölge şekil değiştiren bakkalına yarım milden fazla bir mesafe kalmamıştı. Nefesini bırakarak koltuğuna geri oturdu. İşte bu harika hissettirmişti.

Sol tarafında erkeklerin kendisine bağırdığını duydu ve dört erkek aslanla dolu üstü açık altın rengi bir Mercury Cougar XR7'ye baktı.

"Hey, güzelim!" diye bağırdı içlerinden biri, arabanın radyosunda çalan Black Sabbath'ın arasından. "Çok güzel bir sürüştü hayatım. Koşuyor muydun?"

Güldü ve onlara küçük bir el salladı. Işık değişti ve yola koyuldular, altın ve kahverengi aslan yeleleri rüzgârda dalgalanıyordu.

Darla mağazaya varmıştı ve tam otoparka giriyordu ki bir Chevrolet Nova SS önünü kesti, Nova'nın arka tarafı Eggie'nin arabasının tamponuna çarptı.

Darla frene bastı ve bir inilti çıkardı. Eggie'nin arabası. *Eggie'nin arabası!*

O kadar utanmıştı ki, Nova'nın sürücü kapısı açılıp da uzun boylu, sarışın bir kadın dışarı çıkana kadar arabayı kimin kullandığını fark etmedi. Darla'ya baktı, sırtıttı ve "Bunun için üzgünüm tatlım. Seni görmedim."

Arabadaki dişi aslanlar güldü ve Darla bu dişilerin ışıklarda kendisiyle konuşan erkek aslanlarla bağlantılı olduğunu anladı.

"Saçmalık, kıskançlık saçmalığı," diye hırladı ve Dişi aslanın kendi aracına geri dönmesini izledi. Darla yine de gitmelerine izin verecek değildi. En azından Eggie'nin arabasını tamir ettirmek için para ödeyeceklerdi!

Ancak Darla bir şey yapamadan, parlak kırmızı bir Dodge Challenger kedilerin arabasına o kadar büyük bir güçle çarptı ki, onların aracını Darla'ninkine doğru itti. Darla ciyakladı ve irkildi.

"Beni öldürecek." Ancak Darla, Janie Mae ve Francine'in Dodge'dan indiğini gördüğünde bu konuda endişelenecek zamanı olmadı. Janie'nin şoför kapısını çarpma şekline bakılırsa kesinlikle havasındaydı.

Darla hemen arabadan inip koştu ve Janie ilk yumruğu atamadan Janie ile Dişi aslanların arasına girdi.

"Janie, dur!"

"Vay, vay, vay," diye alay etti Dişi Aslan diğer kediler arabadan inerken. "Bu Janie Mae öp Yığını değil mi? Görüyorum ki dünyaya bir yalaka daha getirmeyi planlıyorsun."

Darla Dişi Aslan'a döndü. "Kapa eneni!"

Dişi aslan Darla'ya baktı. "Kimsin sen?"

"Seni ilgilendirmez."

Diğer kedilerden biri Dişi Aslan'ın kulağına fısıldadı ve Dişi Aslan tekrar Darla'ya baktı.

"Sen mi? Ve o hilkat garibesi Eggie Smith mi?"

Ve Darla kendini durduramadan küçük domuzun suratına bir tokat attı. Janie Mae'nin aksine, bu domuz ona tokat atmıştı.

Tabii ki bu sadece Janie ve Francine'in öfkesini açığa çıkardı. Artık Roberta ve Janette de ortaya çıkmıştı. Kullandıkları Pontiac GTO'dan fırladılar ve Tanrı'nın gazabı gibi diğer Dişi Aslanların üzerine geldiler.

Hiç hoş değildi.

Darla hepsini durdurmak için elinden geleni yaptı ama Collinstown şerif Yardımcıları ortaya çıktıktan sonra hiçbiri işe yaramadı ya da bir önemi kalmadı. Ve o aylar da bundan hiç memnun değildi.

★ ★ ★

Eggie'nin babası eline bir bira aldı ve yanındaki sandalyeye oturdu. Eggie'nin annesi ve teyzeleri akşam yemeği için arka bahçedeki mobilyaları yerleştirirken onlar da ön bahçede oturdular.

"Gerçekten tanıklık etmek istiyor mu?"

"İstediğini sanmıyorum baba. Ama verecek. Onu tanıyorum." "O ahlaklı tiplerden biri mi?"

"Evet."

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun, oğlum." "Yapmamı istemeyecektir."

Babası ona kaşlarını çattı. "Neden ona bir şey söylemek zorundasın ki?" "O bilir. O her zaman bilir."

Babası kıkırdadı. "Evet. Annen de bu yeteneğe sahip. Beni yalan söylerken yakalayabilen tek kadın." Eggie'ye baktı. "Bunu sevdin mi oğlum?"

"Bayıldım."

"Annen biraz zayıf olduğunu söylese de mi?" "Baba."

"Sadece bunun farkında olman gerektiğini söylüyorum." "Tamamen farkındayım ve o zayıf değil."

"Pekala, pekala. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, kardeşlerin kıskanıyor."

"Hayır, kıskanmıyorlar. Arkadaşlarını seviyorlar."

"Elbette seviyorlar. Ama senin eşin sana karşı çok iyi."

"O benim eşim değil, baba."

"Ne beklediğini bilmiyorum evlat. Birlikte olduğumuz ilk hafta sonu anneni işaretledim. Ona tutunmam gerektiğini yoksa onu kaybedeceğimi biliyordum."

"Şu anda bunun için endişelenemem. İlk endişem onu güvende tutmak." "Yani kendi başının çaresine bakamıyor mu?"

"Baba, beni delirtiyorsun. Bir saniye önce bana onu neden hala işaretlemediğimi soruyorsun, sonra da onun ne kadar zayıf olduğundan bahsediyorsun."

"Omuzlarının üstündeki kafayla düşündüğünden emin olmaya çalışıyorum." Eggie neden rahatsız olmuştu ki? Bazı günler gerçekten bilmiyordu.

"Belki de bir bakmalıyım," diye önerdi babası. "Hayır baba," dedi Eggie hemen.

"Ama ben sadece-"

"Hayır." Çünkü Eggie babasının her şeyi daha da kötüleştireceğini biliyordu. "Senden hiçbir şey yapmanı istemiyorum."

"O zaman bana neden geldin?"

"Bilmiyorum. Babamla konuşmak için belki?" Babası kaşlarını çatı. "Bilirsin işte... baba-oğul sohbetleri." Kaşları daha da çatıldı ve Eggie içini çekti. "Unut gitsin."

"Unutacağım."

Eggie tam kalkıp eve gitmek üzereydi ki kardeşleri ailelerinin evinden dışarı fırladı.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Babaları sordu.

"Kızlar yine Collinstown hapishanesinde," dedi Bubba kamyonetine doğru giderken.

Eggie ve babası, Benji yanlarından geçip "Neye güldüğünüzü bilmiyorum Egbert Ray. Senin kız da orada."

Darla baş ağrısını geçirmek için umutsuz bir çabayla başını ovuşturdu ama işe yaramıyordu.

Gerçi bunun muhtemelen barlar arasında sürüp giden tartışmalarla da ilgisi vardı. Ayılar Darla ve kız kardeşlerini bir hücreye, yerel Barron Pride'ın kız kardeşleri olan Dişi aslanları da diğer hücreye koymuştu. Ve o zamandan beri hiçbiri susmamıştı.

"Arabama ne yaptınız?"

Darla gözlerini açtı ve kocaman bir iç geçirdi. Eggie'yi gördüğü için çok rahatlamıştı. Sonra suçlayıcı bir parmakla diğer hücreyi işaret etti. "O düve arabanıza çarptı!"

"Senin orospun bizim erkeklere vuruyordu!"

Eggie Darla'ya baktı, kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten mi?" "Değildim!"

Memurlar içeri girdi ve hücreleri açmaya başladı. "Hepiniz cezalarınızı ön tarafta ödeyebilirsiniz."

"Her zamanki gibi mi?" Bubba, Janie'nin dışarı çıkmasını beklerken sordu. Mutlu görünmüyordu ve Darla onu suçlamıyordu. Çocuğuna beş aylık hamileydi ama hâlâ kedilerle yumruk yumruğa kavga ediyordu. Sadece ... hayır.

"Her zamankinden ne var?" Eggie hücreden çıkan Darla'nın elini tutarken sordu.

"Bu seferki kavga için burada değil," diye açıkladı şerif yardımcısı. "Değil mi?"

"Durdurmaya çalışıyordu."

"O zaman neden-"

"Saatte otuz mil hızla giderken yüz on kilometre hızla gittiği için burada."

Tüm hapishane sessizliğe büründü, tüm gözler Darla'ya odaklandı.

"Ben sadece ..." Boğazını temizledi, tekrar denedi. "Arabanın neler yapabildiğini görüyordum."

"Ve yüz on yapabiliyor mu?" Eggie sordu. "Görünüşe göre."

"Yardımcılarımız onu Miller's Road'da kaybetmişler ama marka ve modelini kaydetmişler. Sonra kavgaya gittiler ve aracı orada gördüler."

"Doğru," dedi Eggie. "Anladım."

Eggie ona baktı, başını salladı ve yürümeye başladı. "Uh . . .
Eggie?"

Durdu, ona odaklandı.

Darla omuz silkti ve "Hâlâ markete gitmemiz gerekiyor" diye itiraf etti. Hırladı ve çıkıp gitti... Gerçi kız onu suçlamamıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kız kardeşlerin hepsi Eggie'nin evinde pişirmeye başladı ve turtaları bitirdikten sonra Bayan Pauline'e getirdiler.

Lewis kardeşler geldiğinde "aile yemeği" başlamıştı ve Darla bunu bir akşam yemeğinden çok bir parti olarak nitelendiriyordu. Ona göre akşam yemekleri yemek odasındaki tek bir masada oturmaktan ibaretti ama Smith'lere göre arka bahçede sıra sıra dizilmiş birçok masa, müzik ve parıltıdan ibaretti. Bir sürü parlaticı. Yine de şaşırtıcı değil. Smith'ler on yıllar boyunca paket paralarını kaçak içkiden kazanmışlardı.

Darla, Eggie'yi Collinstown hapishanesinde yüklüce bir para cezasını ödeyip kamyonetinin anahtarlarını ona verdiğinden beri görmemişti. "Altmışın altında tut," diye emretmişti ve Darla da söz verdiği için aynen öyle yapmıştı. Kız kardeşlerini çok kızdırmıştı.

Ne diyebilirdi ki? Lewis kardeşlerin tek ortak noktası buydu. Hızlı arabalara olan aşkları. Darla bile. Hiçbir şey onun için gaza basıp kontrolü kaybetmeden dar bir dönüş yapmak kadar özgürleştirici olamazdı. Ona göre hayatta çok az şey bu duygunun yerini tutabilirdi.

Kız kardeşlerinin tatlı masasına turtaları koymalarına yardım etti ve itiraf etmeliydi ki yemekleri *harika* görünüyordu. Her birinin kendi işini yapmasının aksine, turtaları kısa sürede bitirmek için hep birlikte çalışmışlardı ve kız kardeşleriyle gerçekten gurur duyuyordu. Yine de, o kedilerin peşinden ... şey ... gibi gittikleri halde onlara nasıl hala kızgın olabilirdi ki?

. Barrons'ın Eggie'nin arabasına çarptığını gördüklerinde kedilerin peşine düşen köpekler gibi? Yani uzun zamandır ilk kez birlikte çalışmışlar ve harika bir iş çıkarmışlardı.

"Eggie'yi bulacağım," dedi Janie'ye.

Kız kardeşi itiraz etmedi, sadece başını salladı ve gülümsedi. Janie Eggie'yi bir gün öncesine göre daha çok sevdiğinden değildi ama Darla, Eggie'nin Darla'nın cezasını tek kelime bile şikâyet etmeden ödemiş olmasının kız kardeşi için önemli bir anlamı olduğunu hissediyordu. Sanki ikisinin de varlığından haberdar olmadığı bir sınavı geçmişti.

Kalabalığın arasından yürüdü, onu selamlayan insanlara gülümsedi. Eggie'nin hiç tanışmadığı ama bir şekilde onun adını bilen akrabalarına. Bu çok garipti.

Havayı kokladı ve Eggie'nin kokusunu takip ederek ormana doğru yürüdü. Onu bir ağaç kütüğünün üzerinde oturmuş, uzaklara bakarken buldu. Dalgın görünüyordu. Ya da kızgın. Ya da dalgın ve kızgın. Bunu gerçekten bilmiyordu.

Darla onun yanında durarak, "Arabanız için *çok* üzgünüm," diye söze başladı.

Eggie gözlerini kırıştırdı ve ona baktı. "Arabam mı?"

"Hatırladın mı?"

"Ah. Evet." Başını salladı, tekrar uzaklara baktı. "Tamir edebilirim, sorun değil."

"Yapabilir misin?"

"Motoru olan her şeyi tamir edebilirim. Kardeşlerim de öyle. Frankie de güzel kaporta işleri yapar. O küçük göçüğü bile halleder."

"Sormadığım için özür dilerim."

Tekrar ona baktı. "Neyi sormadın?"

"Arabanı ödünç alma konusunu."

Omuz silkti. "Bunun bir önemi yok."

Gerçekten mi? "Ama öylece aldım. Sormadım ki."

"Arabayı kullanmanı istemeseydim anahtarları dışarıda bırakmazdım." "Ceza için kesinlikle üzgünüm."

Hâlâ ona bakarak, "Ne cezası?" diye sordu.

Darla biraz sinirlenmeye başlamıştı. "Ödemen gereken ceza.

. senin iznin olmadan aldığım arabanla hız yaptığım için mi?"

"Eh. Bu gerçekten umurumda değil."

Ellerini havaya kaldıran Darla, "O zaman neyi umursuyorsun?" diye sordu.

"Seni."

Bu basit yanıt Darla'nın yüzünden ayak parmaklarına kadar kızarmasına neden oldu. "Ah."

"Ayrıca," diye ekledi, "o polisler çok etkilendiler." Eggie sırtıttı. "Böyle araba kullanmayı nereden öğrendin?"

Biraz güldü. "Babamdan. Küçükken sırayla kucağına oturmamıza ve arabayı mağazanın otoparkında sürmemize izin verirdi. Ayaklarımız pedallara değmezdi bile."

"Peki bir kere dokununca?"

Omuz silkti. "O zaman bizi durduracak bir şey yoktu." İkisi de güldü ve Darla ekledi, "Tanrım, annem de babamı bu yüzden hiç affetmedi. Kontrolden çıkmış dinsizler olmamızın onun suçu olduğunu söyledi."

Adamın kolu uzandı ve Darla'nın beline dolanarak onu kendine çekti. "Bana bak, Darla Mae." O da baktı. "Arabama ihtiyacın varsa, arabamı alırsın. Paraya ihtiyacın varsa, alırsın. Not bırakmana gerek yok. Silahıma ihtiyacın varsa, lanet olsun kadın, silahımı kullanırsın."

"Ben bir barışseverim, Eggie," diye burnunu çekti. "Silahlardan hoşlanmıyorum." Ama Eggie ona bakmaya devam edince ekledi: "Silah *kullanmayı* biliyor olabilirim ama silahlardan hoşlanmıyorum."

"Nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

"Annem ısrar etti. Her Güneyli kadının silah kullanmayı bilmesi gerektiğini, böylece Yankee askerleriyle daha fazla sorun yaşayabileceğimizi söyledi."

"Smithville'e çok sayıda Yankee askeri mi geliyor?"

"Annem hazırlıklı olmayı sever."

"Akıllı kadın, bu yüzden kızına yapması gerekeni yapması konusunda güveniyorum. Sormana gerek yok."

"Bunu takdir ediyorum,
ama ..." "Ama ne?"

"Madem bana bu kadar güveniyorsun, neden bugün beni ve Bay Van Holtz'u takip ettin?"

Lanet olsun bu kadına! Dürüst olmak gerekirse onu hiçbir şekilde geçemiyordu. Eggie bir iç çekti. "Takip ettim çünkü Van Holtz kurtlarına güvenmiyorum."

"Van Holtz'a mı güvenmiyorsun yoksa bana mı?"

"Sana güvendiğimi söyledim, Darla. Ama, bilirsin ..."

"Hayır. Bilmiyorum. Ne bilmem gerekiyor ki?"

Omuz silkti. "Çay ve kek yaşam tarzıyla süslü zengin kurt." "Bence o daha çok kahve sever."

"Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?" "Sadece kahve."

Eggie gözlerini devirdi. "Demek istediğim, Darla Mae, o zengin ve çekici biri ve sana hak ettiğin hayatı satın alabilir."

"Sadece zengin biriyle birlikte olacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Bence sen sadece zengin biriyle birlikte olmayı hak ediyorsun ve Smith'ler asla zengin olmayacak."

"Bu kadar sığ olduğumu bilmiyordum."

"Ben asla-"

"Eğer paranın benim için önemli olduğunu düşünüyorsan, o zaman büyük bir hata yapıyorum demektir."

Darla uzaklaşmaya çalıştı ama Eggie kollarını sıkarak onu kendine çekti. "Paranın senin için bir şey ifade etmediğini biliyorum Darla. Ama rahat olmayı hak ettiğini de biliyorum."

Şimdi gerçekten iğrenmiş görünüyordu. "Rahat mı? Rahat olmak istediğimi mi sanıyorsun? rahat mı?" Uh-

oh.

"Şey-"

"Benim şımartılmak isteyen küçük, boş bir prenses olduğumu mu düşünüyorsun?"

Eggie gözlerini kısarak ona baktı ve "Az önce söylediğin şey kötü sayılırsa değil. . kötü."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım bana ne dediğini duydun."

"Evet."

"Ve?"

"Ve sanırım o büyük, aptal köpek gözleriyle seni soyuyordu. Ona güvenilmez. Ayrıca Van Holtz'ların uyuzla ilgili gerçek bir sorunu olduğunu duydum."

"Öncelikle, Egbert Ray Smith, Bay Van Holtz'un kendini adadığı bir eşi var. İkincisi, Van Holtz'larda en az on yıldır uyuz hastalığı görülmedi."

"Bu beni daha iyi hissettiriyor. Ayrıca gençlik hastalığı yaydıklarını da duydum. Onlar pis, iğrenç hastalıklı köpekler, etrafta dolaşıp sizin gibi masum güzel Dişi Kurtlara hastalık yayıyorlar."

"Eggie Ray!"

"Bu doğru. O sürünün erkekleri Köpeklerden Bulaşan Hastalıklara sahip olmalarıyla bilinirler. CTD."

"Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim: Van Holtz'lar-" Darla konuşmayı aniden kesti ve biraz geriye yaslanarak gözlerini Eggie'nin yüzüne dikti. "Egbert Ray Smith ... kıskandın mı?"

Eggie homurdandı. "Van Holtz'u kıskanan bir Smith mi? Neden sordunuz? Cehennem mi dondu?"

"Yani kıskanmıyor musun?"

"Hayır. Kıskanmıyorum. Smith'ler buna çılgınca konuşmak derdi."

"Huh. Anlıyorum."

"Lanet olası bir adamı kıskanmak için hiçbir nedenim yok-

" "Küfür!"

"-Van Holtz, ve şimdi de başlamayacağım. Kimse için. Sadece dostça bir uyarıda bulunuyordum."

"Van Holtz'lar ve onların CDT'si hakkında

mı?" "Aynen öyle."

Darla onun kollarında döndü ve kucağına oturdu. "Kardeşlerinin aksine . . . sen biraz *sessiz* bir aptalsın."

"Bazen." Eggie başını kaşdı. "Yine de benim hatam değil. Bu *senin* hatan!"

"Benim hatam

mı?"

"Kafamı karıştırıyorsun ve bana aptalca ve saçma şeyler yaptırıyorsun. Asla yapmayacağım şeyler!"

"Ne gibi?"

"İyi yaptığım şeyi yapmak yerine, yani *senin* şu katil arkadaşlarını avlamak yerine-"

"Onlar benim arkadaşım değil!"

"-ve bir daha zarar görmemen ya da risk altında olmaman için onları öldürmek, bunu yapmıyorum çünkü bunu yapmamı istemeyeceğini biliyorum. Onun yerine burada oturmuş, *ailemle* akşam yemeği yemek üzereyim. Bu da *senin* hatan, çünkü sen olmasaydın beni davet etmezlerdi."

"Tabii ki davet ederlerdi."

"Darla, kimse benim etrafta olmamdan hoşlanmıyor." "Ben seviyorum."

Eggie onu inceledi. "Hoşlanıyor musun?"

"Buradayım, köpek uyuzu ve diğer saçmalıklar hakkında tartışıyorum, Eggie Ray. Bunun tek nedeni de *senin* yanında olmayı sevmem olmalı. Çok sevimli ve çekicisin. . kendi korkunç, yırtıcı tarzında, bu da benim için iyi çünkü, bilirsin Dişi kurt."

Kolları hâlâ Darla'nın etrafında olan Eggie ona sıkıca sarıldı ve yüzünü Darla'nın boynunun kenarına gömdü. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey, Darla Mae."

"Biliyorum hayatım, ama biraz çabayla bunu *senin* için daha iyi hale getirebileceğimize eminim."

Eggie kıkırdadı ve Darla'nın belini kavrayarak onu yukarı kaldırdı. Kız biraz ciyakladı ve güldü ve adam bu sese bayıldı. Onu etrafında döndürerek

Onu kucuğına oturtup yüzünü ona çevirdi, bacaklarını beline doladı.

Yerleştikten sonra Darla, Eggie'nin saçlarını yüzünden itti ve korkmadan gözlerinin içine baktı. "Sakalların yeniden çıkıyor."

"Evet."

"Göreve döndüğünde tıraş olman gerekecek mi? Ve saçını kesmen?"

"Bana ne yaptırdıklarına bağlı. Ben diğer denizciler gibi değilim Darla. Eğitimim farklıydı, görev yerim farklı,  niformamı nadiren giyiyorum, yaptığım iş bile farklı."

"Askere mi alındın?"

Homurdandı, biraz gülümsedi. "Smithler askere alınmaz." "Hayır, askere alındığım zamanları kastediyorum."

"Smithler askere alınmaz," diye tekrarladı. "Birinci Dünya Savaşı sırasında başımıza gelenlerden sonra olmaz."

"I. Dünya Savaşı sırasında ne oldu?"

Eggie ona baktı ve sonunda "Hiçbir şey" diye cevap verdi. Kızın gözleri kısılinca konuşmaya devam etmeye karar verdi. "Her neyse, bize artık özel durumlar dışında orduya giremeyeceğimiz söylendi. Aslında Temel Eğitime başlamadan önce altı haftalık bir değerlendirme sürecinden geçtim."

"Birinci Dünya Savaşı sırasında olan hiçbir şey yüzünden mi?"

"Hı-hı."

"Sen *en kötü* yalancısın."

Eggie içini çekti ve "Bu benim güçlü yanım değil" diye itiraf etti.

Darla bir şeyler söylemeye başladı ama annesi arka bahçeden bağırarak ondan önce davrandı. "Eggie! Darla Mae! Haydi, siz ikiniz. Yemek yemek üzereyiz."

"Hemen geliyorum," diye seslendi Darla.

"A  mısın?" diye sordu ona.

"Açlıktan  l yorum." Ellerini onun omuzlarına bastırdı. "Ama önce sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Daha önce söylediğiniz bir şey. Bay Kozlow'un oğullarının peşinden gitmemekle ilgili. . . ." Eggie başını salladı. " stemeyeceğimi bildiğin için yapmadığını söylemiştin."

"Evet. Birini avlamanın ve onlar seni yakalamadan önce onları yakalamanın senin için doğru olmayacağını biliyordum."

"O l m a z d ı . Kız kardeşlerimin bu tür konularda benimle aynı fikirde olmayacağını biliyorum ve ben de aynı şekilde hissedeceğimi söyleyemem."

yeğenlerimden biri olsaydı, ama benim için ... kişisel olarak ... bu beni rahatsız ederdi."

"Biliyorum. Bu yüzden burada kucağımda senle oturuyorum ve annem gelip bir şeyler yememiz için çılgık atıyor, San Francisco'da en iyi yaptığım şeyi yapmıyorum."

"Söylediklerimi ciddiye alman benim için çok şey ifade ediyor. Bana yeterince saygı duyman."

"Darla, eğer tam karşımızda durup sana zarar vermeye çalışıyorlarsa, ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Ama Smith'lerin normalde yaptığı şeyin senin yapacağın şey olmadığını biliyorum. Bunu anlıyorum." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ama babam anlamıyor."

"Baban mı?"

"Evet, seni ve vahşi kız kardeşlerini hapisten kaçırmadan önce gidip onunla konuştum."

"Biz hapiste değildik. Ne dedi peki?"

"Kabul etmiyor ama kabul etmeyeceğini bilmem gerekirdi. Büyük bir hata yaptığımızı düşünüyor ama ona geri çekilmesini söyledim. Bu işi kendi yöntemlerimizle halledeceğimizi söyledim. Bundan hoşlanmadı ama sanırım dinledi. Bir kez olsun. Belki de." Kızın yüzünü inceleyen Eggie kaşlarını çattı ve sordu, "Darla . . . ağlıyor musun?" diye sordu.

Darla burnunu çekti ve parmak uçlarıyla gözlerinin kenarlarını sildi. "Beni dinlemen benim için çok şey ifade ediyor. Beni *duyman*."

"Nasıl duymayayım? Benimle konuşan tek kişi sensin."

"Oh, Eggie!" Darla aniden gözyaşlarına boğuldu ve kollarını onun boynuna doladı.

Eggie onun sırtını okşadı ve onu rahatlatmaya çalıştı. "Sorun yok. Senden başka kimseyle konuşmayı sevmiyorum. Sesini rahatsız edici bulmuyorum. Çoğu insanın sesini rahatsız edici buluyorum. Şimdi düşünüyorum da . . . Çoğu *insanı* rahatsız edici buluyorum. Benimle konuşsunlar ya da konuşmasınlar."

Kadın geri çekildi ve adam şimdi onun güldüğünü fark etti. "Bunu benim için açıklığa kavuşturmana sevindim."

"Güzel." Elleriyle yüzünü çerçeveledi ve başparmaklarıyla yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Şimdi herkes trajik bir şekilde yapmadığımız bir şeyi yaptığımızı düşünmeden önce gidip sana yiyecek bir şeyler alalım."

Birlikte ayağa kalktılar ve Eggie, Darla'nın mükemmel kışındaki var olmayan kiri silmeyi bitirmesini bekledikten sonra onun elini tuttu ve yemeğe doğru yola koyuldular.

"Eggie?"

"Ha?"

"Herkese bir Van Holtz'u kıskandığını söyleyebilir miyim?"

"Önümüzdeki hafta oturabilmek istiyorsan hayır." "Egbert Ray!"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yemek iyi geçti, herkes rahattı, eğleniyordu ve yemekler gerçekten çok lezzetliydi, özellikle de Bayan Pauline'in kızarmış tavuğu.

Ancak gecenin en gözdesi kesinlikle Darla ve kız kardeşlerinin yaptığı turtalar oldu.

Turtalarında iyi iş çıkardıklarını biliyordu, genelde çıkarırlardı ama herkesin turtalarını büyük bir hevesle mideye indirmesi ve ardından gelen tarif istekleri onu gerçekten şaşırtmıştı. Lewis kardeşlerin hiçbirinin vermeyeceği tarifler. Aslında Darla'nın tariflerine ya da sadece birileri için turta yapmasına yönelik talepler arttıkça, Darla'nın aklına da -şaşırtıcı bir şekilde- hoşuna giden bir fikir gelmeye başlamıştı.

Yine de şimdi bunu düşünmek için çok erkendi. Bunun yerine Bayan Pauline'in ortalığı toplamasına yardım etti.

"Ee, Darla," diye başladı Bayan Pauline, "nasılsın?" Darla başını salladı. "İyiym, Bayan Pauline."

"Emin misin?" Biraz eğildi, elinde kâğıt tabaklar ve plastik bardaklarla dolu bir çöp torbası vardı. "Az önce ağlıyormuş gibi görünüyordun."

"Oh, önemli bir şey değildi. Sadece duygusal bir karmaşa içindeydim." "Darla Mae. . . şu çok eşlilerden biri olduğun doğru mu?"

Darla dondu kaldı ama paniklemeden önce, "Çok eşliler mi?" diye sordu.

"Evet. Hani kavga falan etmiyorsunuz ya? Bir milyon yıl önceki Kızılderili adam gibi."

Darla rahatlamış bir nefes verdi. "Gandhi," diye açıkladı, ancak zaman çizelgelerini açıklamakla uğraşmadı. "Ve evet, kendimi bir *pasifist* olarak görüyorum."

"Yani savaşmıyor musun?"

"Şey-" diye başladı ama kız kardeşlerinin güldüğünü duydu ve onlara ters ters baktı. Hemen başka ilginç bir şey bulmuş gibi davrandılar ve Darla yeniden Bayan Pauline'e odaklandı. "Kavga etmemeyi tercih ederim. Olayları makul ve tarafsız bir şekilde tartışmayı tercih ederim."

"Şu oturma eylemlerinden herhangi birine katıldın mı?"

"*Oturma* eylemleri ve evet. Birkaç tanesine katıldım. Ayrıca bazı yürüyüşler de yaptım." "Ne için?"

Darla omuz silkti, geçmişini düşündü. "Kadın hakları için, ırksal eşitlik için, savaşı bitirmek için."

Bayan Pauline iri kollarını devasa göğüslerinin altında kavuşturdu ve Darla'yı inceledi. "Ne için?"

"Pardon?"

"Bunların seninle ne ilgisi var?"

Darla kız kardeşlerine baktı ama onlar da kendisi kadar şaşkın görünüyorlardı; Janie Mae ona kocaman bir "anladım" omuz silkmesi yaptı. "Uh, sanırım gerçekten-"

"Demek istediğim, sen bir Dişi Kurtsun. Hayatına ne koyarsan onu alırsın. Bir erkeğin seni engellemesine asla izin vermezsin. Irk kimin umurunda? Asıl sorun türler. Aptal kediler ve sırtlanlar gibi. Ayları da pek sevmem ama şu lanet bal hakkında konuşmayı bıraktıkları sürece ne renk oldukları ya da hangi tanrıya dua ettikleri umurumda değil. Ve savaş, erkeklerimizin avlanma becerilerini geliştirmeleri için bir fırsattır. O halde neden kulağa tamamen insani sorunlar gibi gelen şeyler için yürüyüşe çıkasınız ki?"

Bu, Darla'nın daha önce kendi akrabalarından duyduğu argümanlardan biriydi ve o zaman da onu rahatsız etmişti. "Çünkü her şey herkesi etkiler Bayan Pauline. Öylece oturup tam insanların birbirlerine bunu yapmasına izin veremeyiz ve bundan etkilenmeyeceğimizi düşüneyiz. Onların sorunlarının hiçbir önemi yokmuş gibi davranamayız. Şahsen ben, şekil değiştirenler ve daha güçlü varlıklar olarak, sırf cinsiyetleri, ırkları ya da dinleri yüzünden kötü muamele gören ya da istismara uğrayan daha zayıf tam insanları korumaya yardımcı olmak gibi ahlaki bir yükümlülüğümüz olduğunu düşünüyorum."

Bayan Pauline, tıpkı Eggie'nin sinirlendiği zamanki haline benzeyen bir surat ifadesiyle Darla'ya baktı. Sadece Darla, Bayan Pauline'in kaşlarını biraz daha korkunç buluyordu.

Darla boğazını temizledi. "Kişisel olarak bir şey yapmak zorunda olduğunuzdan değil elbette. Ben sadece kendimi kastettim. Benim kişisel inanç sistemim."

Bayan Pauline homurdandı ve Darla'nın etrafından dolaşarak evine geri döndü.

Bu da neydi? diye kız kardeşlerine söylendi.

Bilmiyorum! Hepsi birden cevap verdi.

Biri Darla'nın omzuna dokundu ve Darla sıçrayıp arkasına döndüğünde Eggie'nin arkasında durduğunu gördü.

"Özür dilerim," dedi. "İsteyerek yapmadım-"

Darla sözünü bitirmesine bile izin vermedi, kendini onun kollarına attı.
"Tanrı'ya şükür buradasın!"

"Uh ... tamam."

"Ona ne söyledin?"

Eggie'nin annesi kirli tencere ve tavalarla dolu lavaboya dönüp oğluyla yüzleşti. "Sadece sohbet ediyorduk."

"Anne-"

"Onunla konuşamayacağımı bilmiyordum."

"Onu sorgulayacaksan konuşamazsın."

"Yaptığım şey bu muydu?"

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." "Bunu o mu söyledi?"

"Söylemesine gerek yoktu. İşaretleri biliyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Anneni bir şeyle mi suçluyorsun, evlat?"

"Sadece ona sert davranmamamı istiyorum."

"Sert davranmadım. Aslında, son derece nazik davrandım."

Bu da Eggie'nin hoşuna gitmemişti. "Neden?" "Ne demek neden?"

Eggie annesinin elini tutarak onu kalabalık mutfaktan çıkardı, koridordan geçirdi ve oturma odasına götürdü.

"Neler oluyor?" diye açıkça sordu annesine. "Ne demek istediğini anlamıyorum." "Anne. "

"Bak, görmediğimi mi sanıyorsun? Kendi oğlumu tanımadığımı mı?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ona nasıl baktığını görüyorum, Eggie. Onu seviyorsun." "Ya seviyorsam?"

"O zaman onu kontrol etmeliydim."

"Neden? Darla-"

"Çok güzel, çok akıllı ve çok iyi yetiştirilmiş. Safkan bir Alman Çoban Köpeği."

"Anne. "

"Ama aynı zamanda oğlumun eşi olacak kadar güçlü mü?" "O benim eşim değil."

"Henüz değil."

"Ama şimdi değil, o yüzden her zaman yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yapma." "Neymiş o?"

"Onu eldivenden geçirin." "Şimdi, sevgili oğlum-"

"Hayır, anne. Her ne düşünüyorsan, her ne planladıysan. Darla Mae'yi bunun dışında bırak." Koridora doğru geri döndü.

"Ama ikimiz de biliyoruz ki," dedi annesi arkasından, "eğer burada kalacaksa, seninle birlikte olacaksa, tatlı dilli bir çokeşliden daha fazlası olmalı."

Eggie durdu, iç çekti. "Bu *pasifist*, anne." Tekrar ona baktı. "Burada kalacağını kim söyledi?"

"Gitmesine izin mi vereceksin?"

"Benim de kalmam gerektiğini kim söyledi?" Annesinin kaşlarını çatıldığını görünce omuz silkti. "Bir kurdun eşine ihtiyacı vardır, anne."

"Bir dilim bile kalmadı," diye fısıldadı Roberta Darla'ya. "Getirdiğimiz onca turtadan bir dilim bile kalmamış."

"Biraz kalmıştı," diye fısıldadı Darla. "Ama çakal gibiler. Her şeyi leş gibi topladılar! Bir sürü şeyi eve götürdüler."

"Frankie'nin teyzesi Jen'den 10 dolar aldım."

"Ne için?"

"Ona turta yapmamı istiyor."

"Hangilerinden?"

"Cevizli ve elmalı."

Darla pantolonunun arka cebine uzandı ve kız kardeşine yirmi dolarlık bir banknot uzattı. "Yaban mersini, krem peynir ve limonlu beze için Eggie'nin Beulah Teyzesi'nden."

"Shee-et. Sadece birkaç turta için otuz dolar mı?"

"Turtalarımız için otuz dolar, hayatım. Bunu aklında tutmalısın."

"Yarın buluşup birlikte yapmak ister misin?"

"Evet. Elbette." Eggie'nin arka verandanın merdivenlerinden indiğini gördü. Ona baktı, gözleri bahçeye asılmış ışıkları yansıtıyordu ve başını kamyonetine doğru salladı.

"Gitmem gerek. Yarın öğlen?"

"Tamam. Diğerleri hazır mı bir bakarım."

"Bak bakalım diğerklerinde de para var mı, ama Janie'nin bizden para sızdırmaya çalışmasına izin verme. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

Darla hızla arka bahçeye ve evin etrafına doğru yürüdü. Ön bahçeye adım attığında Eggie'nin babasıyla karşılaştı. Adam bir ağacın yanında durmuş sigara içiyor ve Darla'nın 'parlatıcı' dolu olduğunu tahmin ettiği bir kavanozdan su içiyordu.

Kadın el salladı ve adam sordu: "Bu gece iyi vakit geçirdin mi hayatım?" "Evet. Teşekkür ederim, Bay Smith."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Oğlumun bu gece buraya gelmesinin tek sebebinin siz olduğunuzu biliyorum."

"Oh, hayır. Eminim-"

Elindeki kavanozu sallayarak kızın söylemek üzere olduğu şeyi geçiştirdi. "Birbirimizle oynamayalım, güzel kız. Sen buradasın, o halde oğlum da burada. Ve sorun değil. Onu mutlu görmek güzel."

Kendini rahatsız hisseden ama nedenini bilmeyen Darla başını salladı. "Çok teşekkür ederim Bay Smith. İyi geceler dilerim."

"Size de. Ve yarın kendine iyi bak."

Darla tekrar kurda baktı. Ağaçların dallarının altından onu izliyordu ve Darla onun bakışlarından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

-Ve bundan bir şey çıkarmak isteyip istemediğinden emin değildi.

Eggie poposunu arabasının yolcu kapısına dayayarak durdu. Onu görünce gülümsedi ve bu Darla'nın da gülümsemesine neden oldu.

"Hazır mısın?"

"Evet." Ona doğru yürüdü ve parmak uçlarında yükselerek onu dudaklarından hafifçe öptü. "Hadi eve gidelim."

Darla ondan uzaklaşıp kapının koluna uzanırken sözlerini hızla "Yani, senin evine gidelim" şeklinde düzeltilti. Kapıyı açtı. "Yani, hadi evine gidelim." Boğazını temizledi, yüzünün kızarmaktan kıpkırmızı olduğunu biliyordu.

Çok garipti. Zavallı adam muhtemelen o mobilyaları sadece kendisi için aldığını düşünmüştü. Dehşete kapılan Darla yolcu tarafına oturdu ve kapıyı kapattı. Eggie birkaç saniye sonra sürücü tarafına bindi. Kapıyı kapattı ve ona baktı.

"Gevezeliğin bitti mi?" diye sordu.

Darla başını salladı. "Uh-huh."

"Güzel." Onu öptü. "Şimdi eve gidelim."

ON ALTINCI BÖLÜM

"Sorun şu ki," diye açıkladı Eggie evinin ön kapısını kapatırken, "aynı kasabada iki Alfa Dişiniz var. Annem henüz pozisyonunu bırakmaya hazır değil."

Darla oturma odasının ortasında durdu ve onunla yüzleşti. "Janie annene karşı ölümüne savaşmak zorunda mı kalacak?" Çünkü bunu *kimin* kazanacağını gerçekten bilmiyordu.

"Ölümüne bir Alfa dövüşü yaklaşık yarım yüzyıldır gerçekleşmedi. Annemin bunu yeniden başlatmayı planladığından şüpheliyim." Darla sadece ona bakınca, "Janie Mae bunları tekrar başlatmayı planlıyor mu?" diye sordu.

Darla zoraki bir kahkaha attı ve mutfağa yöneldi. Eggie de onu takip etti. "Başka tatlı çay var mı?"

"Buzdolabında. Ben getiririm."

"Hayır. İki elim var. Sen de ister misin?"

"Tabii." Bir defter ve kalem aldı ve mutfağın köşesine doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir listeye ihtiyacım var. Birkaç teyzen ve kuzenin tarta istedi. Yarın kız kardeşlerimle bir araya gelip pişireceğiz."

"Umarım tüm bunları bedavaya yapmıyoursundur."

"Hayır. Soğuk, nakit paramız var." Omzunun üzerinden ona baktı. "Mallarımdan para kazanmak çok zevkli bir duygu."

Eggie kıkırdadı, baş üstü dolaplarından birinden iki bardak indirdi ve tatlı çayı doldurdu. Bardaklardan birini tezgâha, Darla'nın yanına koydu ve ona biraz yer açmak için mutfağın diğer tarafına doğru yürüdü.

Tatlı çayını yudumlarken Darla'nın üzerinde çalıştığı şeyi izledi. Çıplak ayağını karşı dizine dayamıştı, böylece tek ayağı üzerinde dengede durabiliyordu ve kalemi ara sıra ensesini kaşımak için kullanıyordu. Her şeyde çok güzel ve mükemmel bir şey vardı. Eggie'nin anlamadığı bir şey ama

Tanrı izin verdiği sürece hayatında olması gerektiğini biliyordu. Eve, onun yanına gelmemeyi hayal bile edemiyordu. Onu evinde bulmayı. *Onların* evinde.

"Seni seviyorum, Darla."

Dondu kaldı, kalem boynuna dayanmıştı, vücudu hâlâ tek bacağıyla ayakta duruyordu.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye devam etti Eggie. "Sadece dinle." Bardağını yere bıraktı ve ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. "Sanki hayatım boyunca seni beklemişim gibi hissediyorum. Senin gibi birini değil ama *seni*. Ve uzun vadede benimle birlikte olmanın kolay olmayacağını biliyorum. Çok konuşkan olmadığımı biliyorum. Arkadaş canlısı değilim. Sen, ormandaki kurtlar ve televizyondaki Columbo dışında neredeyse herkesi sinir bozucu buluyorum. Ve gerçekten değişmeye niyetim yok. İstesem de değiştirebileceğimden bile emin değilim." Eggie boğazını temizledi. "Ama her zaman sadık kalacağıma söz veriyorum. Saçma sapan şeyler yüzünden seninle asla tartışmayacağıma. Küfür etmeyi minimumda tutacağıma. Ve seni asla hafife almayacağıma. Seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım. Bu San Francisco'da ya da Timbaktu'da yaşamak anlamına geliyorsa, yaparım. Sadece asla kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum. Ama benimle olmak istediğin şey değilse, söylemen yeterli. Seni yine de koruyacağım, Darla Mae. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, ama benimle olmak *zorundaymışsın* gibi hissetmeni istemiyorum. Benimle olmanı istiyorum çünkü benimle olmak istiyorsun."

Eggie bir nefes aldı. "Neyse, bu kadar. Sadece içimi dökme ihtiyacı hissettim. Umarım geceyi senin için rahatsız edici hale getirmemişimdir."

Darla kaldırdığı bacağını indirdi, çıplak ayağı yere çarptı. Kalemi tezgâhın üzerine bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Yavaşça ona baktı, gözleri kısıktı. "Eggie Ray ..."

Eggie kendini çelikleştirmiş, McMartin'in deyimiyle "çekici indirmesini" bekliyordu.

Derin ve uzun bir iç çekti, sonra mutfağa doğru yürüdü. "Şu anda çok fazla şey oluyor. İnsanlar beni öldürmeye çalışıyor," dedi, günün erken saatlerinde marketten getirdiği kahverengi kâğıt poşetlerden birini karıştırırken. "Zavallı Bay Kozlow. Aniden gelen turta istekleri. Annenizin bana çok eşli demesi. Birdenbire kız kardeşlerimle iyi geçinmeye başladım. Hepsi çok fazla, Eggie." Yanına gitti ve önünde durdu.

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun? Gerçekten mi?"

Bu konuda mutlu değildi ama anlıyordu. "Evet, anlıyorum. Tabii ki anlıyorum."

"Güzel. Çünkü on sekiz yaşında babamın evinden ayrıldığımdan beri ilk kez kendimi evimde gibi hissediyorum. Ve mutluyum. Ve güvendeyim. Ve bu, Egbert Ray Smith, senin sayende."

Darla masanın üzerine Smithtown Eczanesi'nden aldığı beyaz bir kâğıt torbayı koydu. "Kızlarla dışarıdayken aldım."

Tezgâha doğru yürüdü, yüzünü ona döndü ve "Seni seviyorum Eggie Ray" dedi.

Eggie başını salladı ve daha fazlasını bekledi -çünkü Darla Mae söz konusu olduğunda her zaman daha fazlası vardı ve o lanet çekici de orada bekliyordu- ama neredeyse bir dakika sonra omuz silkti ve "Bu kadar. Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim."

Darla gözlerini kaçırdı ve aniden ekledi, "Ve turtayı severim."

Rahatlayan Eggie sırtarak, "Turta sever misin?" diye sordu.

"Evet. Sanırım turta sonunda bana iyi bir miktar para kazandıracak. Yani turtayı severim. Turtanın büyük bir hayranıyım."

"Bu iyi bir şey. Bir şeyin büyük hayranı olmak güzel bir şey."

"Sanırım öyle." Sinirli bir şekilde saçlarını kulaklarının arkasına taradı. "Yani ... kaçmam ve sonra senin beni yakalaman mı gerekiyor? Yoksa sadece mücadele mi edeceğim?"

"Kaçmak istiyor musun?" "Pek değil."

"Savaşmak mı?" "Pasifist."

"Ve ben bütün gün dövüşüyorum. Bu benim işim. O yüzden sen istemedikçe dostumla dövüşmeye başlamamayı tercih ederim."

"Burada sadece ikimiz varız. Yani, bunu istediğimiz gibi yapamaz mıyız?"

"Bana kalırsa Darla Mae, istediğimiz her şeyi istediğimiz şekilde ve istediğimiz kadar yapabiliriz."

Gülümsedi, rahatlamış görünüyordu. "Güzel." Sonra tişörtünü çıkardı, bir kenara fırlattı ve kısa pantolonunu çıkardı. Onları ve külotunu tekmeledi, Eggie'den tezgâha doğru döndü ve uzun saçlarını sol omzuna doğru çekerek sağ omzunu çıplak bıraktı. Ellerini tezgâha dayadı, bir dizini büktü ve biraz öne eğildi.

Darla açıkta kalan omzunun üzerinden Eggie'ye baktı, gülümsemesi o kadar inanılmaz derecede şehvetliydi ki Eggie anında sertleşti - canını acıtacak kadar sert.

"Ne bekliyorsun Egbert Ray? Buraya gel ve beni senin yap."

Eggie'nin hırıltısı o kadar alçaktı ki Darla duymadı ama hissetti. Sanki mutfakta, zeminde, bacaklarında ve vücudunda gümürdüyordu.

Eggie kot pantolonuna uzandığında Darla öne doğru döndü, elleri tezgâhı kavradı. Eggie'nin kıyafetlerini çıkarması ve Smithtown eczanesinden satın aldığı prezervatifleri bulması sadece birkaç saniye sürdü. Tabii ki onları aldığı anda -kız kardeşlerinin kıkırdamaları ve Darla'nın kadınların kendi cinselliklerine sahip çıkmaları hakkında gittiği feminist seminere katılmadığı belli olan erkek kurt eczacının onaylamamasına rağmen- Darla onları sadece Eggie'nin bitme ihtimaline karşı acil durumlar için düşünmüştü. Şimdi rahatlamıştı çünkü Eggie yukarı çıkıp kendine bir tane alana kadar bekleyebileceğini sanmıyordu.

Eggie arkasından yaklaştığında, vücudundan akan sıcaklığı hissetti. Kolları onun etrafına uzandı, elleri kendisinininkilerin iki yanında duruyordu. Göğsü sırtına, ağzı da boynuna bastırdı.

Darla gözlerini kapadı ve arkasındaki kurda yaslandı.

"Seni seviyorum Darla," diye boğazına doğru hırlayarak onu gülümsetti.

Eggie sağ elini yavaşça Darla'nın elinin üzerinde ve kolunun üzerinde gezdirdi. Sonra kolunun altına uzandı ve elini karnına bastırdı. Parmakları aşağı inip uçları onu okşadığında Darla'nın nefesi kesildi. Ayak parmakları yere doğru kıvrıldı, elleri tezgâhı daha sıkı kavradı.

Adamın parmakları daha ısrarcı olmaya başladığında titredi. Eggie'nin diğer kolu göğsüne dolandı, eli karşı omzunu kavradı. Onu kulağının altından öptü ve boynundan omzuna doğru ilerledi.

Parmakları onu okşarken ve vücudu titrerken, dizleri zayıflarken, Eggie ağzını kürek kemiğindeki bir kasa bastırdı. O bölgeyi öptü, yaladı. Darla nefes almaya başladı, tüm vücudu titriyordu. Darla haykırdığında, Eggie sertçe ısırıldı ve dişlerinin deriyi ve kasları geçip kemiğe sürtünme hissi, orgazmının gücünü ikiye katladı, onu yırttı. Sanki içten dışa doğru patlamış gibi hissetti.

Kafasının içindeki kükreme durduğunda Eggie'nin sesini duydu. Boynunu öperken bir yandan da onunla konuşuyordu.

"Darla? İyi misin?"

Eggie'nin kendisine gösterdiği özeni kimsenin gösterdiğini hayal bile edemezdi. Her zaman onun mutluluğu onun için her şey demekmiş gibi görünüyordu.

Belki de Fransa'da tanıştığı o kutup tilkisi yogi -ki Hindistan'dan değil Queens, New York'tan olduğu ortaya çıkmıştı- karmanın ona iyi bakacağını söylerken haklıydı. Çünkü başka nasıl bu kadar şanslı olabilirdi ki?

"Bitir şunu, Eggie," dedi ona, nefessiz ve çaresiz. "Şimdi bitir."

Eggie onu korkutmamaya çalıştı. Ama çaresiz yalvarışı, ona yaslanma şekli, şehvetinin kokusu, hepsi kontrolünü elinden almak için bir araya geldi. Dizginlerini zar zor elinde tuttuğu kurdu ortaya çıkarmak için.

Kalçalarını kavrayan Eggie onu biraz geriye çekti ve prezervatifle kaplı sikini amına bastırdı. Kadın çoktan ıslanmış ve açılmıştı, kasları gevşemişti.

"Seni seviyorum Darla," diye fısıldadı kulağına. "Seni her zaman seveceğim."

"Seni seviyorum," diye cevap verdi, kıcını ona bastırarak. "Seni seviyorum."

Bekleyemeyen Eggie sikini Darla'nın içine soktu ve ikisi de inledi. Darla'nın kolları tezgâhın üzerine uzandı, vücuduna daha iyi erişebilmesi için öne doğru eğilirken vücudu uzadı. O zaman onu aldı, horozu onun içinde okşadı.

Eggie her içeri ittiğinde Darla'nın amcığı kasılıyor, kasları onun etrafında dalgalanıyordu. Fazla çaba sarf etmeden, bu küçük Dişi Kurt onun beynini emiyordu. Düşünemiyordu. Muhakeme edemiyordu. Tanrı'nın kendisi odaya girebilirdi ve Eggie duramazdı.

Darla'nın etrafına uzandı, amından hâlâ ıslak olan parmakları meme uçlarını kavradı. Onlarla oynadı, alay etti, ta ki Darla'nın vücudu onun altında kıvrılırken titreyene kadar. Her şey çok fazlaydı.

Eggie boşaldı, içinden bir hırıltı koptu, vücudu Darla'nın etrafında sıkılaştı. Elleri göğüslerini tutuyor, yüzü boynuna bastırıyordu.

Darla onunla birlikte haykırdı, bu Eggie'yi şaşırttı çünkü onu tekrar boşaltmayı başarabileceğini sanmıyordu. Bu kadar çabuk değil ve kendi zevkinde tamamen kaybolmuşken değil. Elbette tekrar doğru düşünebildiği anda onunla ilgilenecekti ama onu geride bırakmadığı için memnundu. İçindeki insan erkeği bununla gurur duyuyordu.

Dikkatlice içinden çıktı ve elini sırtında gezdirdi. "Kımıldama," dedi ona.

Gözleri kapalı, vücudunun üst yarısı tezgâha yaslanmış olan Darla zayıfça elini kaldırdı ve "Ooooookay" diye iç geçirdi.

Mutfakta yere oturdular, Darla Eggie'nin inanılmaz uzunluktaki bacaklarının arasındaydı ve Eggie onun yarasını temizledi. Yara çoktan iyileşmeye başlamıştı ama yine de bir iz bırakacak ve herhangi bir şekil değıştirenin işaretlendiğini ve çiftleştğini anlamasını sağlayacaktı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye tekrar sordu.

Darla gülümseyerek dizini okşadı. "Ben iyiyim.

Endişelenmeyi bırak." "Çok sessizsin."

"Sadece mutluyum. Mutluysan söyleyecek bir şey yok."

Eggie ilk yardım çantasını bir kenara bıraktı ve kollarını Darla'ya sarıp onu sıkıca kavradı. Darla onun kollarında kendini hiç kapana kısılmış hissetmemişti. Asla korkmuş, endişelenmiş ya da sinirlenmiş hissetmedi. Sadece güvende hissetti. Ve sevildiğini. Çok sevildiğini.

Uzun bir süre öylece oturdular, birbirlerine tutunarak. Ta ki Eggie, "Annene gitmeden önce o turtaları saklamış olma ihtimalin var mı?" diye sorana kadar.

Darla arkadaşına baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Pecan senin için çalışıyor mu?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Francine ve Roberta ellerinde turta istekleri ve pişirmek için ihtiyaç duyacakları malzemelerin bir listesiyle geldiler. Alışverişe çıkmadan önce diğer kız kardeşlerini beklemeye karar verdiler ve hazırlık işlerine başlamak için ellerinde kalan birkaç malzemeyi çıkardılar.

Darla onları mutfağa götürdü ve onlar sohbet edip işe koyulurken Eggie kurt formuyla merdivenlerden aşağı indi. Mutfaka geldi, Darla'nın bacaklarının etrafında daire çizdi, vücudu Darla'ya yaslandı, kuyruğu dizlerinin etrafında kıvrıldı. Francine arka kapıyı açtı, o da dışarı çıktı ve onları yalnız bıraktı.

"Nereye gidiyor bu?" Francine sordu.

"Beni yakaladı."

"Ne zaman dönecek?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Evet. Her zaman yarım bir geyikle falan döner, yani belli ki beni düşünüyor."

Roberta kıkırdadı ama Francine'in ona ters ters baktığını görünce durdu ve tereyağı kesmeye geri döndü.

"Dün gece seni işaretledi, küçük kardeşim," dedi Francine. "Kokusunu alabiliyorum." "Bu sabah duş almış olmama rağmen mi?"

Roberta yine kıkırdadı.

"Bundan emin misin Darla?" Francine zorladı. "Eggie ile gerçek bir sorunum yok - lakabının Eggie olması dışında - ama yine de . . . kardeşleri gibi değil."

Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Hayır, değil. Ama ben bu fedakârlığı yapmaya hazırım." Darla sesinin alaycı olmaktan çok ciddi çıktığından emindi.

"Babam ve çocuklar mutlu olmayacaklar." "Çocuklar" kardeşleriydi ama Darla bunu zaten biliyordu. Ama babasıyla konuştuktan sonra işleri yoluna koyabilecekti. Daha önce hep öyle yapmıştı.

"Onu seviyorum Francine."

"Sevdiğini biliyorum. Ama o seni seviyor mu?" "Dün gece bana sevdiğini söyledi."

Francine gözlerini kırıştırdı ve Roberta'ya baktı. "Bunu sana o mu *söyledi*? Kelimeleri gerçekten söyledin mi?"

"Bir kereden fazla." Aslında, bütün gece boyunca, ama bu kız kardeşlerini ilgilendirmezdi, sadece onu ilgilendirirdi. Her zaman onun.

Birden Francine'in yüzünden yaşlar süzüldü. "Ah, küçük kardeşim!" Sonra da kafası çok karışık olan Darla'ya sarıldı. "Seni gerçekten seviyor!"

"Biliyorum."

Francine geri çekildiğinde, "Bildiğini *saniyorsun*," diye açıkladı. "Ama aslında bilmiyorsun. Ama Eggie Ray Smith o sözleri gerçekten söylediye, ciddi olmalı. Benji, Eggie'nin asla kastetmediği bir şey söylemediğini söylüyor. Asla."

"Oh. Yani bu konudaki hislerim anlamsız."

"Sen insanların ruhlarına bakabildiğini düşünen kadınsın. Yani ..." Başını iki yana salladı.

"Biliyor musun, eğer zihnini açıp bir şeyleri deneyimlemeye izin verirsen, insanları okumayı gerçekten öğrenebilirsin, tıpkı benim yaptığım gibi."

"İnsanları okumayı Manson Ailesi'ne katılmadan önce mi yoksa katıldıktan sonra mı öğrendin?"

Darla ayağını sertçe yere vurdu. "Manson Ailesi'nin yanına gitmedim! Orada bir saatten az kaldım! Ve o zaman bile onun bir kaçık olduğunu biliyordum!"

Arka kapı açıldı ve Janette ile Janie Mae içeri girdi. Janie, Francine ve Darla'nın arasına baktı. "Neler oluyor?"

"Eggie dün gece Darla'yı işaretledi ve o hâlâ Manson Ailesi'ne katılmamış gibi davranmaya çalışıyor."

"Seni yalancı domuz!"

"Bunun için vaktimiz yok," diye araya girdi Janie. "Elimde bir turta listesi ve gerçek para kazanma şansı var."

Darla'nın gözleri büyüdü. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum!"

"Öyle mi?"

"Evet. Bu harika. Burada bir turta dükkânı ya da fırın açıp tüm kasabaya turta satabiliriz."

Kız kardeşleri Darla'ya bakarken Janie, "Aslında ben bundan bahsetmiyordum. Ama çok zekice."

"O zaman neden bahsediyorsun?"

Janie sırtıttı. "Şu Barron sürtüklerine karşı yarışmak."

"Ben bir kediyle yarışmıyorum. Sen de öyle Janie Mae. Beş aylık hamilesin."

"Sadece üçünüzün yarışması gerekiyor. Bizim en iyi üçümüze karşı onların en iyi üçü. Sen, Roberta ve Janette. Francine yok çünkü Lewis dede gibi araba kullanıyor."

"Vay be. . . teşekkürler."

"Peki bundan nasıl para kazanacağız?" Darla sordu. "Hem ayılar hem de kediler bahis oynuyor. Kediler favori kazanmak için."

"Yani bizim üzerimize mi oynadın?"

"Kolay oldu. Turta isteyen her lanet Smith'in parası bendeydi."

Darla Roberta'ya ters ters baktı. "Sana onun lanet parasını almanı söylediğimi sanıyordum!"

Roberta omuz silkti. "Ooops."

Eggie en büyük kardeşinin evinin arka kapısından içeri girdi. Çöp tenekesini devirdi ve karıştırdı. Akrabasının atmaya razı olduğu şeylere her zaman hayret ederdi. Genellikle daha sonra, yani vakti olduğunda tamir edebileceği her türlü şeyi bulurdu.

Bugün ilginç bir şey bulamayınca buzdolabına gitti ve ağzıyla birinin kulpuna asılı bıraktığı havluyu tuttu. Çekip açtı ve içindekileri inceledi. Francine genellikle eşi ve yavruları için bol miktarda yiyecek bulundurma konusunda oldukça iyiydi.

"Hey, Eggie Amca." Kardeşinin iki büyük oğlu mutfağa doğru yürürken Eggie'nin yanını okşadı. Onlara hoş geldiniz havlamasıyla karşılık verdi ve yiyecek bir şeyler bulmaya geri döndü. Çiğ bir kızartma vardı, o yüzden onu çıkardı ve yemeye başladı.

"Dişin seni beslemiyor mu, küçük kardeşim?" Benji kapı aralığından sordu. "Ve işin bittiğinde temizlediğinden emin ol. Francine'den bu konuda bir şey duymak istemiyorum."

Esneyen Benji mutfağa doğru ilerledi ve kendini tezgâhın üzerine attı. "Sütü bana uzatır mısın?"

Eggie gözlerini kardeşine dikti.

Benji gözlerini devirdi. "İki saniyeliğine insana dönüşemiyor musun? Sen tam bir kurt değilsin, Egbert Ray." Benji, Eggie'nin kendisine fırlattığı çiğ kızartma parçasını yüzünden sildi. "Piç kurusu."

Bubba Ray içeri girdiğinde Eggie rostonun geri kalanını henüz bitirmişti. "Bütün mahalleyi soğuttun mu Egbert Ray?"

"Onunla başlama," diye uyardı Benji. "Keyfi yerinde değil ve et atıyor."

"Bence bu onun şakacılığı, ağabey. Ana haber bültenine göre Egbert Ray dün gece küçük Darla Mae'yi kendi kızı olarak işaretlemiş."

"Bunu kabul etti mi?"

Eggie hırlayıp dişlerini gösterince Benji hemen ellerini kaldırdı. "Sadece bir soruydu, çirkinleşmeye gerek yok. Sadece en çok - Ju-Ju Teyze'nin kullandığı kelime neydi?" diye sordu Bubba.

"Aşağılanmış."

"Evet. Atamız Milton 'Bağırsak Yiyen' Smith İngiltere'de terör estirdiğinden beri Kuzey Yarımküre'de en çok *nefret edilen* Smith."

"Bütün o güzel küçük kızları

haşlıyordu." "Onları çiğ sevdiğini sanıyordum."

"Hayır, hayır. Onları güveçte haşlamayı ya da etin lezzeti ve yumuşaklığı için açık şişte mangalda pişirmeyi severdi."

Eggie kıpırdandı ve "*Pekala, bu kadar yeter!*" diye bağırdı.

Kardeşleri kahkahayı bastı ve Eggie yüzündeki kanı yıkayabilmek için hışımla lavaboya gitti.

"Her biriniz birer piçsiniz," diye mırıldandı akan suyun etrafında.

"Bakın," diye işaret etti Bubba. "Darla onu geri işaretledi. Ne kadar şirin."

Normalde Eggie bu tür sözlü kardeş kavgalarına karışmazdı, ama bu sefer ... gerçekten biraz cephanesi vardı.

"En azından benimki onu işaretlememe izin verdi." Yavaşça kardeşine döndü, Benji homurdanırken Bubba'nın gözlerinin kısıldığını gördü. "Onunla tartışmak zorunda bile kalmadım. Sadece beni sevdiğini söyledi ve boynunun arkasını gösterdi." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Janie Mae'den kaç yavru aldın, Bubba Ray... ve hala yeni doğmuş bir bebek kadar lekesiz. Şimdi dışının kontrolü hangi Smith'te *oğlum?*"

Küçük kardeşinin burun delikleri açıldı, bu onun sinirlendiğinin kesin bir işaretiydi. Güzel. Ama Eggie zafer anının tadını çıkaramadan arka kapıdan gelen yumuşak bir "Eggie?" sesi onu irkiltti.

Darla içeri girdi, Eggie'ye doğru yürümeden önce bakışlarıyla üç erkeği süzdü. Kız ona baktı ve o da bunu bekledi. Tanrım, o olmalı

kızgın. Feminist olması falan. Onu suçladığından değil. Bunu hak etmişti.

"Neden burada çıplak duruyorsun, kardeşlerinle birlikte ve Kan mı?"

"Bunu açıklamanın durumu daha iyi hale getireceğinden emin değilim." "Tamam. Arabana ihtiyacım var," diyerek onu şaşırttı. "Elbette. Ne zaman ihtiyacın olursa almanı söylemiştim."

"Evet, biliyorum. Ama sadece dışarı çıkarmayacağımı bilmen gerektiğini düşündüm. Yarışmam gerekiyor."

"Yarışmak mı? Kime karşı?"

"Kedilere karşı."

"Kedilerle mi yarışacaksın?"

"Evet. Başka seçeneğim yok. Janie Mae kazanacağımıza dair bahse girdi ve kaybedersek herkese söz verdiğimiz turtaları yapmak için gereken parayı alamayız çünkü o parayı kullandı. Biz de kedileri yarıştırdık, kazandık ve turtayı yaptık."

"Karmaşık bir hayat yaşıyorsun, Darla Mae."

"Biliyorum. Her neyse, yarışların nasıl gittiğini bilirsin. Araban hasar görebilir ve-"

"Frankie tamir edebilir. Amcalarımızla birlikte tamirci dükkanında çalışıyor. Şimdi bana giyinmem için birkaç dakika ver, ben de onunla gideyim-"

"Tanrım, hayır," diye hemen araya girdi. "Gelirseniz o kediler küplere biner. İsminiz özellikle katılmayacaklar arasında zikredildi." Bubba'ya baktı. "Ve Janie Mae seni orada hiç istemiyor."

"Şimdi ne yaptım ben?"

"Nefes mi aldın?" Eggie, Bubba ona hırlayınca sırtarak sordu.

Darla uzaklaşmaya başladı ama durdu ve tekrar ona baktı. Eggie, Darla'nın kendisine söyleyeceklerine hazırlanmak için belini kuşandı.

"O zaman sorun yok, değil mi Eggie?" diye sordu tatlı tatlı, gözlerini ona dikerek. "Arabayı alırsam? Senin iznin olmadan bunu yapmak istemedim."

Eggie bunu düşünüyormuş gibi görünmek için ağzını büktü ama aslında gülmek içindi. "Sana izin veriyorum." Başını salladı. "Arabayı al. Keyfine bak. Ama dikkatli ol. Kedilere güven olmaz."

"Biliyorum. Teşekkür ederim, Eggie." Ona göz kırptı ve dışarı çıktı.

Bubba ağzı bir karış açık ona bakarken Eggie omuz silkti. "Ne?"

Darla Eggie'nin arabasına bindi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Darla kapıyı kapatırken Janie Mae sordu.

"Eşine işkence ediyordum." Kız kardeşine sııttı. "Şaşırtıcı derecede eğlenceliydi!"

"Öyle, değil mi?"

"Yine de seni işaretlemesine izin vermek için neden beklediğini anlayabiliyorum."

"Evet. Onu seviyorum ama benim onun Beta'sı değil, ortağı olduğumu anlaması gerekiyor." Janie bir süre onu inceledikten sonra, "Burada mı kalacaksın Darla Mae?" diye sordu.

"Çoğunlukla."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani evde olduğumda, tabiri caizse, burada olacağım. Ama gitmem gerekirse giderim."

"Burası bir sürü kasabası, Darla."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada işlerin yapılmasının bir yolu var-"

"Alfa olduğun zaman demek istiyorsun. Smithtown Sürüsü'nü Bubba'nın yanında yönettiğin zaman."

"Belki de öyle."

"Bana ihtiyacın olursa, orada olacağım. Ama Beta dışilerinden biri olup olmayacağımı, her gün kasabada seni takip edip etmeyeceğimi soruyorsan, cevabım hayır."

"Hâlâ yalnız bir kurt olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiç öyle düşünmedim. Öyle olmadığımı biliyorum. Arkadaşlarıma, aileme, Sürüme, Eggie'ye ihtiyacım var. Ama özgürlüğe de ihtiyacım var. Özgürce dolaşabilmeye ihtiyacım var. Eggie için bu, tüm bu kasabanın tepelerini ve ormanlarını keşfetmek için saatler harcamak anlamına geliyor. Benim içinse bu, canım ne zaman isterse her şeyi keşfetmek anlamına geliyor."

"Sonsuza kadar böyle hissedeceğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer böyle hissetmeyi bırakırsam bunun benim yüzümden olacağını biliyorum. Senin yüzünden değil. Eggie yüzünden değil. Kimse yüzünden değil." Darla arabayı çalıştırdı. "Sana bir şey önerebilir miyim Janie?"

"Sanırım."

"Eggie'nin babası ayak direyip Eggie'ye burada kalması gerektiğini, denizci olamayacağını, kasabadan ayrılamayacağını, burada kalıp sürünün bir parçası olması gerektiğini söyleyebilirdi. Ama o oğlunun gitmesine ve istediği gibi olmasına izin verdi. Ve şimdi Eggie her zaman eve geliyor ve her zaman ailesi için burada. Ne zaman bırakacağını ve ne zaman tutunacağını bilmelisin, abla. Bunu öğrenirsen harika bir Alfa olacaksın."

Janie Mae ona gülümsedi. "Şu haline bak, ablana bir şeyler öğretiyorsun." Ama bu tatlı anın öylece kalmasına izin veremeyen Janie, "Bunu da mı Charlie Manson'dan öğrendin?" diye ekledi.

Darla homurdandı. "Siz düvelerin bu konuyu açıp durduğunuza inanamıyorum! Bir kere gittim ve kalmadım bile!"

"Bak, Patty Hearst-" "Bana öyle demeyi kes!"

"-Bu tarikat tiplerine bulaşıp duran sensin." "Tanrım, acaba geçmişimde ne var?"-Darla gaza bastı ve

Francine'in evinden uzakta-"birbirlerinin etrafında sürekli takılmaktan, büyük insan yığınları halinde yerde uyumaktan ve masum yabancıları avlamaktan başka hiçbir ortak noktası olmayan büyük gruplar beni çeker mi? Gerçekten, böyle bir şeyin etrafında nasıl rahat olabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok!"

Kardeşleri kıyafetlerini çıkarırken Eggie tepenin üstünde bekledi. Babalarından aldıkları emir üzerine ava çıkıyorlardı. Akşam yemeği için geyik eti istiyordu. Taze geyik eti, şekil değiştiren dostu marketten alınmış dondurulmuş bir parça değil. Onları bu iş için göndermeyeli epey olmuştu ama dişileri dışarıda yarışıp yemek pişirirken kardeşlerine yapacak bir şey veriyordu.

Geyik etini yeterince çabuk bulabilirlerse, Eggie de Darla için biraz yaban domuzu bulabilirdi. Darla ona taze domuzu çok sevdiğini söylemişti. Bir süre Kore'de kaldığında öğrendiği şekilde onun için barbekü yapabilirdi.

Bir grup yaşlı dişi kurt gibi etrafta dikilip sohbet etmektense acele etmelerini sağlamak için kardeşlerine çıkıştı.

Kardeşleri kurda dönüştü ve tepeden aşağı koşmaya başladı. Eggie Smithtown bölgesine, yani dünyada en çok sevdiği yere baktı.

Gerçekten mutlu olan Eggie kardeşlerinin peşinden koştu.

İlk geldiklerinde kurallar belirlenmişti. Kurt, ayı, kedi ve sırtlan bölgelerinin birbiriyle çarpıştığı bu açık arazide temiz ve adil bir yarış.

Pazartesi günüydü, bu yüzden çoğu insan işte ya da başka bir şekilde sorumluluk sahibiydi. Ayrıca, bu yarışta Lewis kardeşler kedilere karşı yarışıyor, Smith Dişi Kurtlar değil, bu yüzden bu etkinliğin izleyicisi olmayacaktı çünkü kimse para kazanıp kazanmadıklarını gerçekten umursamıyordu. Sonunda, bu sadece

Barron kardeşler, Lewis kardeşler ve Collinstown'dan iki boz ayı hakemlik yapacaktı. Sıkı bir yarış olursa kimin kazanacağına onlar karar verecek ve iş o noktaya gelirse -ki muhtemelen gelecekti- ezilmeleri minimumda tutabileceklerdi.

Şimdi Darla buradaydı, dar bir dönüş yapıyordu, grubun çok önündeydi. Barron kardeşler de onun liderliğinden rahatsız olmaya başlamışlardı. Tur sayısı azaldıkça daha da agresifleşiyorlardı.

Son iki tura girdiklerinde Darla, Barron'ların peşinde olduğunu biliyordu. Üç Lewis kardeşten herhangi birinin kazanması hepsinin kazanması anlamına geldiğinden, Darla saliselik bir kararla geri çekildi ve Roberta'nın kendisini geçmesine izin verdi. Geçti de. Tabii ki tam o sırada Barrons'lardan biri derme çatma pistten fırladı ve Roberta'nın arabasının kuyruk kısmına çarptı.

Darla kız kardeşinin arabasının pistin ortasına doğru savruluşunu ve neredeyse siper almak için atlayan boz ayılardan birini indirişini izledi.

Ailenin ateşli çocuğu Janette, Darla'nın yanından hızla geçerek diğer Barron kardeşlerden birinin yan tarafına çarptı ve onu havaya uçurdu.

"Kahretsin!" Darla küfrettiğini umursamadan patladı çünkü bu işin çok çirkinleşmek üzere olduğunu biliyordu. Vites küçülttü ve hızla Roberta'nın enkazının yanına yanaştı. Tanrım, Frankie Ray arabasını gördüğünde aklını kaçıracaktı.

Darla Eggie'nin arabasından atladı ve kız kardeşinin arabasına doğru koştu. Sürücü tarafındaki kapıyı açmaya gitti ama kolu yoktu. Janie Mae oraya vardığında o da diğer tarafa koştu. Kapıyı çekip açtı ve içeri uzanarak kız kardeşini dışarı sürükledi. Başının ve omuzlarının büyük bir kısmını kurtardığında Janie Mae de onu tuttu ve birlikte Roberta'yı çimlerin üzerine yatırdılar.

"Orospular," diye hırladı Roberta yerdeki yerinden. "Temiz ve adil olmaya ne oldu?"

Darla kalkmasını engellemek için ellerini kız kardeşinin omuzlarına koydu. "Bir dakika dinlen hayatım."

Janette arabasıyla geldi ve arabadan atladı. Barron kardeşlerden biri onu yere sermeden iki saniye önce "İyi misin?" diye sordu.

Janie Mae oraya doğru gitmeye başladı ama Darla kolundan tutup onu geri çekti. "Sakın buna cüret etme, Janie Mae."

"Sayıca üstün!"

"Sen hamilesin!" Darla nefes aldı. "Sen burada kal. Ben hallederim."

Darla üç dişi aslanla bir kurdun kavgasına doğru koştu. Dişi aslanlardan birini çekip çıkarmaya çalıştı ama onlar da av köpeğine yapışmış keneler gibi kardeşinin üzerine çullanmışlardı.

İyi bir tutuş elde etmek için tekrar uzanmaya çalıştığında, boz ayılardan biri oradaydı. Darla'nın kolunu yakaladı. Darla'yı yukarı kaldırıp uzaklaştırırken, Darla bir patlama sesi duydu ve boz ayı tökezleyerek geri çekildi. Onu yere düşürdü ve Darla sertçe dizlerinin üzerine düştü.

"Bu da ne ..." diye soluduğunu duydu boz ayının.

Darla başını kaldırdı ve ayının omzundaki iki delikten kan aktığını gördü. Vurulmuştu.

Hızla hareket ederek adamın kolunu yakaladı ve tüm gücünü kullanarak onu yere çekti, tam o sırada yedi ya da sekiz el daha ateş edildi.

"Yere yat!" Janie Mae bağırdı. "Şimdi!"

Henüz yere düşmemiş olan herkes yere atladı.

Eggie ve üç kardeşi geyiğin vücudunu iyice kavrarken Bubba Ray onu boğazından yakalamıştı. Bubba hayvanı yere itti ve diğerkleri tutuşlarını kaybetmeden önce onu boğmaya çalıştı.

Ancak Bubba hayvanın işini bitirmek yerine aniden durdu, başını kaldırdı ve burnuyla bir koku aramaya başladı.

Bubba asla bir avdan vazgeçecek biri olmadığından, Eggie geyiği bıraktı ve geri çekildi. Döndü, başını kaldırdı. İşte o zaman duydu. Seri atışlar. Smith bölgesinde ya da yakınlardaki şekil değıştiren kasabalarında kimse otomatik silah kullanmazdı. Sırtlanlar bile kullanmıyordu.

Bu da tek bir anlama geliyordu.

Eggie içgüdüsel olarak kardeşlerinin hemen arkasında olduğunu bilerek havalandı.

Darla ayıyla birlikte Janette'in arabasının arkasına saklanırken araca daha fazla kurşun isabet etti. "Neler oluyor?" diye sordu ayı.

Darla onun tişörtünü kaldırarak yarayı görmeye çalıştı. "Benim için buradalar," diye itiraf etti. "Beni öldürmeye çalışıyorlar."

"Silah kullanarak mı?" Türleri arasında konuşulmayan bir kurala göre, fiziksel bir kavgada şekil değıştiren şekil değıştirene sadece pençeleri ve dişleriyle meydan okurdu.

"Onlar tam insan," diye itiraf etti Darla.

Ayı kıkırdadı ve Darla ona baktı. "Hareket et," dedi ona.

Hâlâ çömelmiş olan ve başını aşağıda tutan Darla geri çekildi ve ayı formuna geçti. Kükreyerek döndü, ön pençelerini arabanın altına soktu ve onu bir oyuncak gibi fırlattı.

Darla, Roberta'nın arabasının arkasına saklanan Janie ve Roberta'nın yanına geri döndü. "Siz ikiniz, yer değiştirin ve gidin."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Janie, bebeğini korumalısın. Git hadi."

"O haklı." Bu Barron kardeşlerden birinden geldi. "Yavrunu koru ve yardım çağır. Biz hallederiz-"

Yakındaki ormanın başka bir yerinden gelen kurşunlar onlara doğru geliyordu, Darla mermiler yeri delik deşik ederken zar zor hareket ediyordu.

O anda hepsi yer değiştirdi. Janie ve Roberta uzaklaşırken Darla yaralı boz ayının peşinden koştu. Ayılar en iyi burunlara sahipti ve o kadar kızgındı ki, ateş edenlerden birine doğru gideceğini biliyordu.

Eggie daha fazla silah sesi duydu ve yönünü değiştirerek doğruca Darla'ya yöneldi. Ama Bubba yanına koşarak onu rotasından saptırdı. Eggie hırladı, akrabasını tersledi ama Bubba geri adım atmadı. Hepsi koşmaya devam ederken, Bubba itmeye devam etti.

Neyse ki bu kısa süre zarfında Eggie'nin yıllar süren askeri eğitimi devreye girdi. Doğruca Darla'nın yanına koşup onu kapmak istese de, savaşa hazır tarafı bunu yapamayacağını biliyordu. Akıllı davranması gerekiyordu; Darla buna güveniyordu. Bu yüzden Eggie kardeşinin yanına koştu ve Bubba'nın ateşin geldiği yere doğru gittiğini hemen anladı.

Ateş devam ediyordu ama şimdi çığlıklar duyuyorlardı. Eggie tüm bu seslerin tam insanlardan geldiğine inanmaya karar verdi. Bu, yapması gerekeni yapmaya devam etmesini kolaylaştırdı.

Bubba aniden sert bir sol yaptı ve ileri atıldı. Çok hızlıydı ve Eggie ona yetişmek için yarışmak zorundaydı. Kardeşi büyük bir kayanın üzerine sıçradı ve kendini fırlattı. Bir ağaç dalından sarkan bacağına yakaladı ve çekti. Tam insan öne doğru takla atarak sertçe yere indi. Elinden bir M-16 fırladı ama o çoktan ayak bileğine bağlı başka bir silaha uzanmıştı. Frankie koştu, ağzını açtı ve çenesini adamın boğazına doladı. Çığlıklara aldırmayan Frankie, tam insanın boynunu kırdı ve daha fazlasını aramaya koyuldu.

Eggie tam onu takip etmek üzereydi ki kurşunlar ayaklarının dibindeki zemini delik deşik etti ve üç adım geri çekildi. Eggie durduğunda, Frankie'nin yüzüne baktı.

Bir insan erkeğiydi ve elindeki otomatik silah ona kilitlenmişti.

Darla ayıyı büyük ağaçlardan birine kadar takip etti. Tetikçi bir dalın üzerine oturmuş, silahını yeniden doldurmakla meşgulken panik içinde inleme sesleri çıkarıyor, gözleri sürekli kendisine doğru gelen bozayıya kayıyordu. Tam insan, şekil değiştirenleri beklemiyordu. O zaman onları nasıl bulmuştu? Smithtown, şekil değiştirenlere özel çoğu yer gibi, hiçbir haritada yer almıyordu ve hükümetin, ordunun ve Ulusal Muhafızların farklı bölümlerinde yer alan şekil değiştirenler tarafından korunuyordu. Yani saldırganlar Darla'yı sadece buraya kadar takip etmemişlerdi.

Boz ayı arka ayakları üzerine kalktı ve ön pençelerini ağacın gövdesine bastırdı. Ayı tam boyuna ulaştığında üç metre uzunluğundaydı ama yine de daldaki insana tam olarak ulaşamıyordu. Bu yüzden Darla ayının sırtına doğru koştu, kendini onun kamburundan fırlattı ve insan onu vurmak için silahını kaldırırken ona çarptı. Tüm ağırlığıyla ona vurdu ve onu daldan geriye doğru savurdu. Adam çığlık attı, tüfek elinden düştü ve kolları savruldu. Darla da onunla birlikte yere düştü, yer hızla yükseliyordu. Son saniyeye kadar adamın göğsünden atlamak ve öne doğru savrulmak için bekledi. Ormanın zemininde yuvarlanarak yüzüstü yere düştü, ön ve arka ayaklarını iki yana açtı. Gülünç görüldüğünü biliyordu ama hayattaydı ve yaralanmamıştı. Tek önemseddiği buydu.

Darla daha fazla silah sesi, daha fazla çığlık duydu ve bunun durdurulması gerektiğini biliyordu. Ayağa kalktı ve insan formuna geri döndü. Ayı, artık ölmüş olan tam insanı parçalara ayırmakla meşguldü, bu da bir tür israf gibi görünüyordu.

Ona doğru koştu. "Hey. Hey!" Ne yazık ki ayı hâlâ ayaklarının dibindeki adama odaklanmıştı. Darla ayının omzuna vurdu.

Boz ayıların yapmaya alışık olduğu gibi, ayı irkildi ve koca ön kolunu ona doğru savurdu. Darla ciyakladı ve kollarını başının üzerine koyarak eğildi. Şekil değiştiren vücudu pek çok şeye dayanabilirdi ama önümüzdeki haftayı bir ayı saldırısından sonra iyileşerek geçirmeyi tercih etmezdi.

"Bekle, bekle, bekle!" diye bağırdı.

Ötüşmeler duydu, kaldırdığı kollarında ayı nefesi hissetti. Kafasını kaldırdı ve ayının kendisinden birkaç santim uzakta olduğunu gördü.

"Ben de tam," diye ciyakladı, "belki sen ve arkadaşın tam insanları pistin ortasına itebilirsiniz diyecektim. Böylece hepsinin işini bir kerede bitirebiliriz."

Ayı bir kez daha böğürdü ve Darla'nın yiplemesine neden oldu. Darla rahatlamış bir nefes aldı.

Artık resmileşmişti, boz ayılar en kötüleriydi!

Darla tekrar kurda dönüştü ve patıkaya doğru yöneldi. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

İnsanın silahı tutukluk yapmıştı. Eggie şaşırمامıştı. Silahı biliyordu ve tutukluk sorunları yüzünden kullanmayı reddediyordu. Eggie ayrıca tam insanın silahı temizleyip tekrar kullanılabilir hale getirmesinin ne kadar süreceğini de biliyordu. Bu yüzden ileri atıldı ama adama asla ulaşamadı. Bir boz ayı aniden ortaya çıktı ve erkeğin üzerinden geçti, sonra geri geldi ve çığlık atan adamı kafasından tutup kaldırdı, insanın kafatasını ezerken iyice salladı.

Eggie yarışın yapıldığını tahmin ettiği açıklığa doğru koştu. Kaba yontulmuş bir yolun ortasında iki araba ve bir ağaca tünemiş başka bir araba vardı.

. bir ağaca tünemişti.

Boz ayılardan birinin bununla bir ilgisi olduğunu varsayarak, Barron kardeşlerin iki adamı ezip parçalara ayırdığını gördü. Durdu, bakışları pisti taradı, Darla'yı arıyordu.

"Kaçın!"

Eggie beş insan erkeğinin kendisine doğru koştuğunu gördü. İkiisi Eggie'nin kardeşleri tarafından öldürüldü, bir diğeri de bir Dişi Aslan tarafından gafil avlandı. Ama son ikisi koşarak geçti, ayılar peşlerindeydi.

Ne yazık ki, Smith bölgesinin yanındaki ormandan çıkan ve şekil değiştirmiş halleriyle Eggie'nin teyzeleri, amcaları ve kuzenlerinden oluşan bir yarım daireye doğru gidiyorlardı. Birileri yardım çağırmaya gitmiş olmalıydı.

Eggie bölgeyi bir kez daha taradıktan sonra son iki adamın peşinden gitti.

Eggie'nin ailesi Darla'nın yanından koşarak geçti ve Darla onları Janie ve Roberta'nın gönderdiğini biliyordu. Ağaçları geçtikten sonra bir yay çizip beklemeye başladılar. Birkaç saniye sonra çığlıklar ve silah sesleri duydu ve açıklığın diğer tarafından koşan adamlar gördü. Ayılara bakmakla o kadar meşguldüler ki -şimdiye kadar onları kolayca geçebilirlerdi ama zahmet etmemişlerdi- kendilerini bekleyenleri henüz fark etmemişlerdi.

Yolun ortasındaki arabaları geçmişlerdi ki içlerinden biri nihayet ileriye baktı ve bekleyen kurtları gördü. Kayarak durdu,

diğerinin kolundan tutup onu geri çekti.

Elleri titreyerek silahlarını kaldırdılar. Başka kimseye zarar vermelerini istemeyen Darla dışarı çıktı. Adamların kendisini gördüğünü anlayınca yürürken kurttan insana dönüştü.

Yeterince yaklaştığında içlerinden biri "Sen," dedi. "Merhaba, Alvin. Petey."

"Ama sen ... sen ..."

Petey başını salladı. "Nesin sen?" "Senin asla anlayamayacağın bir şey." "Geri çekil," diye emretti Alvin.

"Dur," dedi Darla. "Lütfen. Sayıca az olduğunuzu bilmelisiniz." İki adamın arasına baktı. "Artık bu şiddete bir son verelim."

"Gitmemize izin vereceğine inanmamızı mı istiyorsun?"

"Benim yüzümden başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Bunun sona ermesini istiyorum. Lütfen." Darla şimdi adamların tam önünde duruyordu. "Buna bir son verelim. Tamam mı?" Ellerini silahlarının üzerine koyup dikkatlice indirdi. "Bugün bana yapmaya çalıştığınız şeyi . . . Sadece unutacağım. Denedin, başaramadın. Her şey bitti." Silahları bir kez çekiştirdi. "Her şey bitti."

Sonunda silahları bıraktılar, böylece Darla her iki elinde birer tane tutuyordu. "Bana yapmaya çalıştığın şey için seni affediyorum," dedi. "Seni affediyorum." Ve Darla bunu gerçekten kastetmişti.

Eggie insan formunda arkalarından yürürken Darla adamlardan bir adım geri çekildi. Darla arkasını döndüğünde adam onlara doğru uzanıyordu.

"Yazık," diye iç geçirdi, "kibar Bay Kozlow'a yaptıklarınız için aynı affediciliği hissedemiyorum."

Darla, Janette ve Francine'in beklediği ağaçlara doğru yürüdü. Nefret ettiği silahları yere attı ve kız kardeşlerinin yanından geçti. "Haydi," dedi arkasından gelen insan çılgınlıkları arasında. "Janie ve Roberta'yı bulmalı, Barron'lardan paramızı almalı ve o turtaları yapmalıyız."

"Bekle," diye sordu Janette. "Gerçekten kazandık mı?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eggie, kardeşleri ve yarışta hakemlik yapan iki boz ayı, insan cesetlerini sırtlanların bölgesine atmışlardı. Onlar kendi arazilerine dönerken sırtlanlar da cesetleri koklamaya başlamıştı. Bölge sınırları aşıldığında ise sırtlanların kahkaha dolu ulumaları kilometrelerce öteden duyuluyor, cesetler parçalanıyor ve uğruna savaşıyordu.

Eggie'nin kardeşleri ve ayılar ona açık bir tiksinti ve korkuyla bakmışlardı. Tiksinti çünkü temizlik için sırtlanları kullanmak yine onun fikriydi. Ama korku... Dişi Kurt'unu almak için bölgesine gelen o iki pislige yaptıklarını gördüklerinden kaynaklanıyordu.

Darla öylece çekip gittiğinde kafası karışmıştı. Onun ne yapacağını herkes gibi o da biliyordu. Ayrıca onu durdurabilecek tek kişi de oydu ama durdurmamıştı. Yine de diğer şekil değiştirenlerin onu izlediğini ve korkularını gördüğünde, Darla'nın ne yaptığını anlamıştı; sürünün Alfa'sı olmasına ve hiçbir zaman da olamayacak olmasına rağmen, onunla uğraşılması gereken tek Smith olarak konumunu güvence altına alıyordu. Darla, sonsuz zekâsıyla kendi güvenliğini ve gelecekte sahip olabilecekleri yavruların güvenliğini de güvence altına alıyordu. O ayıların, kedilerin ve kurtların önünde çıplak elleriyle ve tam insanların kendi uç silahlarıyla yaptıklarından sonra, Eggie evde olsa da olmasa da kimse Darla'ya zarar vermek için yanına yaklaşamayacaktı.

Kesinlikle hiç kimse.

Ve bu mesaj Amerika'daki her Sürüye, Pride'a, Klana ve şekil değiştiren ailesine yayılacaktı.

Bunu bilerek evine doğru yöneldi, ancak babasının yakındaki ağaçlardan birine yaslanmış onu beklediğini görünce yavaşlayarak durdu.

Eggie ona doğru yürüdü ve yer değiştirdi. "Ne?"

Babası ellerini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Kızgınsın."

"Tam-insanların onun burada olduğunu bilmesine izin verdin, değil mi? Onu öldürmelerini istedin."

"Onu öldürmek için değil. Buna layık olup olmadığını kanıtlamak için. Biraz omurgası olduğunu kanıtlamak için."

"Yani Smithtown bölgesine *tam* insan mı getirdin? Eşimi ve kız kardeşlerini tehlikeye mi attın? Ve Bubba'nın doğmamış yavrusunu? Sırf Darla'nın *buna layık* olduğunu kanıtlamak için mi? Ne için?"

Babası sıırttı, şaka olsun diye taktığı New York Yankees şapkasını çıkardı ve siyah ve gri saçlarını ovuşturdu. "Sen kolay bir çocuk değilsin, Egbert Ray. Yeterince yakışıklısın sanırım. En azından genç kuzenlerinden duyduğum bu." Şapkasını tekrar taktı. "Ama güçlü dişi kurtlarımızdan hiçbiri seninle birlikte olmak için ortaya çıkmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Janie Mae ve kız kardeşlerine katlanıyorum çünkü aralarında gerçek bir güç var. Smith soyunu güçlü tutacaklar ve sen ve ben tozdan başka bir şey olmadıktan çok sonra bile devam edecekler. Zaten şu iki oğlu-

"Torunlarını mı kastediyorsun?" diye sordu
açıkça. "-gerçek kavgacılar."

"Yani vahşi aptallar mı?"

"Güçlüler. Tıpkı anneleri ve babaları gibi. Ben de senin için bunu istiyorum. Şimdi senin küçük kızın çok tatlı ama onda hiç güç göremedim."

"O zaman çok yakından bakmıyordun."

"Evet." İstemeye istemeye kabul etti, Eggie'nin babası hiç kimsenin onun yanıldığını kanıtlamasından hoşlanmazdı. "Sanırım."

"Ve? Eşimin hayatını riske atmak senin için ne anlama geliyor? Artık kalabileceği mi? Sürünün bir parçası olabileceği mi?"

"Tam olarak bu anlama geliyor."

"Bu çok iyi baba." Eggie babasına doğru yürüdü ve ondan sadece birkaç santim uzaklaştı. Ve Eggie hayatında ilk kez babasının gözlerinde korku gördü. Ve Eggie gerçek gücünü annesinden aldığını fark etti. Onun hislerini de almıştı. "Darla bağışlayıcı bir kadındır. Hiç olmamış gibi davranır. Çünkü sen ailedensin. Çünkü sen benim babamsın." Eggie yüzünü biraz daha yaklaştırdı, burunları neredeyse birbirine değecekti ve fısıldadı, "Ama ben hiçbir şeyi affetmeyeceğim. Asla. Bunu unutma, ihtiyar."

Eggie babasının yanından dönüp evine ve kadınına doğru yola koyuldu.

Eggie eve girdiğinde ve ona gülümsemeye çalıştığında, bir şeylerin ters gittiğini anladı. Eğer şu anda halledilmesi gereken bir şey olsaydı, ona söyleyeceğini biliyordu. Ama ona hiçbir şey söylememesi, bunun kişisel olduğu anlamına geliyordu. İncinmişti ve onu bu konuda rahatsız etmek istemiyordu.

Darla bir başka limonlu tartın üzerine beze koymak için kullandığı spatulayı yere bıraktı ve ellerini bir havluya sildi. Eggie orada durmuş onu izlerken, Darla bir mutfak sandalyesi kaptı ve ona doğru çekti. Sandalyeye tırmandı, ellerini Eggie'nin yüzüne bastırdı, çenesini ve boynunu okşadı. Kollarını ona doladı ve başını omzuna yasladı.

"Evde olduğun için çok mutluyum," dedi ona.

Adamın kolları kadının beline dolandı ve onu kendine yakın tuttu. "Evet. Ben de."

Ertesi sabah erkenden Eggie, Darla'nın kollarında uyandı. Uyandı çünkü zalim bir piç arka kapısını çalıyordu.

Darla'nın rahatsız edilmesini istemeyen Eggie yataktan kalktı ve aşağı indi. Kapıyı Gertrude teyzesine açtı. Akrabalarından birinin önünde çırılçıplak durduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Bu karmaşa için çok erkendi.

"Evet?"

"Oh. Eggie. Günaydın."

"Günaydın."

Gertie boğazını temizledi. "Darla buralarda mı?" "Uyuyor."

"Doğru ya. Benim için turta yapacağını söyledi."

Sabahın bu erken saatinde birinin onu lanet olası bir turta için rahatsız etmesinden tiksinen Eggie kapıyı kan bağı olan akrabasının suratına kapattı.

"Kimdi o?" "Gertie."

"Turtasını mı istedi?"

"Sabahın altısında kimsenin turtaya ihtiyacı olmaz, Darla. Gertie'nin de turtaya ihtiyacı yok."

"Eggie Ray!" Darla onun tişörtlerinden birini giyerek onu itti ve kapıya yöneldi. "Kapıyı açmadan önce pantolon giymediğine inanamıyorum," diye hırladı.

Kapıyı kapıp açtı. "Günaydın, Bayan Gertie." "Günaydın, Darla canım. Bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Bir saniye bekle. Turtalarınız burada."

Darla birkaç turtayı almaya gitti ve Eggie teyzesine baktığında ona dudak büktü. O da bir dişini göstererek karşılık verdi. Dişi Kurt'un gözleri korkuyla irileşti ama Gertie kaçamadan Darla hemen geri döndü.

"Buyurun, Bayan Gertie."

"Teşekkür ederim canım. İyi sabahlar." Eggie'ye başıyla selam verdi. "Egbert Ray."

"Gertie Teyze."

Darla teyzesine el salladı ve kapıyı kapattı.

"Egbert Ray!"

"Bağırmak için çok erken."

"Bu daha çok bir böğürmeydi. Eve gelen herkese hırlayamazsın."

"Bahse var mısın?"

"Neden zahmet edeyim ki?" diye iç geçirdi ve onun etrafından dolaşmaya çalıştı. Ama Eggie onu belinden yakaladı ve kendine çekti.

"Külot giymemişsin," diye hırladı.

"Giymek için zaman yok. Bütün işimi korkutup kaçıracağını biliyordum."

Eggie ağzını kadının boğazına dayadı. "Seni yatağına geri götürüyorum."

"Turtalarını almak için daha çok insan gelecek."

"Bekleyebilirler," dedi Eggie ona, onu merdivenlere taşırken, kıkırdamalarından çıkan sese bayılıyordu. O lanet telefon çaldığında gerçekten sinirlenmişti. O kadar sinirlenmişti ki havlamaya başladı ve hiç durmadı.

Darla onu serbest bırakana kadar kollarını tokatladı. "Cidden! Havlama!" Tişörtünün artık kalçalarının üzerinde yükseldiğini ve böylece yürürken mükemmel kıcının sallandığını görebildiğini fark etmeden telefona doğru tepindi. Çok eğlenceliydi.

Darla telefonu açtı ve Eggie onun yüzünün düşmesini izledi. Ona döndü ve telefonu uzattı. "Telefon sana."

Kız daha diğer uçta kimin olduğunu söylemeden, Eggie zaten biliyordu. Yanına gitti ve ahizeyi ondan aldı. Bir kolunu kıza dolayarak onu kendine çekti ve ahizeyi kulağına götürdü. "Evet?"

"Ben McMartin. Bir saat içinde yola çıkmaya hazır ol." "Evet."

McMartin bağlantıyı kesti ve Eggie telefonu tekrar yuvasına bıraktı. İki koluyla Darla'ya sarıldı ve onu sıkıca tuttu. "Senden ne zaman haber alacağım?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Üzülerek söylüyorum ki, benim işimde hiçbir haber iyi haber değildir." Bir nefes verdi. "Anlıyorum." Darla o n u n elini tuttu ve merdivenlere doğru götürdü. "Hadi sevgilim. Hadi eşyalarını toplayalım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Eggie dört ay boyunca eve dönmedi. Beş ay olmasından endişe ediyordu ama sonunda onu en az bir ay izne çıkarmışlardı. Gerçi bunu planlayıp planlamadıklarını ya da Eggie'nin geçen gün sinirlerini bozan tam insan bir üst rütbeli subayı hırpaladığı için mi böyle yaptıklarını bilmiyordu. İnsan hâlâ hayattaydı ve birinin başıboş köpeği tarafından saldırıya uğradığına inanıyordu ama yine de ... bu, müfrezesini yöneten şekil değiştiren subaylar için Eggie'nin eve gitmesi gerektiğine dair kesin bir işaretti.

Sorun şu ki, Eggie küçük evine girdiğinde onu boş buldu. Bir not ya da başka bir şey beklemiyordu çünkü Darla'nın onun ne zaman evde olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama aradan dört ay geçmiş ve sadece birkaç kez telefonla görüşmüşlerdi. Arkadaşını görmeye ihtiyacı vardı.

Eggie yukarı çıktı, duş aldı ve kıyafetlerini değiştirdi. Önce annesine uğradı ve onu kontrol etti, babasıyla çok az konuştu ve sonra Frankie ve Roberta'nın evine gitti - Bubba ve Janie Mae'ye de gidecekti ama bu hafta birlikte mi yoksa ayrılmışlar mıydı hiçbir fikri yoktu - ve Darla'yı sordu.

Birkaç haftalığına babasının evine döndüğü ortaya çıktı. Turta işi patlamıştı ve Francine ile Roberta kasabanın ana caddesinde bir dükkân ayarlarken, Darla da onlara başlangıç parası bulmaya gitmişti. Görünüşe göre babası ona para teklif etmiş ama o çok tatlı ama kesin bir dille reddetmişti. Eggie babasının ne yaptığını Darla'ya hiç anlatmamıştı ama belki de Darla onun ruhunun derinliklerine bakmak gibi bir şey yapmıştı. Nedeni ne olursa olsun, hayır demişti ve şimdi kendi başına para toplamaya çalışıyordu. Elbette bunu yapabilecek biri varsa o da Darla Mae'ydi.

Yakın zamanda tamir ettiği Plymouth GTX'ini kullanarak -ggie, Darla ve kız kardeşlerinin hâlâ Dişi Aslanlara karşı yarıştığını tahmin ediyordu, çünkü bu muhtemelen biraz para kazandırıyordu- Smithville, Kuzey Carolina'ya doğru yola çıktı. O gitti

Darla'nın babasının evine gitti ancak Bay Lewis ve oğulları, Darla'nın Eggie'yi görmek istemediğini söyleyerek Eggie'yi bölgelerinden uzaklaştırdı.

Eggie onlara gerçekten inanmadı ama yine de Darla'nın akrabalarıyla savaşmak istemediği için oradan ayrıldı. Yine de her gece kurt olarak geri geldi, evin dışında durdu ve uludu. Babası ve kardeşleri dışarı çıkıp onu tekrar kovana kadar uludu ve uludu.

Geceleri daha kötü olabilirdi.

Darla, San Francisco'dan geç saatte kalkan uçakla geldikten sonra öğleden sonrayı uyuyarak geçirmişti. Düşündüğü kadar zor olmamıştı: Darla, kız kardeşleriyle birlikte Smithtown'da açacakları dükkân için gerekli parayı toplamıştı. İsteyeceği kişilerin bir listesi vardı ama paranın büyük kısmını ona veren Bay Van Holtz olmuştu. Bu bir borçtu ve her şey son birkaç aydır olduğu gibi yolunda giderse önümüzdeki birkaç yıl içinde ona geri ödeyebileceğini umuyordu. Ayrıca yıllar içinde kurduğu diğer bağlantılardan da biraz ekstra para kazanmıştı.

Bay Van Holtz Darla için tüm bunlardan çok mutlu olmuştu ama Darla'nın bir daha restoranda çalışmayacak olması onu hayal kırıklığına da uğratmıştı. Görünüşe göre en yeni pasta şefi asistanı işe yaramıyordu ve beş ay içinde beşinci asistan olmuştu. Darla onun için üzülmüşü ama baş pasta şefinin yeni asistana bağırdığını görünce bu işin nesini özlemeyeceğini hatırladı... her gün yetenekli ama kaba bir şefle uğraşmak.

Sırıtarak babasının oturma odasına girdi ve onu başının üstünden öptü. "Merhaba babacığım."

"Merhaba tatlım. İyi uyudun mu?" "Evet, uyudum."

"Evde olmana sevindim."

"Evet, ben de." Darla, San Francisco'daki toplantılarından sonra doğrudan Smithtown'a dönebileceğini biliyordu ama eve dönünce ne olacaktı? Boş bir ev ve doldurulması gereken turta siparişleri listesi mi? Hayır. Bu kulağa hiç eğlenceli gelmiyordu. O yüzden önce ailesinin bölgesine gitti. Ama çok uzun süre kalamayacaktı. Janie her an bebeğini doğurabilirdi ve Darla yardım etmek için orada olması gerektiğini düşünüyordu. Şu anda kız kardeşi, Smithtown'ın yerlisi Reed oğlanlarından birinin en yeni eşi dışında yardım etmeye istekli bir arkadaş edinememişti. Ama Tanrım, o dişi kurt sinir bozucuydu, yani evet, Darla orada olmalıydı.

"Annem nerede?"

"Kız kardeşinin evinde."

"Tamam." Bu habere sevindiği için kendini kötü hissediyordu ama annesi, Eggie'nin en küçüğünü işaretlediğini öğrendiğinden beri Darla'nın peşindeydi ve bu yakında bitecek bir şey gibi görünmüyordu. Annesi Darla'nın daha iyisini yapabileceğini ve hâlâ denemesi gerektiğini düşünüyordu.

Yine de Darla umduğundan daha iyisini yaptığını biliyordu.

Ayrıca, Eggie'yle birlikte yaşamak o kadar uzun süreler boyunca yokluğunda yeterince zor olacaktı ki, annesinin şehirdeki diğer uygun bekârlar hakkında konuşup durması duyması gereken son şeydi. Ama Eggie'nin uzakta geçirdiği zaman, Darla'nın Eggie Smith'in eşi olması için ödemeye razı olduğu bir bedeldi. O buna değerdi. *Ve kendine bir kez daha hatırlattı, bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Eninde sonunda Deniz Kuvvetleri'nden emekli olacaktı.*

"Akşam yemeği hazırlamamı ister misin, baba?"

"Bu akşam sizi dışarı çıkarırım diye düşündüm," diye teklif etti babası. "Annen bizimle restoranda buluşacak."

"Tamam. Bu kulağa çok ni-"

Uluma Darla'nın sözlerini kesti ve Darla şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı. "Eggie."

Kapıya doğru koşmaya başladı ama kardeşlerinden biri kolundan tutup onu geri çekti. "Onun yanına öylece koşacak mısınız?"

"Tabii ki koşacağım. Bu benim ..." Darla konuşmayı bıraktı ve erkek akrabalarıyla yüzleşti. "Eggie'nin ulumasını nereden biliyorsunuz?"

"Şey," diye itiraf etti babası, "birkaç gecedir burada... senin için uluyor."

"Ona evde olmadığımı söyledin, değil mi?" Akrabası sadece ona baktığında ...
"Ona söylemedin mi?"

"Bağırmana gerek yok, tatlım."

"Ah, babacığım!"

"Onun hiçbir şey bilmeye hakkı olduğunu sanmıyorum," dedi kardeşi. "Bunun için onu uğraştırmalısın."

"Onu ? O benim hayatımı kurtardı. Beni seviyor. Biz çiftleştik."

"Eh." Babası omuz silkti. "Biraz daha çaba gösterebilirdi." "Baba!"

Darla kolunu kardeşinden çekti ve ön kapıya doğru koştu. Kapıyı kapıldığı gibi açtı ve dışarı koştu. Çimenlere vardığında kurt Eggie'ye dönüşmüştü ve Darla kendini onun kollarına attı.

Ona sıkıca sarılan Darla, "Eve dönmene çok sevindim," diye fısıldadı.

"Ben de." Adam onun boynunu öptü ve ona sıkıca sarıldı. "Ben de."

Darla onun yüzüne bakabilmek için biraz geriye yaslandı. "Burada olduğunu bilmiyordum, Eggie. Günlerdir eve uğramadım."

"Biliyorum."

Darla gözlerini kırptırdı. "Biliyor muydun?"

"Evet. Buraya geldiğim ilk saatten sonra biliyordum. Kokun solmuştu. Ertesi gün kahvaltı için kasabaya indiğimde kuzenlerim bana bir iş gezisi için San Francisco'ya gittiğini söylediler."

"Ama o zaman ... neden her gece buraya gelmeye devam ettin? Babam burada olduğunu ama seni sürekli kovduğunu söyledi."

"Evet. O yaptı."

"Eggie-"

"Bu bir erkek meselesi. Senin için çalışmak zorundaydım.

Hepsi bu." "Ciddi misin sen?"

"Tabii ki ciddiylim. Bir kızımız olursa, onu kendine eş yapmaya çalışan sümüklüböceğe de aynı şeyi yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Bu çocuğu daha tanımıyorsun bile ve şimdiden serserinin teki mi oldu?"

"Eğer benim küçük kızımınla uğraşıyorsa."

"Henüz sahip olmadığın küçük bir kız."

"Olacak." Eve doğru yürümeye başladı. "Ama sonra. Şimdi beni babanla düzgün bir şekilde tanıştıracaksın."

"Bekle, Eggie."

Durdu. "Hı-hı?"

"Bir öneri. Babamla ilk izlenim için pantolon giymek isteyebilirsin."

"Oh." İkisi de Eggie'yi nefis bir şekilde çıplak görmek için aşağı baktılar. "Sanırım haklısın." O gülümsedi ve Darla da ona sırtarak karşılık verdi. Onu öptü ve sıkıca sarıldı.

"Bizimle dışarı gel," dedi ona. "Baban herkesi yemeğe götürecek." "Benim gitmemi istediğini sanmıyorum."

Darla homurdandı. "Baba!" diye seslenerek Eggie'yi

ürküttü. "Evet, Darla?"

"Eggie'yle birlikte pantolonunu almaya gidiyorum. Sonra da bu akşam *hep birlikte* yemeğe gideceğiz. Bütün aile, böylece annem de onunla tanışabilir."

"Onu ben davet etmedim."

"Baba!"

"Oh, t a m a m !" diye tersledi hâlâ evin içinden. "Ama a c e l e et. Bütün gece bekleyemeyiz."

"Gördün mü?" dedi Eggie'ye. "İstedğini her zaman elde edebilirsin. Sadece bu konuda nazik olman gerekir."

"Kaçırdığım şey bu mu? Sadece nazik olmak mı?"

"Sevgilim," diye şaka yaptı, "dünyaları istemeyelim." Onu tekrar öptü, kollarını omuzlarına doladı, bacaklarını beline doladı. "Şimdi gidip pantolonunu alalım."

"Hemen giymem gerekecek mi?" diye sordu, burnunun ucunu hafifçe ısırarak.

Darla sevdiği kurda geniş bir gülümseme verdi. "Eğer benim söz hakkım varsa, hayır."

SONSÖZ

Otuz yıldan fazla bir süre sonra ...

Eggie ormandan çıktı ve evine doğru yürüdü. Evin önünde duran arabayı ve bu pahalı Avrupa çöpüne yaslanmış uzun boylu, güzel Dişi Kurdu tanıyordu. Ama Eggie buna pek aldırmadı çünkü onun satın alacağı bir araba olmadığını biliyordu. Hayır. O almazdı. Hâlâ ahırda duran 78 model Camaro'su vardı ve kasabaya her ziyarete geldiğinde onu kullanırdı.

Ne yazık ki bu sefer yalnız değildi. *Onunlaydı*. Çocukla.

Eggie kot pantolonunu bıraktığı yakındaki bir ağaca doğru yürüdü, insan kılığına geçti ve kot pantolonunu çekti. Ama o bunu yapmadan önce bile Eggie'nin varlığını hissetmişti. Bunu anlayabilirdi. Onun hislerine sahipti. Onun yeteneklerine. Aslında, Eggie onun yaptığı işte kendisinden daha iyi olduğunu söyleyebilirdi. Yeteneği doğuştan geliyordu. DNA'sının bir parçasıydı.

Ancak çocuk tam arkasında gizlenen tehlikenin farkında değildi. Yumuşak ve çekici mi? Elbette öyleydi. Ama Eggie'yi ilgilendiren tek şey buydu.

Eggie çocuğun arkasında durdu ve onun Eggie'nin orada olduğunu ne zaman fark edeceğini merak etti.

Görünüşe göre yaklaşık otuz saniye.

Çocuk yavaşça döndü ve gözlerini kocaman açarak ona baktı. Bir Van Holtz. Eggie'nin bölgesinde, hem de izin alarak. Bu düşünce onu alay ediyormuş gibi hissettirdi. O da öyle yaptı. Çocuğa.

Çocuk bu alay karşısında yutkundu ve bir adım geri çekildi. Ama yanındaki kadın bir adım attı ve kendini Eggie'nin kollarına attı. "Baba."

"Hey, Şeker Böceği."

Eggie biricik kızına sımsıkı sarılırken bir yandan da onun diğer tarafında duran Van Holtz kurduna baktı.

Dee-Ann Eggie'den uzaklaştı ve çocuğa bakarak onun bir şey söylemesini bekledi.

Boğazını temizleyen çocuk öne çıktı ve elini uzattı. "Bay Smith. Smith. Sizi tekrar görmek güzel."

Eggie eline baktı ve sonra yavaşça tekrar çocuğa baktı. Zaten solgun olan yüzündeki rengin azaldığını gördü. Buradaki sorun güneşi hiç görmemiş bir Yanki'ydi.

Verandadan bir çığlık geldi ve Darla Mae koşarak aşağı indi. Yıllar geçtikçe biraz şişmanlamıştı ama bu onun işine yarıyordu. Eggie'ye sevecek daha çok şey verdi.

-Her ne kadar bunu söylemesinden nefret ettiğini iddia etse de.

Darla kollarını açarak uzandı ve kızlarına sarıldı. Yüzü annesine benziyordu ama gözleri Eggie'ninkilere benziyordu. İster kurt ister insan olsun, gözleri soğuk, sarı ve ölümcüldü. Bazen Eggie ziyarete geldiğinde ikisi birlikte alışveriş merkezine gider, birkaç çikolatalı shake alır, etrafta oturur ve sadece insanlara bakarlardı. Sadece bir bakışla kimi altına işetebilecekleri üzerine bahse girerlerdi. Bu, küçük kızı beş yaşından beri yaptıkları bir şeydi. Aynı zamanda annesine hiç bahsetmedikleri bir şeydi.

"Ah, benim küçük kızım," diye neşelendi Darla. "Eve döndüğüne çok sevindim!" "Ben de anne. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, Şeker Böceğim. Sen evde olduğun için daha da iyiyim." Geri adım attı ve Darla, kızını ilk gördüğünde her zaman olduğu gibi gözyaşlarını silmek zorunda kaldı.

"Anne, ağlama."

"İstersem ağlarım, Dee-Ann Smith." Dee-Ann'e hafifçe vurdu ve çocuğa gülümsedi.

"Ulrich Van Holtz." Darla kollarını iki yana açtı. "Buraya gel, sevgili oğlum."

Çocuk gülümseyerek -muhtemelen rahatladığı için- kendi isteğiyle Darla'nın yanına gitti ve ona sarıldı.

Eggie'nin gözleri kısıldı ve dişlerini göstermeye başladı. Ama Dee-Ann'in dirseği kaburgalarına dokununca durdu.

"Baba." Bu şekilde söylediğinde sesi tıpkı annesi gibi çıkıyordu.

Darla *sonunda* Eggie'nin hâlâ düşman kurt olarak gördüğü şeyden uzaklaştı ve çifte mutlulukla gülümsedi. "İkinizin de burada olmasına çok sevindim."

"Geç kaldığımız için özür dileriz Bayan Darla," dedi çocuk. "Birkaç şey almak için dükkâna uğradık."

"Ulrich Van Holtz, bana süslü yemeklerinden birini hazırlayacak mısın?"

"Elbette. Özellikle de bana şu cevizli turtandan yaparsan."

"Fırında pişiyor bile." Evi işaret etti. "İçeri gir ve rahatına bak. Odanız hazır, önce dinlenmek isterseniz

."

"Oh, hayır, hanımefendi. Yemek yapmaya hazırım." "Harika. O zaman git."

Çocuk arabanın arka koltuğundan çantaları almak için döndü ama Eggie kapının önünde durduğu için durdu ve Eggie'ye baktı.

"Affedersiniz efendim."

Eggie yoldan çekilmeden önce biraz daha, sadece birkaç saniye baktı. Çocuk birkaç poşet kaptı ve Dee-Ann son iki poşeti aldı. Uzaklaşmadan önce babasını yanağından öptü.

"Tanrım, seni özledim baba." Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Eğlendirmekte asla başarısız olmuyorsun."

Eggie 1.80 boyundaki küçük kızına göz kırptı ve onun o değersiz Van Holtz'la birlikte evlerine gidişini izledi. Yarın Eggie küçük kızıyla birlikte ava çıkacaktı. Günü sevdiği kasabanın tepelerinde dolaşarak geçirecekler, Darla da oğlanı yiyecek alışverişi yaparak ve Lewis kardeşlerin geri kalanıyla pastaneyi ziyaret ederek eğlendirecekti.

Genç çift evin içine girdiğinde Darla onun kolunu tokatladı. "Sana ona iyi davranmanı söylediğimi sanıyordum!"

"Bu sefer ona ateş etmedim."

Gözleri kısıldı. "Bunun bir kaza olduğunu sanıyordum." "Oh. Evet. Elbette."

Darla gözlerini devirdi ve uzaklaşmaya başladı ama Eggie onu geri çekti. "Uyuz."

Nefes nefese kaldı ve fısıldadı, "O çocukta uyuz yok! Şunu söylemeyi kes."

"Hastalık hastalığı o zaman. Onda Van Holtz Distemper Strain var. CDT."

"Egbert Ray Smith, şu anda endişelenmen gereken tek öfke benim."

"Huysuzlanıyor musun, Darla Mae?"

"Egbert Ray."

Onu arabaya yaslayana kadar geri götürdü ve kollarını iki yanına koyarak orada tuttu. "Gerçekten kızgın değilsin."

değil mi, Darla Mae?"

"Öfkeliyim."

"Sanırım bunu telafi etmem gerekecek."

"Burada olmaz!" diye kıkırdadı, ellerini adamın göğsüne koyup onu geri itmeye çalıştı. Gerçi pek de zorlamıyordu. "Zavallı Ulrich'e sataşmayı bırak."

"O benim Şeker Böceğimle birlikte-"

"Saçma bir lakap." O da en az Eggie kadar bu lakabı kullanıyordu.

"-ve onu bu kadar kolay bırakamam."

"Ama senden çok hoşlanıyor."

"*Darla Mae.*"

"Pekâlâ. *Sanırım* senden hoşlanmak istiyor ama sen bunu imkânsız kılıyorsun." "Küçük kızım için doğru kişi olduğundan emin değilim, hepsi bu."

Darla elini Eggie'nin yanağına bastırdı. "Bu gezegende kızın için ondan daha mükemmel bir kurt olmadığını söylediğimde bana güven. En azından insana dönüşebilen bir kurt."

"Pekâlâ, pekâlâ. Bu sefer hırlamayı minimumda tutacağım. Ama dik dik bakmayı değil."

İç çekti. "Peki."

"Şimdi beni öp ve beni sevdiğini söyle."

"Sevdiğimi kim söyledi?"

"Dün gece söyledin."

Kızardı, sırtışı genişledi, muhtemelen gecenin bir yarısı onu öpücükler ve sokulmalarla nasıl uyandırdığını hatırlıyordu. "Egbert Ray Smith, kes şunu."

"Neyi keseyim? Seni sevmeyi mi? Çünkü bu asla olmayacak Darla Mae."

"Biliyorum, Eggie," dedi, güzel gözleri sıcaktı ve her zamanki gibi onu kucaklıyordu. Ve lanet olsun, hâlâ o gamzeleri de vardı. "Benim için her şeyi mükemmel yapan da bu. Her zaman da öyle oldu. Şimdi gel bakalım." Elini tuttu ve onu eve doğru götürdü. "Gidip güzel kızımızı ve eşini görelim."

Shelly Laurenston'ın unutulmaz *Hot and Badgered* ile başlayan yepyeni Honey Badgers serisini kaçırmayın!

Her gün gökyüzünden güzel ve çıplak bir kadın düşmez ve boz ayakkabıcı Berg Dunn'ın otel balkonuna yüzüstü düşer. Genellikle zıplayıp en iyi silahını talep etmezler. Berg bayana bir Boz ayı büyüklüğünde tişörtünü ve cep telefonunu da, sırf tarz olsun diye. Sonra da XXXL kalbini de alıp gider. Adam onun bir bal porsuğu şekil değiştiricisi olduğunu anladığında artık çok geçtir.

Bal porsukları hayatta kalanlardır. Acımasız, gaddar, huysuz hayatta kalanlar. Ya da belki Charlie Taylor-MacKilligan, işe yaramaz babasının hepsini tekrar öldürtmeye çalışmasına ve bunun nedenini bile söylememesine çok kızmıştır. Küçük kız kardeşlerini korumak her zaman onun işi olmuştur ve Manhattan'daki tüm şekil değiştirenlerden oluşan bir ağa sahip sinir bozucu dev bir boz ayı koruma uzmanının yoluna çıkmasına izin vermeyecektir. Bekle. Yardım etmeye mi çalışıyor? Bunu neden yapmak istesin ki? O kadar sevimli ki, kız onun da peşine takılmasına izin verebilir.

Ayak uydurabilir.

İle bağlantı kurun

Visit us online at
KensingtonBooks.com
to read more from your favorite authors, see books
by series, view new publications, and more.

Join us on social media

For sneak peeks, book and prize packages, and more.
Share your thoughts with other readers.

facebook.com/kensingtonpublishing twitter.com/kensingtonbooks

Tell us what you think!
Share your thoughts with us. Send us your
feedback or suggestions. Visit
KensingtonBooks.com/Tellus.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

